

BOGDANIA

Revistă de creație și cultură

Anul XII / Nr. 119 - 120 / 2024

Lunile: mai-iunie 2024

Cuprins

1. Ionel Marin: Responsabilitate și dăruire față de neam și viitorul României – 3
2. Corneliu Cristescu: Ioan-Vodă cel viteaz – Domnul Moldovei – 4
3. Geo Călugăru: Însemnări din istoria Bucureștiului – 8
4. Ben Todică: Secolul minciunii și al absurdului – 10
5. N. Grigorie Lăcrița: Deosebirea dintre religie și credință – 11
6. Nicolae Vasile: Despre divinitate și creație – 13
7. Im memoriam: Alexandra Beatrice Kiseleff; Artur Gabriel Silvestri -15
8. Alexandru Florin Țene: Dimensiunea universală a reportajului în presa scrisă și Tv. – 19
9. Ionel Marin: Nicolae VASILE la 70 de trepte de lumină și afirmare – 20
10. Elena Buică: Plecăciune în fața marilor mistere... – 24
11. Stelian Gomboș: Praznicul Bunevestiri sau începutul mântuirii noastre... – 26
12. Mihaela Cazimirovici: Percepția succesului și limitele personale – 28
13. Geo Călugăru: Închinare smerită autorului ultimei fapte lirice – 29
14. Poezia pe cărări de timp: Mihai Eminescu, Lucian Blaga, Nicolae Rotaru – 31
15. Ioan Miclău-Gepianu: Poemul „Colo sus lângă izvor în grădina Carpatină” – 34
16. Medalion liric: Cristian Petru Bălan, Mircea Dorin Istrate, Cătălin Ioan Vega, Elena Armenescu, Vasile Șerban, Marcel Miron, Gheorghe Văduva, Nicolae Pitz, Carmen Oltean, Anca Călărășu, Ioan Miclău, Bogdan Proca, Victoria Sorea, Ionel Marin, Simion Marțian, Ella Leynard, Corneliu Cristescu, Ovidiu Țuțuianu, Doina Bârcă, Virgil Ciucă, Georgeta Tudor, Vasile Groza – 36
17. Liviu Zănefirescu: Catrene patogene – 49
18. Proză scurtă: Andrei Breabăn, Ion Dulugeac, Caty Urucu – 50
19. Proză, poezii scrise de elevi: Marin Sara Andreea și Iancu Mălina Rianna – 60
20. Cronici literare, recenzii, comentarii semnate de: Stelian Gomboș, Marius Oprescu-Pogoneanu, Al. Florin Țene, Adrian Simeanu, Corneliu Cristescu – 62
21. Din creațiile tinerilor premiați la Festivalul-concurs de creație literară Bogdania: Steinhagen Carmen Dora și Radu Adela Elena – 73
22. Piesa de teatru: Al. Florin Țene - Arca frumoaselor vise de vânzare – 77
23. Florentin Smarandache: Vacanță în Aruba, pe vreme de covid – 79
24. Traduceri: Maria Rely Niculescu din I. Marin – 81
25. Proiecte Bogdania
26. – În atenția concurenților înscriși la Festivalul-concurs internațional de creație literară Bogdania, ediția a XIII-a, anul 2024; Premianții Concursului literar pentru elevi Bogdania, ediția a VI-a, 2024 – 82
27. Noutăți editoriale – 83
28. Evenimente culturale: Salonul cultural 2024; Cronica Literar Ing. mai 2024 – 86
29. Semnal editorial – 92

Revista BOGDANIA, revistă de creație și cultură este fondată și editată de Asociația cultural-umanitară Bogdania din Focșani. Apare o dată la două luni.
ISSN 2343-8061; ISSN-L 2343-8061

REDACȚIA REVISTEI BOGDANIA

Ionel N. MARIN

(Președinte Asociația cultural-umanitară Bogdania)

Redactor șef

Editor senior: Nicolae Vasile, Geo Călugăru, Vasile Groza.

Redactori: Corneliu Cristescu, M.M. Cazimirovici, Maria Filipoiu, Marcel Miron, Adrian Nicolae Popescu, Ioan Rațiu, Maricica Stroia, Ben Todică, Gheorghe Țiclete, Doina Bârcă.

Secretar de redacție: Corina MARIN

Membri de onoare:

Prof. univ. dr. Florentin SMARANDACHE (SUA) - cercetător științific, matematician, scriitor, membru al Academiei Americano-Române de Științe și Arte
Prof. CRISTIAN PETRU BĂLAN (SUA) - membru titular USR și al Academiei Româno-Americane de Arte și Științe; pictor, sculptor.

ALEXANDRU FLORIN ȚENE - președintele național al Ligii Scriitorilor Români, membru UZPR și al Academiei Americano-Române de Arte și Științe.
GHEORGHE A. STROIA, scriitor, membru ARA.

Adresa redacției: Focșani, Strada

Contemporanul nr. 28, cod 620065, jud. Vrancea
Telefon mobil: **0752862369**.

Materialele se trimit cu diacritice pe adresa de e-mail:

ionelmarin55@gmail.com

revistabogdania.ro@gmail.com

În numele libertății de exprimare, autorii răspund în mod direct, conform legilor în vigoare, de conținutul materialelor publicate. Textele nu se înapoiază.

Vă așteptăm alături de noi!

Pentru realizarea proiectelor culturale și umanitare ale Asociației Bogdania, avem nevoie de sprijinul dvs. Datele de identificare ale Asociației Cultural-umanitare Bogdania, sunt:

RO11BRMA0999100047750380, în RON;

RO11BRMA0999100047751156, în euro;

Exim Banca Românească S.A., Filiala Focșani, județul Vrancea; CIF (cod înregistrare fiscală) - 29080784.

Revista Bogdania,

Nr. 119-120, mai-iunie 2024

Editorial**Ionel MARIN**

**Responsabilitate și dăruire față de neam
și de viitorul României**

Dar și miracol Omul, Viața trebuie trăită cu demnitate, bucurie, responsabilitate și în armonie. Anul 2024 trebuie să devină un an al normalității, al evoluției, bunăstării, stabilității și al păcii planetare. Speranța, bucuria trebuie să renască în sufletul fiecărui cetățean al patriei și al lumii. Prin atitudinea popoarelor istoria capătă consistență și poate să asigure un drum ascendent către cultură și civilizație înaintată.

Națiunea, „poporul istoric”, cum i-a spus Eminescu, nu și-a încheiat misiunea. Simion Bărnuțiu, afirma: *Națiunea - „întrânsa ne-am născut, ea este mama noastră [...] Sau punem pumnul în pieptul furtunii, sau pierim!”*

Preotul Iustin Pârțu, preciza: *„Popor român, sper ca măcar acum, să îți amintești cine ai fost, cine ești și poate așa vezi încotro te îndrepti! Ești singurul popor european care trăiește încă acolo unde s-a născut. Nu o spun eu, o spune istoria popoarelor. O fi mult, o fi puțin, nu știu – dar știu că ești unic în Europa, această Europă care te lovește, te jignește și te umilește. De ce o lași să facă asta, când tu ești singurul popor născut, crescut și educat în granițele sale? ...”*

Astăzi elevii, tinerii sunt educați într-un spirit globalist, în diminuarea identității naționale și culturale românești. Și nu e firesc, ci dimpotrivă lovește în rădăcinile de lumină ale neamului. Copiii, tinerii în mod special au dreptul să-și cunoască eroii, personalitățile și valorile acestui binecuvântat neam. Copiii sunt lumina lumii, speranța și viitorul Terrei. Au vitalitate, energie, sunt dornici de a învăța și de a se pregăti pentru viață. De părinți, Școală și societate, depinde cum îi creștem, învățăm să prețuim munca și

darurile vieții. Numai prin educație, credință și dragoste putem deveni mai eficienți, puternici, iubitori și buni! Copilăria să fie paradis pentru fiecare copil al lumii...

Copii de azi, vor fi tinerii de mâine și temelia viitorului. Prin legea nr. 425/25 octombrie 2004, s-a instituit ca ziua de 2 Mai să devină Ziua Națională a Tineretului. Din nefericire în perioada 26 aprilie - 2 mai, sunt puține emisiuni despre problematica tineretului.

Încă nu ne-am dezmeticit cât trebuie și nu acordăm suficientă atenție educației, pregătirii tinerilor pentru muncă și viață. În loc să producem mai mult și mai bine pentru noi, importăm masiv produsele din străinătate și din nefericire încurajăm și plecarea tinerilor valoroși peste hotare, reducând astfel șansele de realizare a unei vieți prospere pe ogorul strămoșesc. O parte dintre ei, dezamăgiți și neajutorați apuc calea beției, drogurilor, a pierzaniei. Însă majoritatea tinerilor din ziua de azi sunt dornici de afirmare, relaționează ușor, vor să vadă realitatea așa cum este și se implică în viața societății noastre, poate nu în măsura cuvenită. Vină avem și Noi că nu-i cointeresăm aici în România și că nu le asigurăm suficiente locuri de muncă și posibilități de afirmare. Este obligația noastră să-i educăm în spiritul valorilor moral-creștine ale neamului, al respectării și continuării tradițiilor noastre și de atașament față de Patria Română. Să ne îndepărtăm de răutate, de ipocrizie, și de încrâncenare și să ne privim ca frați. Regăsirea de sine, bunul-simț în toate și demnitatea proprie.

Dacă reducem distanța dintre noi: lăcomia, invidia, necinstea, aroganța... vom vedea cât de frumos este chipul celui de lângă noi.

Școala, Mass-media trebuie să se implice mai mult în educație, în pregătirea tinerilor pentru o profesie și pentru viață. Nu nesimțirea, tupeul, violența, lenea și alte lucruri negative trebuie să „promovate”, ci în mod deosebit faptele pozitive, aducătoare de bucurii și realizări sufletești deosebite. Din nefericire asistăm la o globalizare a culturii și numai prin educație permanentă, prin credință vie, autentică, putem să renaștem și să asigurăm un trai mai bun pe meleagurile sfinte ale României. Avem tineri talentați, în toate domeniile de activitate, inclusiv în literatură. Sunt bucuroși că anual se

înscriu în competiția Concursului internațional de creație literară Bogdania, tineri din ce în ce mai talentați. Încă o dovadă că putem avea un viitor strălucit și că acesta depinde, în cea mai mare măsură de noi toți și de tânăra generație. Să alegem Calea luminii, dreptății, învățaturii, a virtuților umane și a iubirii de neam și credință!

MARI DOMNITORI AI NEAMULUI ROMÂNESC

Corneliu CRISTESCU

IOAN-VODĂ CEL VITEAZ – DOMNUL MOLDOVEI- (continuare din numărul anterior)

Motto 1: *Așa fu trecutul lui Ioan Vodă până a dobandi tronul Moldovei: in curs de o jumătate de secol, el nu cunoscuse decât vagabunde colindări din țară în țară; speranțe la tot pasul amăgite; dureri morale și muncă fizică! Să vedem care fu misiunea cea mare ce-i încredințase Cerul [1].*

Bogdan Petriceicu Hasdeu

Motto 2: *Dar viteazul cu-a sa pală
Face drum pîntre năvală,
Și pătrunde prin săgeți,
Că-i român cu șapte vieți!*
Bogdan Petriceicu Hasdeu

Politica externă a lui IOAN-VODĂ

Nu mai puțin dibace fu politica exterioară a lui Ioan-Vodă (...) în care **diplomația cea machiavelică** a unui mic principe român era cât p-aci să arunce într-un grozav labirint de complicațiuni trei din statele cele mai

ponderoase ale Europei: Turcia, Franța și Polonia.

Curând după intrarea lui Ioan-vodă în Moldova, murise bătrânul rege polon **Sigismund-August**.

Pentru tronul rămas vacant, a fost propus lui **Henric de Valois**, fratele regelui francez **Carol IX**.

Magnatul polon **Laski**, care ajutase pe **Despot Vodă**, ajutându-l pe candidat, a emis pretenția să i se dea lui domnia Moldovei insistând pe lângă reprezentanța/influența franceză de la Constantinopol. Pentru a-și atinge obiectivul cu Polonia, **Franța** începe să negocieze cu turcii, cerând destituirea lui Ioan Vodă.

Moldova se afla față în față cu Franța!

În această situație, **Ioan Vodă** expedie în același moment doi ambasadori: unul la **Constantinople**, către vizirul **Mehmed-Socoli**; altul la **Cracovia**, către Camera polonă. Ambasadorul trimis în Turcia solicită un ajutor de tătari, în fruntea cărora Ioan-Vodă promitea, cu mândrie, că lesne va cuceri toată Polonia, slăbită prin anarhie [5]. Domnul știa prea bine că sultanul, legat prin amicie cu Franța, nu-i va încuviința cererea.

Pe de altă parte, ambasadorul trimis în Polonia încredința cum că o armată de 100.000 de turci, tătari și munteni, profitând de moartea lui Sigismund-August, erau gata de a năvăli în Galiția; însă, din mila lui Dumnezeu, îi împiedecă Ioan-Vodă prin rugămintile sale pe lângă vizirul Mehmed-Socoli.

Polonii, pătrunși de spaimă, nu știau cum să mulțumească mai bine generosului principe al Moldovei.

Drept răsplată pentru prețiosul serviciu ce zicea că le făcuse, Ioan-Vodă cerea de la camera cracoviană două lucruri:

1. **Înapoierea Pocuției.** Pentru că: "*Pocuția e un patrimoniu al meu*", scria el către Camera polonă;
2. **Înapoierea tezaurilor moldovene,** confiscate în Polonia.

Ioan-Vodă pretindea acum restituirea acelei proprietăți naționale.

Dar Ioan-Vodă știa de mai nainte că polonii nu-i vor înapoia Pocuția.

Atât în Constantinople, unde stăruise contra Poloniei, precum și în Cracovia, unde intrigase contra Turciei, **Ioan-Vodă reuși deplin** în planurile sale:

- În Constantinople, el se întărea în buna opinie a otomanilor, pentru ca nu cumva să fie destituit după uneltirile Franciei;

- În Cracovia, atribuind turcilor, cu o finețe diabolică, **cele zise de el însuși**, îi compromitea în ochii polonilor, pentru a surpa candidatura protegiatului otomanilor, Henric de Valois.

Peste puțin timp, Ioan-Vodă răpezi alte două ambasade, iarăși una la Constantinople și alta la Cracovia: Ambasadorul trimis la Constantinople înștiință Poarta otomană cum că destronatul **Bogdan-Vodă** adună în Polonia, cu ajutorul magnaților, o numeroasă oaste pentru a năvăli din nou asupra Moldovei; și că se și apropie deja de fortăreața **Hotinului**; iar ambasadorul trimis la Cracovia rugă Camera de a nu suferi nici o încercare din partea lui Bogdan. Pretextul ambelor ambasade era de tot imaginar. Bogdan nu se mai afla în Polonia. **Scopul** era: de a provoca în Constantinople, din partea otomanilor, vreo demonstrațiune dușmană contra polonilor, făcând astfel o lovire indirectă, dar dureroasă, în candidatura lui Henric de Valois;

Văzând că Turcia, după solicitațiunile Curții de la Paris, tot mai cruță hotarele Poloniei, Ioan-Vodă expedie un al treilea ambasador la Constantinople. Misiunea acestuia se vede din cuvintele agentului francez pe lângă Poarta otomană, în scrisoarea sa către Henric de Valois: "*M-am înștiințat că domnul Moldovei trimise aice un ceauș, carele asigură că țarul moscovit fu primit în Vilna și în toată Litvania, cu voia și îngăduirea țării întregi, și că este de temut că și Camera polonă i se va supune, știindu-l armat și așa de aproape; care veste a fost turburat foarte mult pe turci, făcându-i să hotărească în divanul de ieri un război contra*

Poloniei." Iată dară că **diplomația lui Ioan-Vodă** era cât p-aci să răstoarne candidatura lui Henric de Valois, dacă polonii nu s-ar fi grăbit a risipi bănuielile Turciei [5].

În fine, puțin mai nainte de momentul decisiv al elecțiunii de rege, sosi și la Cracovia un al treilea trimis moldovenesc. Ioan-Vodă reușise a pune mâna pe **două scrisori turcești** din partea vizirului **Mehmed-Socoli**, una către Camera cracoviană, cealaltă către episcopul **Montluc**, ambasadorul francez în Polonia.

În epistola-i **cătră Camera**, vizirul porunce polonilor de a alege pe Henric de Valois, încheiându-o așa: "*să nu întârziati cu împlinirea ordinilor sultanului*"; în epistola **cătră Montluc** mărturisea *înalta solitudine a Turciei pentru interesele Franciei*.

Scandalul fu universal. Păgânul dedea porunce "*inclitului*" regat polon! Henric de Valois apărea ca un cireac al sultanului! O indignațiune generală cuprinse pe mândrii magnați, cu atât mai vârtos că trimisul moldovenesc le mai citi în ședință plenară următoarea ironică scrisoare din partea lui **însuși Ioan-Vodă**: "*Din cele alăturate aflați porunca măriei-sale sultanului de a pune în capul vostru pe fratele craiului franțuzesc; veți fi având, credem, destulă pricepere ca să puteți înțelege că măria-sa sultanul nu lucrează pentru binele creștinătății!*"

Speriat prin efectul vicleniei lui Ioan-Vodă, **Montluc** striga, jura, șoptea, zbugiumându-se a dovedi cum că cele două epistole sunt născocite din capul moldovenilor. Totuși, secretarul Ambasadei franceze, **Jean Choisin**, recunoaște în memoriile sale că **infernală diplomație a principelui român** pusese candidatura lui Henric de Valois într-un pericol extrem, din care abia-abia o putu scăpa renumita abilitate politică a lui Montluc.

Oare pe cine să fi dorit **Ioan-Vodă** de a vedea pe tronul Poloniei? Pe **Ernest**, fiul împăratului Maximilian? Nu; căci el avea caracterul nedecis și egoistic al austriacilor. Pe **Sigismund**, fiul regelui Sveziei/Suediei? Nu; căci venea prea de departe...

Simpatiele lui Ioan-Vodă erau câștigate anume pentru acela de care mai cu deosebire se temeau otomanii ca nu cumva să apuce coroana Poloniei: **țarul moscovit, faimosul Ivan cel Groaznic!**

Cu acest scop, episcopul **Isaia Rădăuțeanul**, inteligentul diplomat care a încheiat tratatul de pace cu Polonia, fu **trimis în taină la Moscova**.

Ce va fi înșprăvit acolo? Nu știm...

Astfel principele Moldovei, **Ioan-Vodă**, în cei doi ani ai domniei sale, desfășură o **activitate diplomatică** de o fineță rară, de o întindere extraordinară, și ale cărui toate mișcărilor manifestau din ce în ce mai clar **mărețul vis** al eroului: **Scuturarea jugului musulman!...**

Dar această activitate diplomatică a lui Ioan Vodă nu a schimbat în bine situația politică a Moldovei.

Dimpotrivă, coroborată cu reformele economico-financiare luate de voievod, care au condus la creșterea veniturilor la visteria statului, lucru care nu a scăpat turcilor, **a ascuțit pofta** acestora de a profita și mai mult de pe urma țărilor române.

Moldova plătea Turciei un tribut anual de 40 000 de galbeni; dar măiastra administrațiune a lui Ioan-Vodă o aduse într-o stare atât de înflorită, încât Poarta otomană se crezu acum în drept de a pretinde o dare mult mai mare. **Sultanul Selim II** și vizirul său **Mehmed-Socoli** erau atunci **doi oameni** cei mai **lacomi** de pe fața pământului.

Un **ceauș** prezentă lui Ioan-Vodă înalta **poruncă de a plăti 80 000 de galbeni**: "*Patruzeci mii să plătești ca bei al Moldovei, iar celelalte patruzeci mii ca ghiaur, de vreme ce ai cutezat a te lepăda de credința lui Mahomed*", scria epistola vizirală, ascunzând mârșava aviditate sub o *sofismă bigotă*.

Trimisul turcesc sosi la Iași tocmai în ziua în care **Henric de Valois** primea în Cracovia **coroana regală a Poloniei**; fatalitatea vru să triumfe în același moment, la nord și la sud, dușmanii lui Ioan-vodă!

IOAN-VODĂ ȘI DIVANUL HOTĂRĂȘC SOARTA MOLDOVEI

În momentele grele ale istoriei românilor, aceștia știu să se grupeze în jurul capului țării.

Într-un astfel de moment, mai greu ca oricând altă dată, se afla acum **Ioan-Vodă!**

În urma mesajului Sultanului **Selim II**, adus de ceauș, trebuia luată o hotărâre gravă privind

soarta țării. Trebuia gândit foarte bine **ce este bine de făcut pentru țară!**

În practica politică a țărilor române era o **tradiție de-a dreptul democratică**, am spune azi.

Pentru alegerea domnului, pentru facerea legilor, pentru cestuiri de o mare importanță, românii procedau prin convocarea unei **adunări obștești**, așezate în principiu pe niște baze *mult mai largi* decât chiar "*votul nostru universal*"!

În termeni generali, luau parte la deciziuni, ca și după legea actuală, "*boierii, popii și țara*"; nobilimea electorală se compunea atunci din toți boierii fără distincțiune: boierii cei mari, cei de clasa a doua, cei de clasa a treia, cei în demisiune, boiernașii de prin județe și toți capii militari.

Clerul electoral se compunea din mitropolit, toți episcopii și toți egumenii. În fine, "*toată țara*".

Cu toate acestea, nu numai inițiativa, ci încă discuțiunea proiectelor era o sacră *prerogativă ministerială*,

Adunarea Obștească fiind strict mărginită în dreptul de a pronunța o afirmațiune sau o negațiune [5].

Divanul domnesc, adică cei **opt sau nouă miniștri**, hotărau de mai nainte, în ascunsul cabinetului; apoi mitropolitul, ori marele logofăt, sau chiar însuși domnul ieșea pe esplanada curții princiare și, adresându-se către gloatele grămădite pe piață, îi întreba: "*Vreți lucrul cutare?*" Poporul răspundea din inspirațiune: "da" sau "ba", fără dezbateri, fără șicane, fără amendamente.

Așadară, legislațiunea noastră cea veche era bazată în aceasta pe o *profundă cunoștință* a naturii umane: *majoritatea*, adică *instinctul adevărului* cel înnăscut și spontan, aproba sau dezaproba minoritatea, adică *raționamentul* cel supus erorilor sistemului și ale interesului.

Inima sancționa mîntea. "*Inima este care simte pe Dumnezeu!*" zise marele **Pascal** [5].

De un astfel de moment grav, pentru soarta țării, avu parte și Ioan-Vodă, la **anul 1574**.

Voievodul se adresează către **Obșteasca Adunare**, astfel: "*Dragii mei boieri și voi, iubitele mele slugi! Greul de astăzi întrece toate grelele de mai nainte. Lăcomia turcilor cere un haraci îndoit. De-l vom da, ea nu va zăbăvi a ne*

stoarce și mai mult, până ce ne va stinge cu totul, căci aceasta o vrea păgânul.

De nu vom da, ne așteaptă război, stricarea țării, foc și sabie. Cugetați și alegeți!

Supunându-ne orbește vrăjmașului nostru, vom pieri desigur, și vom pieri ca mișei; sculându-ne asupra-i, chiar de nu vom izbuti pentru păcatele noastre, tot încă vom avea mângâierea de a pieri bărbătește, noi, femeile noastre, copiii... cu toții!

Voi știți că haraciul nu-l plătesc eu; ci voi și ai voștri.

Puțin dară mi-ar păsa de nu m-ar durea inima pentru țară!

Mi-e milă de voi, și pentru voi îmi voi pune capul meu, dragilor mei tovarăși! Să chemăm pe Dumnezeu într-ajutor, ca să plece pe vrăjmașii noștri sub picioarele noastre. Să trăim slobozi, ori să ne piară pân'și urma noastră! Fiți cu mine și cu noi va fi izbânda!"[5].

Ne putem întreba și noi, cei de astăzi, ce ecou au avut vorbele Voievodului asupra celor prezenți, atunci când s-a anunțat un eveniment atât de grav.

Pentru a putea înțelege impresiunea produsă prin electrica voce a principelui asupra numeroșilor săi ascultători, trebuie mai întâi să cunoaștem poporul moldovenesc din 1574.

Vreți a aprofunda caracterul unui popor? Studiați poezia sa națională. Spune un călător polon prin Moldova chiar în acele timpuri. Care chiar a memorat **o poezie populară**, des auzită atunci.

Cântecul moldovenesc, memorat de acel călător și reprodus de el polonește, fu:

Ștefan, Ștefan, domn cel mare,
Seamăn pe lume nu are:
Seamăn pe lume nu are,
Decât numai mândrul soare!
Ștefan, Ștefan, domn cel mare,
La Suceava cuibu-și are:
La Suceava cuibu-și are,
Și din el ades el sare!
Ștefan, Ștefan, domn cel mare,
Pune pieptul la hotare:
Pune pieptul la hotare,
Ca un zid de apărare!
Ștefan, Ștefan, domn cel mare,
Bate oardele tătare:

Bate oardele tătare,
Și turcii pe zmei călare!
Ștefan, Ștefan, domn cel mare,
Bate leși fără cruțare:
Bate leși fără cruțare,
Și unguri fără-ncetare!
Ștefan, Ștefan, domn cel mare,
Are-o țară mică tare:
Țara-i mică, țara-i tare,
De stă lumea la mirare!

Ioan-Vodă, marele *strănepot al aceluia mare Ștefan*, se adresa acum către niște oameni deprinși a celebra în toate zilele, cu sonul alăutei, suvenirul strălucitelor victorii de la Lipineț, de la Racova, de la Cozmin, de la Baia! Trecuse abia **șeptezeci de ani** după moartea viteazului: ici-colea mai întâlneai încă **centenari**, cari au servit odată sub steagurile sale și ale căror povestiri volcanizau inimile noii generațiuni.

Ioan-Vodă știa cătră cine vorbește! [5].

Născuți cu tradițiuni eroice în piept și pe buze; entuziasmați prin tonul, prin cuvintele principelui; îmbătați prin iluziunea unui viitor glorios, moldovenii strigară cu glasuri mari, scrie cronică țării: "**Vom pieri toți lângă măriata! toți vom pieri!**"

Fu adus Sântul Evangeliu. "**Nu cer să-mi jurați mie**, sună Ioan-Vodă, **nu mie, ci jurați unul altuia!**"

Toți jurară. Jurară că, dacă vreunul din ei își va vicleni credința, atunci să-l bată *pământul, focul, apa, văzduhul, pâinea, vinul, sabia*, Dumnezeu și Maica Domnului!

Așa era jurământul ostașului român.

Sunt momente sublime în trecutul nostru!

Ioan-Vodă promisese a nu-și cruța viața pentru libertatea patriei!

Cetatea Hotinului

Adunarea obștească încuviință două măsuri:

1. **Tezaurul țării și familia domnească** fură trimise la fortăreața **Hotinului**, unde se grăbiră

a refugi și casnicii boierilor, sub paza socrului princiar, **părcălabul Lupea Huru**;

2. **Pruncul Petru**, fragedul **fiu al lui Ioan-Vodă**, fu declarat *ered* al tronului moldovenesc, și numele său începu a figura în documente alături de al părintelui.

Ioan-Vodă refuză plățirea haraciului dublu și obține **adeziunea țării**, Adunării boierilor și dregătorilor de diferite trepte, pentru a **respinge cu armele** pe noul domn ce venea la remorca trupelor otomane [7].

Ioan-Vodă chemă atunci pe ceaușul turcesc:

- "**Pleacă!** îi zise cu mândrie principele român. *Pleacă și spune împăratului tău că de azi nainte necum să-i plătim optzeci mii de galbeni, dar nu va vedea nici cât primea până-acuma: cu banii haraciului îmi voi face oști și apoi... apoi vom vorbi. **Pleacă!**" [5].*

De plecat, ceaușul ambasador a plecat, dar **rămânea** Ioan-Vodă și Moldova lui **aproape singuri** în fața temutului dușman care era Imperiul Otoman...

Înfricoșată era pozițiunea Moldovei!

În Țara Românească și în Transilvania stăpâneau **doi vasali orbi și muți** ai Turciei.

În Polonia se încoronase **Henric de Valois**. Germania era departe; muscalii și mai departe.

Niciodată istoria nu ne arată **un popor mai mic și mai izolat**, chemând fără sfială la **o luptă de moarte** pe un dușman mai puternic!

Cine erau turcii în 1574?

Iată ce zice famosul **Robertson**: "*O lungă succesiune de principii ageri dede o așa vigoare și tărie guvernului otoman, încât el ajunse în secolul XVI la putincioasa culme a dezvoltării sale; pe când statele cele mari ale creștinătății erau încă departe de a se urca în sfera lor la o treaptă analoagă.(...) Autorii cei mai inteligenți și cei mai nepărtinitori din secolul XVI recunosc și deplâng inferioritatea militară a creștinilor față cu turcii*"...

Iată pe ce fel de dușman cuteză a-l înfrunta domnul Moldovei, deși-l cunoscuse destul de bine!

Dar, scrie **Schiller**, în *Die Braut von Messina*: **Războiul face să apară forța, înalță toate până la sublim!** [5].

BIBLIOGRAFIE

(Vezi: revista **Bogdania**, Nr. 115-116, ianuarie-februarie, 2024, pag.11) (*va urma*)

Însemnări din istoria Bucureștiului

Geo CĂLUGĂRU

Urcușul de Golgote al descoperitorului „DE STELE ÎN APĂ” (urmărire din nr. anterior)

MOTTO:

...Sapă, frate, sapă, sapă,
până când vei da de apă.
Ctitor fii fântânilor, ce
gura, inima ne-adapă.
Prinde tu-n adânc izvoare -
de sub strat stihie blândă.

.....

-EPISODUL II -

În anul 1668, Mitropolia s-a strămutat de la Târgoviște la București, odată cu recunoașterea orașului ca reședință domnească. Un deceniu mai târziu, în anul 1678, se înființează tipografia Mitropoliei, iar la finele secolului al XVII-lea, se inaugurează prima Academie Domnească „Sf. Sava”, în Piața Universității de azi, cu limbă de predare greacă.

Zona cuprinzând străzile Lipscani, Șelari și strada Soarelui, Smârdan și Gabroveni, va rămâne până azi centrul comercial. În anul 1475, urât de negustorii sași pentru taxe impuse la vama de la Bran, dușmănit de turci și de inamicii din interior, va fi omorât dincolo de Târgul de Afară al Bucureștilor și îngropat pe ascuns la Biserica de la Mănăstirea Snagov al cărei ctitor fusese. După omorârea socrului (Constantin Brâncoveanu) la Constantinopol, în anul 1714, soții Kretzulescu (Iordache și Safta, fiica lui C. Brâncoveanu) împreună cu soacra, Maria Brâncoveanu venită din exil, au plecat la Veneția pentru a scoate de la bancheri ce a mai rămas din avere. După moartea soțului, Domnița Safta a împărțit averea prin testament, cu tot cu

biserică, celor patru fii. Reparată de două ori, în anii 1815 și 1860, după alte consolidări, Biserica Kretzulescu a rămas până astăzi un monument istoric de mare valoare. Pe strada Sapienței se află o biserică mică și fără pridvor. Deasupra ușii, o pisanie cu litere chirilice consemnează: „Această biserică, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului” a fost ridicată de către Marele Vornic Iordache Kretzulescu și soția sa Safta, fiica lui Constantin Brâncoveanu.” În 1884 a fost pictată de Gheorghe Tattarescu, pe cheltuiala Olimpiei Lahovari. În casa lui Dinicu Golescu a luat ființă prima sală de biliard. Goleștii erau cunoscuți ca oameni de cultură, înclinați spre literatură, poezie, muzică și politică. Dinicu Golescu a murit în anul 1830, la vârsta de 53 de ani. Tot atunci a fost înființată prima orchestră militară din istoria României.

În timpul lui Alexandru Vodă Ghica, în casa transformată a Goleștilor a luat ființă primul Palat Domnesc. Șerban Cantacuzino a ridicat mănăstirea Cotroceni cu contribuția substanțială a locuitorilor satului Cotroceni în 1681. Zidirea a durat 2 ani, 1679-1681.

Constantin Brâncoveanu (1688-1714), își petrecea verile împreună cu familia, când la Cotroceni, când la Palatul Mogoșoaia. După Brâncoveanu, Domnitorul Nicolae Mavrocordat s-a retras aici în anul 1718, în timpul epidemiei de ciumă, iar Constantin Mavrocordat, în timpul războiului austro-turc. În încăperile domnești de la etajul mănăstirii Cotroceni, au fost închiși conducătorii revoluției: Nicolae Bălcescu, Alexandru și Ștefan Golescu, C.A. Rosetti, Cezar Boliac, C. Aristia, Grigore Ipătescu.

Între 1859-1866, când Al. I. Cuza a fost numit primul Domn al Principatelor Unite și al Statului Național Român, a locuit în mai multe rânduri în casele domnești de la Cotroceni. Domnia Sa a durat până în 1866, când într-o noapte, detronat, membrii Monstruoasei Coaliții îl vor aresta în Clădirea din Calea Victoriei 120, proprietatea familiei princiare Obrenovici. (Astăzi, clădire monument în care se află librăria Humanitas). De acolo, va fi dus sub escortă împreună cu Maria Obrenovici care l-a însoțit. După plecarea lui Al. I. Cuza, în același an s-a instaurat Monarhia prin venirea la tron a prințului Carol I de Hohenzolern. După planurile arhitectului francez Paul Gottereau,

casele domnești și o parte din clădirile mănăstirii au fost demolate, construindu-se Palatul Regal.

După anul 1950, odată cu instaurarea noului sistem sub Gheorghe Gheorghiu-Dej, mai apoi sub Nicolae Ceaușescu la Cotroceni a luat ființă Palatul Pionierilor.

Am fost prima țară din lume care folosea gazul lampant. În anul 1830 primăria (vornicia) a decis introducerea felinarelor pe toate străzile, iar pentru supraveghere, aprindere, menținere și stingere, erau oameni angajați de primărie.

În anul 1857, un german Ferdinand Lassale, angajat de primărie, a introdus gazul aerian. Din 1891 a început iluminatul electric. Constantin Brâncoveanu nepotul Ilincăi Cantacuzino și-a ridicat în satul Mogoș un frumos castel, astăzi Palatul Mogoșoaia. Brâncoveanu dorea să scurteze drumul de legătură cu casele domnești de la poalele Mitropoliei. Dorința sa s-a împlinit abia după moartea unchiului său Șerban Cantacuzino, în 1688. După unii, moartea i-ar fi fost provocată de la otrava pusă în vin de către cei doi frați, Constantin și Mihail, nemulțumiți de lăcomia domnitorului.

C. Brâncoveanu a domnit 26 de ani, până în 1714, când a fost acuzat de trădare pentru intenția de a-l fi ajutat cu armata pe țarul Petru cel Mare în războiul ruso-turc din 1710-1711. În anul 1714, într-o zi de august, dezbrăcați la cămașă, Brâncoveanu și fiii săi, în număr de patru, au fost duși în fața Palatului Geali Kiosk, la malul Cornului de Aur, în prezența sultanului Ahmed al III-lea. Nu lipseau fiicele, nora, ginerii și nepoțelul ascuns în spatele mamei, care în durerea lor au asistat la decapitarea tatălui și a celor patru frați, pericole, ca urmași în domnia Țării Românești.

Voltaire considera că „Istoria lumii este istoria crimelor omenești.” După eliberarea fiicelor și ginerilor, Maria Brâncoveanu, răscumpărată de străini a fost exilată în Caucaz pe coasta Mării Negre, timp de un an și jumătate. A mai trăit timp de 15 ani, interval în care a avut grijă ca prin testament să-i împartă averea între fete și nepot, pe care l-a tutelat cu aprobarea Patriarhului Ierusalimului.

După moartea Mariei Brâncoveanu, Palatul Mogoșoaia a fost preluat de nepotul ei, Constantin, mare ban. În lipsa moștenitorilor,

palatul a fost preluat, în anul 1804 de fratele lui Manolache Brâncoveanu (1748-1811). Ultimul proprietar, pe linie directă al familiei Brâncoveanu a rămas marele ban Grigore Brâncoveanu, căsătorit cu Elisabeta Mavrocordat. Nepotul lui Gheorghe Bibescu, prințul George Valentin Bibescu, la îndemnul soției sale, Martha, născută Lahovary, va cumpăra întregul domeniu de la Mogoșoaia. Descendentă a două ilustre familii boierești, Martha Bibescu (1886-1973) era fiica lui Ioan N. Lahovary și a Smarandei Ena, născută Mavrocordat.

În Palatul de la Mogoșoaia, ca musafiri de rang înalt erau Regele Carol I și Regina Elisabeta. După un an și jumătate, în anul 1914, Martha Bibescu va lega o trainică prietenie, cu viitoarea Regină Maria. Le puteai întâlni, în timpul Primului Război Mondial, în spitale ajutând răniții. Bombardat în Primul Război Mondial, Palatul Mogoșoaia a necesitat o nouă restaurare. După ce a părăsit România de câteva ori, când la Londra, când în Elveția, când în Franța, Martha Bibescu, reîntoarsă în țară, în anul 1920, s-a ocupat în continuare de restaurarea caselor de la Mogoșoaia sub conducerea aceluiași arhitect venețian, Rupelo. Generațiile s-au succedat, Bibeștii fiind înmormântați în capela din curtea Palatului Mogoșoaia. Din păcate, în anul 1945, moșia Marthei Bibescu a fost expropriată. La rugămintea prințesei, atunci scriitoare ca și verișoara ei, Elena Văcărescu, palatul a fost declarat monument istoric. În același an, cu păreri de rău, Martha Bibescu a părăsit definitiv țara, palatul trecând în proprietatea fiicei sale Valentina și a soțului acesteia. Noua situație a durat până în anul 1949, când toate moșiile și bunurile au intrat în proprietatea statului. Astăzi **Palatul Mogoșoaia** muzeu, pare că va fi revendicat de urmași.

Palatul Mogoșoaia din București
(Va urma)

BEN TODICĂ (Australia)

Secolul minciunii și al absurdului

Auzi tu, babo că bărbatul poate rămâne gravid și naște copii, iar sexul nu e decât o ordinară alegere. O înnebunit lumea! 'Caii apocalipsei sunt aici. Țștia sunt dispuși să distrugă tot ce a creat civilizația până acum și asta doar ca să-și păstreze poziția în clasa de sus. O clasă foarte redusă de bogătași care să controleze marea majoritate de sclavi pe „târlă”.

Ideea războiului, în particular americană, e o apucătura nebunească. Și nu numai ei, ci întregul bloc vestic. E singura lor rețetă de a rămâne la putere. De a controla planeta. De a o cocoșa, pentru că asta fac ei de peste o sută de ani încoace – războiala. Dat în cap săracului.

Noua generație e condiționată, cum ne spălau la creier comuniștii să credem că un război permanent e soluția existențială. George Bush junior a distrus mass-media înrolând jurnaliștii în trupele armate în războiul antiterorist care, dacă nu executau ordinul superiorilor erau terminați. Azi, în ciuda faptelor că îi cunoaștem pe cei vinovați de minciună și crimă, mass-media continuă să-i intervieveze... De ce? Pentru că sunt părtași la crimele lor, la minciuni. Bill Gates ne pregătește deja o nouă pandemie, un nou vaccin. Țștia își bat joc de noi ca specie. Acum, toți cei cu bani se cred Dumnezei.

În ultima vreme au plecat dintre noi toți acești bătrâni boșorogi, politicieni care au avut grijă să-și scuiepe veninul pe specia umană, îndrumând cu răutate spre dezbinare și războaie ca și cum nu le pasă de soarta urmașilor lor. Cu o gelozie crâncenă, boșorogii bogați și în poziții decisive sortii viitorului - pentru că ei nu mai pot iubi și nici iubiți să fie sau admirați pentru inadecvarea lor la evoluție și atunci distrug și se răzbună pe societate, pe tineret. Nici măcar smerenie și respect pentru ce le-a oferit viața acestui pământ și națiunea nu mai au.

Recunoașterea celor din jur, a generozității lor pentru „voi cei super bogăți” și a recunoașterii dreptului de a o face crezându-i fii de nădejde și de a fi exemple pentru urmași și protecție. Și atunci când populația țării, i-a împuternicit cu soarta și destinul urmașilor, ei fură și trag în piept națiunea. Noi, cetățenii vă lăsăm să vă îmbogățiți pe încrederea că veți gospodari avutul în onorarea milioanelor de strămoși și părinți care s-au sacrificat prin războaie și muncă pentru apărarea și conservarea existenței noastre ca specie. Voi nu ați fi putut face avere, dacă covorul de sub picioarele voastre nu ar fi fost vopsit cu sângele majorității. Ați folosit vicleșuguri pentru a vă îmbogăți și tot în vicleșug veți muri. Că așa vă e natura. Veninoasă.

Nu credeți că ar trebui să muriți lăsând o vorbă bună și speranță pentru cei din jur? Murind în smerenie și respect pentru viață. Dar nu e așa. Câinele tot câine rămâne și trage de os până își dă duhul.

Nu ar fi bine ca de la vârstă, pensionarilor să li se ia dreptul la funcții și avere, iar bogăția transferată automat copiilor, iar ei, pensionarii să trăiască pe ajutorul social al statului în condiții stabilite chiar de ei, în perioada tinereții. Să se bucure de rodul muncii lor privindu-l și primind laude pentru contribuția lor la civilizație.

Acești corupți care nu produc nimic material au dezvoltat tehnici de a-și ascunde incompetența. Au furat banii economisiți cu sudoare grea de familii prin devalorizarea proprietăților și a mâinii de lucru și au continuat și continuă și acum să extragă prin șmecherie tot ce au reușit să pună deoparte săracii, pensionarii și muncitorul cinstit pentru zile negre. Voi nu produceți lucruri/bunuri de consum, dar sunteți lăsați să vă continuați pungășia/hoția pentru că o împărțiți cu guvernul prin donațiile voastre.

Ca să rămână ascunși/protejați de critică și dezvăluiri, introduc acum o lege prin care să se interzică anonimitatea și libera expresie pe internet. Toate legile date de guvern sunt de fapt propuse de bogătași, de corporații și The World Economic Forum care sunt date politicienilor pentru a fi propuse și apoi aprobate. Acești șarlatani folosesc statul pentru a-și introduce aceste legi „deștepte”. Noile legi vor observa tot ce citești, ce cumperi și vinzi etc. și astfel se

termină anonimitatea financiară și dreptul secret financiar (adică să nu mai poată zice nimeni că e treaba lui ce face cu banii săi).

Ca să poată fi introduse și aprobate aceste legi ei trebuie întâi să creeze evenimente pregătitoare, un fel de 9/11, ne spune Whitney Webb, cu scopul de a speria populația și să accepte propunerile. Vor lua controlul complet al internetului pentru a vedea ce spui, ce ascuți și pe unde umbli. Alte entități secundare te vor atrage și împinge să folosești internetul cât mai mult ca să te rupă de realitate, de mediul înconjurător, relații și natură. Educația și munca și chiar cumpărăturile alimentare. Toată existența ta va fi împinsă pe linia noului stăpân. E nevoie de o armată a cetățenilor pentru a-i vaccina pe acești domni cu o doză de Iisus/Adevar. *„Am ajuns să cerem permisiune nebunilor, să fim normali. Că ăștia ne conduc,”* zise Baba.

Conf. univ. dr. N. Grigorie Lăcrița

Deosebirea dintre religie și credință

„Avem mii de religii care ne fac să ne urâm unii pe alții, dar nu avem nici o credință care să ne unească.” (N. Grigorie Lăcrița).

Rezumat. Distincția dintre „*religie*” și „*credință*” este o problemă de foarte mare interes pentru orice om care cugetă¹, cu atât mai mult cu cât clarificările pe această temă sunt și puține și sumare. Prin acest articol se aduc unele clarificări privind sensul spiritual al acestor noțiuni care fac parte din viața fiecărui om, indi-

¹ A se vedea și articolul subsemnatului intitulat „Liber-cugetător”, în care sunt prezentate concepte de noutate în România (și nu numai), precum „*liber-cugetător față de religie*”, „*un credincios fără de religie*” etc.

ferent de „*religia*” și de „*credința*” s-a.

Cuvinte cheie: religie; credință; suflet; minte; oameni; biserică; rugăciune; ritual; dogma religioasă; ipocrizia religioasă etc.

Distincția dintre „religie” și „credință” este o problemă de foarte mare interes pentru marea majoritate a populației, cu atât mai mult cu cât clarificările pe această temă sunt și puține și sumare.

Religia este modalitatea prin care omul încearcă o conexiune (legătură) cu divinitatea.

Religia se învață cu mintea, se dobândește în familie, la școala, în biserică, prin studiul individual etc.

Credința nu se învață, ci se trăiește cu sufletul!

Exista ore de Religie, dar nu există și ore de Credință.

Religia este un set de concepții și practici comune ale unui grup de oameni, așa cum se reflectă ele în rugăciune, ritual și dogma religioasă.

Religia are în aria ei de acțiune concepții și tradiții culturale și istorice, mitologie și mistica, precum și convingeri personale sau locale.

Termenii de „religie” și „practică religioasă” sunt adesea folosiți interschimbabil.

Prin „practicile religioase” se poate aprecia, se poate evalua, se poate măsura religiozitatea unei persoane.

Credința omului nu este măsurabilă, și nici nu are cum să fie evaluată, măsurată.

Credința este o stare psihologică, sufletească, trăită în intimitate, în care o persoană este convinsă (1) fie de o existență **pozitivă** supranaturală, imaterială, precum Dumnezeu, Duhul Sfânt, Sfânta Treime, Mesia etc. pe care o consideră adevărată, (2) fie de o existență **negativă**, precum în superstițiile cu draci, stafii, strigoi, fantome, cu spirite rele, cu farmece și vrăji, cu semne prevestitoare, cu numere fatidice etc.

Religioși sunt mulți, dintre care *numeroși nu sunt credincioși adevărați*, dar care se manifestă voit, bine gândit, ca „*trăind în sfințenie*”, și aceasta pentru putea să inducă mai ușor în eroare pe alții, pentru a-și ascunde adevăratele lor fapte reprobabile.

Ipocrizia religioasă este practică tot mai mult de numeroși oameni fățarnici, înșelători, care una gândesc, alta spun și cu totul altceva fac, devenind tot mai evident faptul că „*Limba lor*

este săgeată ucigătoare și grăiește viclenii; cu buzele lor grăiesc prietenos către aproapele lor, iar în inimă ei făuresc cătușe.” (Biblia Patriarhiei României, Ieremia 9:8), sau „*Limba lor este o săgeată ucigătoare, nu spun decât minciuni; cu gura vorbesc aproapelui lor de pace, și în fundul inimii îi întind curse.*”.

(Biblia Cornilescu, Ieremia 9:8). Am exprimat versetele din cele două biblii deoarece Albert Einstein a avut perfectă dreptate când a spus că „*Citesc adesea din Biblie, însă textul ei original mi-a rămas inaccesibil.*”

În condițiile în care s-a ajuns ca activitatea bisericii să fie caracterizată tot mai mult prin „*dogmă și profit*”, și ipocrizia religioasă să se manifeste tot mai mult și în rândul „*slujitorilor bisericii*” „*Pentru că fiecare din ei, de la mic până la mare, este rob de lăcomie și, de la proroc până la preot, toți se poartă mincinos.*” (Biblia Patriarhiei României, Ieremia 6:13), sau „*Căci de la cel mai mic până la cel mai mare, toți sunt lacomi de câștig; de la proroc până la preot, toți înșală.*” (Biblia Cornilescu, Ieremia 6:13).

Pentru a se înțelege cât mai bine deosebirea dintre „religie” și „credință”, mai exprim și următoarele considerente personale:

1. Religia a îngădit, îngădește și va îngădi permanent gândirea omului. Credința nu.
2. Numeroși lideri religioși au fost extremiști, fanatici, criminali, *ipocriți*, prefăcuți, fățarnici, imorali, depravați, incestuoși, abominabili, și care au făcut tot posibilul să arate altfel de cum erau în realitate. Exemple. Unul dintre cei mai depravați lideri religioși consemnați de-a lungul istoriei a fost Papa Ioan al XII-lea, mort în timpul unui act sexual. Despre el, Louis Marie de Cormenin scria că era „Un ucigaș, un tâlhar și o persoană incestuoasă, nedemnă de a reprezenta pe Hristos pe tronul pontifical. Acest preot abominabil a murdărit tronul Sfântului Petru timp de nouă ani și merită să fie numit cel mai depravat papă”. Papa Alexandru al VI-lea, cu numele de mirean Rodrigo *Borgia*, a fost un obsedat sexual, organiza petreceri luxoase inclusiv cu tentă pornografică, a comis o multitudine de crime (în special prin otrăvirea cu arsenic a rivalilor politici și / sau religioși), adulter, trafic cu lucruri sfinte, furturi, violuri, mituiri, incest cu fiica sa Lucrezia, o femeie depravată și ucigașă, care s-a culcat, pe lângă

tatăl său, și cu frații săi Cesare și Giovanni. Cesare la ucis pe fratele său Giovanni într-o criză de gelozie când a aflat că și acesta s-ar fi culcat cu sora sa Lucrezia). La credincioși nu se petrec asemenea grozăvii; deocamdată, până când credința și sfintele noastre tradiții strămoșești vor fi eliminate de „civilizația occidentală”.

3. Religiile au fost cele care au cauzat numeroase și groaznice războaie, crime, torturi, masacre, violuri, ucideri în masă, acte de terorism și numeroase alte nenorociri. Câteva exemple numai din „**Epoca cruciadelor**”: **1095** Papa Urban al II-lea cheamă la prima cruciadă la 27 noiembrie, în Clermont (sudul Franței), prin care se începe o persecuție a iudeilor de sute de ani. **1099** În înaintarea lor către Ierusalim, **cruciații omoară peste 100.000 de evrei și musulmani**. Prin cucerirea Ierusalimului (15 iulie) mai **sunt omorâți încă 65.000 de iudei și musulmani**. **1100** **Cruciații omoară în mod groaznic pe toți iudeii din Haifa**. **1147** **Începe a doua cruciadă; sunt omorâți mulți iudei**. Prin Credință, nu ar fi avut loc asemenea genocide.

4. Mulți religioși urăsc. Credincioșii nu.

5. Oamenii religioși se concentrează pe tradiții, pe dogme, pe „*crede și nu cerceta*”, pe „trocul cu religia”, pe fantasmă, pe himere, pe obscurantism etc. Oamenii credincioși se concentrează pe Forța Divină, indiferent cum este numită aceasta. *Credinciosul* este atașat de în Forța Divină, unică, eternă și infinită, *religiosul* crede în una dintre cele circa 2.400 de religii existente și născute din imaginația oamenilor.

6. Religia se manifestă în închinări (unele cu adevărat caraghioase), în slujbe, în respectarea unor porunci (cu sutele în cadrul unor religii), în ritualuri, de la cele mai ciudate, până la cele mai violente, crude, inumane, în pelerinaje la moaște etc. Credința este o convingere și o trăire intimă, sufletească care, în general, nici nu se mărturisește, și nici *nu se* argumentată.

7. Biserica a promovat și promovează prea mult religia, dogmele, ipocrizia, și prea puțin credința, fapt pentru care chiar Papa Francisc a ajuns să spună că „*Decât catolic ipocrit, mai bine ateu*” cinstit.

8. Sărutul / îmbrățișarea / prietenia *ipocritului* este dezonorantă pentru omul moral. Cea a

omului credincios însufletește, dă viață, onorează. Distincția dintre „*credință*” (ceea ce gândește) și „*religie*” (ceea ce face) la o persoană se înțelege destul de bine și din unele „*caracteristici ale ipocritului*”: „*Ipocrit: omul care și-a ucis amândoi părinții... cerând milă pe motiv că este orfan*”. (Abraham Lincoln). „*Ipocritul este acea persoană care, după ce a scris o carte ateistă, se roagă la Dumnezeu să aibă succes*”. (Autor necunoscut). „*Ipocritul, ignorând, din interes, propria lui înșelăciune și imoralitate, aplică măsuri diferite pentru aceeași faptă sau persoană*”, sau, altfel spus, „*Ipocritul are mai multe fețe și niciun obraz*.”. (N. Grigorie Lăcrița).

9. Relevant pentru distincția dintre „*credință*” și „*religie*” este și următoarea discuție, despre religie, dintre Spinoza (a cărei dorință era de a afla mântuirea pe o cale care să nu aparțină religiei) cu un amic al său: Spinoza: „dragul meu, nu mă interesează religiile, care toate sunt bazate pe superstiții și fanatisme; eu sunt liber cugetător.”. Amicul: „prietene, atunci aceasta este credința ta”.

Nicolae VASILE

Despre divinitate și creație

Creația este un atribut al lui Dumnezeu. Și oamenii sunt creați tot de Domnul. Aceștia, inițial, au fost primiți în rai, dar, după tentativa de a se hrăni din pomul interzis al cunoașterii, au fost izgoniți în afară. Cunoașterea nu era destinată lor și, poate, de aceea or să piară.

Apoi, neștiind ce să facă cu soarta lor, oamenii s-au înrăit atât de mult încât, ca să-i pedepsească, Domnul le-a dat potopul lui Noe. A trecut și acesta și, prin grija divină, s-a păstrat seminția umană precum și a tuturor animalelor, dar, după un timp, oamenii au devenit iar răi!...

Văzând că răul nu a dat rezultatele așteptate,

Dumnezeu s-a gândit să încerce și cu binele, trimițându-L pe Pământ pe Isus Cristos, sub acoperire umană, să se identifice cu oamenii, să le cunoască viața și să-i mântuiască pe cei care au greșit. Cineva spunea că iertarea la om este ca resetarea pentru un calculator.

În tot acest timp, tot din grația divină, au mai apărut și alți „*trimiși ai lui Dumnezeu pe Pământ*”, *creatorii* (oameni de știință și artiști), care să-i descrie pe oameni și natura din jurul lor, pentru a-i cunoaște, și *conducătorii* (împărați, regi, președinți etc.), care să aibă grija traiului lor curent.

Complexitatea societății umane, departe de a putea fi stăpânită prin acești „*aleși ai Domnului*”, a condus și conduce în continuare la apariția unor evenimente neplăcute, omenirea nefiind formată doar din părțile ei bune, ci și din cele rele.

În acest context, Isus Cristos, trimis să facă doar bine, a fost răpus de cele rele fiind întors la ceruri, dar lăsând în urma Sa apostolii care să-I urmeze învățămintele pentru promovarea binelui pe lume cu sprijinul bisericii creștine, ceilalți rămânând să lupte pe Pământ și cu bunele, și cu relele.

Deși delimitările de atribuții ale „*trimișilor Domnului*” sunt destul de clare, mai apar uneori și unele suprapuneri, care conduc la disfuncționalități.

Astfel, reprezentanții bisericii mai se cred uneori și oameni de știință sau artiști, conducătorii se mai cred uneori artiști sau savanți, savanții sau artiștii se mai cred uneori și conducători etc.

Unele dintre aceste nereguli se manifestă în masă, vezi politica pe care unii preoți o fac în biserici, vezi doctoratele luate nejustificat de unii politicieni etc., dar sunt și cazuri punctuale înregistrate de istorie.

Unul dintre acestea, și cel mai vechi, este cel al împăratului Nero, conducător și poet, dar și implicat major în problemele religioase ale Romei din perioada de început a creștinismului. Un critic al acestuia din acele vremuri tragice, legate de incendierea capitalei imperiului, susținea: „*dacă este poet, nu ar fi trebuit să fie și împărat*”. Și Eminescu considera că nu poți fi împărat și proletar (lucrător) în același timp. Poetul este un proletar în felul său, un proletar al lui Dumnezeu.

Susținerea divină a conducătorilor a devenit instituționalizată din 25 decembrie 800, când Papa Leon al III-lea l-a încoronat pe Carol cel Mare ca împărat, aceasta devenind ulterior o cutumă pentru orice conducător al unei țări. În țările române aceasta a început să devină reală abia după 1359, când prin înființarea de către Nicolae Alexandru, urmașul lui Basarab I Întemeietorul, a Mitropoliei Ugrovlahiei și aderarea acesteia la Biserica Ortodoxă, domnitorii români au început să fie recunoscuți de biserică. Astfel supușii vedeau în conducătorul lor un trimis al lui Dumnezeu pe Pământ și se făcea mai ascultat și demn de urmat.

Cea mai plină de sens și sinceră delimitare a atribuțiilor divine de cele lumești ale unui conducător vine de la Francisc I, mare admirator al artiștilor, în special al lui Leonardo da Vinci, care a petrecut ultima parte a vieții sale la Curtea Franței. Întrebat, cu invidie, de cei din jurul său de ce îi admiră atât de mult pe artiști, acesta a răspuns:

„*pentru că nobili pot să fac eu, dar artiști nu pot să fac*”.

La polul opus se află cazul reginei Elisabeta care, văzând că Eminescu nu avea o conduită plină de condescendență față de măria sa, l-a atenționat că are în față regina României, la care el i-a răspuns: „*da, dar nu sunteți regina poeziei*”.

Creatorilor li se reproșează adesea că „*nu au nimic sfânt în ei*”, iar ei răspund că acesta este comportamentul normal pentru îndeplinirea mandatării lor divine. Ei nu sunt trimișii lui Isus Cristos, care reprezintă numai binele, ci ai lui Dumnezeu, care este atât peste bine cât și peste rău. Dacă un creator nu ajunge să simtă aceasta, atunci opera sa nu va fi credibilă și nu va avea aderență. În jargonul artiștilor aste se traduce prin „*pactul cu diavolul*”.

Nichita Stănescu a făcut pactul cu diavolul la cutremurul din 1977, când i-a murit un prieten apropiat, după care scrierile sale au devenit dumnezeiești, Nietzsche, când s-a îmbolnăvit, iar Dostoievski, atunci când a fost condamnat la moarte și grațiat în ultimul moment.

Fiecare mare creator a trecut unul sau mai multe asemenea momente.

În modelul filozofic *sistemism*, acestea se numesc *neeulidianități*.

**-În memoriam-
ALEXANDRA BEATRICE KISELEFF
(13.09.1930 – 12.04.2024)**

S-a născut în anul 1930, în București; tatăl: Ioan, mama: Florica Kiseleff.

Diplomat universitar în limba și literatura română a Facultății de Filologie, Universitatea C.I. Parhon, București, cu două atestate de traducător de limba franceză și engleză. Căsătorită în anul 1950 cu Haralambie Grănescu, scriitor, membru al U.S.R., cu care a avut un fiu: Mihail Grănescu, scriitor, membru al U.S.R., decedat la 13 mai 2014. Între anii 1961-1985 a lucrat în Radio și Televiziune, pe post de redactor-translator, colaborând la reviste de învățământ. După pensionare, din 1990, a colaborat la mai multe reviste: Magazin istoric, Expres Magazin, Magazinul și, de la înființare până la încetarea apariției la suplimentul României Libere – „Timpul Liber”, cu articole de informare și cultură.

A publicat peste 30 de titluri, de cultură și educație și peste 10 cărți de traduceri din franceză și engleză.

Iată câteva titluri: „Legendele biblice”, „Proverbe”, „Crăciunul”, „Dicționare” (toate apărute la Editura Elis, cunoscând mai multe ediții – majoritatea pentru elevi și studenți, dar care pot fi folosite și de ziariști și orice intelectuali care vor să verifice corectitudinea unor termeni sau alte noțiuni cunoscute: „Dicționar de sinonime”, „Dicționar de omonime”, „Îndreptar ortografic, Ortoepic și de Punctuație”, un „Dicționar de personaje mitice, folclorice și literare” aceasta a fost ultima colaborare cu Editura Elis.

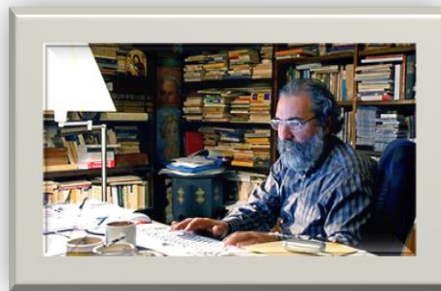
A scris la ERC: „Comori de înțelepciune (maxime, citate, expresii, termeni de referință și la aceeași editură, împreună cu fiul său, Mihail Grănescu, o ediție de lux, în 15 volume, a reeditării celor „1001 de nopti” (traducerea,

tatălui lui Mihail Grănescu, carte a cărei primă ediție, apărută în colecția B.P.T., a fost premiată de Uniunea Scriitorilor.

După moartea prematură a fiului său, considerând că nu a putut face nimic pentru a-l ține în viață, a hotărât să-l facă să trăiască prin opera sa, astfel că a pornit la întocmirea volumelor: „Opere complete” din care au apărut la editura „Tracus Arte”, primele opt volume. Până foarte de curând, a colaborat, cu articole de cultură, film și limba română, la câteva reviste literare pe care le-a îndrăgit. Este vorba despre „Independența Română – Independența prin cultură”, apărută sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”, revista „Bogdania”, Revistă de creație și cultură, creată și editată de Asociația cultural-umanitară „Bogdania” din Focșani, la care timp de mai mulți ani a prezentat rubrica „Picătura de limba română” și foarte activă la revista trimestrială de cultură „Astralis”, care apare sub egida Editurii U.Z.P.R.. Ultima apariție notabilă, cartea „Privire critică asupra operei lui Mihail Grănescu” la Editura „Bogdania” în anul 2020, împreună cu scriitorul Geo Călugăru, prietenul fiului Domniei Sale. Dumnezeu s-o ierte și să-i întărească sufletește, pe cei rămași, pentru a o păstra în memoria lor și a dovedi prin fapte că, au prețuit-o și admirat-o, așa cum bine a meritat. Drum lin spre stele! Dumnezeu s-o odihnească și pomenească în Împărăția Sa!

Redacția Revistei „BOGDANIA”

**ARTUR GABRIEL SILVESTRI
– Strălucind în aura ROMÂNIEI tainice**

„Viața este un Dar divin, viața este o fericire,
fiecare clipă liberă poate fi trăită cu demnitate!”
(F.M. Dostoievski)

Artur Gabriel Silvestri a fost hărăzit de **Mântuitorul Iisus Hristos** și **Maica Sa, Fecioara Maria – Vlaherna – Carpatina** să fie un Fiu ales, jertfitor al Bisericii străbune, Ocrotitor și Păzitor al Panteonului național, Călăuzitor de generații și un **Ctitor al Frumuseții spiritului valah.**

Fiu și „*Părinte*” al **ROMÂNIEI TAINICE**, pe care a urzit-o cu voia Domnului **Hristos** și cu milosârda ocrotire a Maicii Domnului, **Artur Gabriel Silvestri** și-a asumat dintru început Destinul său întru Destinul Neamului, cu tot ce se implică prin har, vocație, slujire și misiune.

CTITORUL este ales de Dumnezeu din Seminția Sa binecuvântată pentru a-și zidi Opera sa, în care să se oglindească sublim Sfânta Treime, Fecioara Maria, Neamul, Patria, Națiunea, ipostaza prezentă a poporului dreptmăritor creștin și evident Icoana ctitorului.

Ctitorul Artur Gabriel Silvestri a urcat piscul marilor Înaintași ai geniului, ai profetismului Zamolxian și Hristic, descoperind frumoasele și sacrele valori ale Neamului, în întreaga lor țesătură de brocart, cu rafinata broderie de aur și argint a esenței, a continuității și-a dăinuirii.

Neamul primordial al Seminției pelasgo-trace aleasă de Atotcreatorul Cosmosului, avea să odrăslească întâi **Daciei Mari**, apoi omenirii pe cei mai luminați Fii – Profeti, Genii din toate domeniile: **Zamolxe, Apollo, Orfeu, Homer, Pitagora, Deceneu, Ioachim și Ana, Fecioara Maria, Ioan Botezătorul, Sfinții Apostoli, Iisus Hristos, Scriitori creștini și mari Sfinți Părinți.**

Marele Ctitor al Literaturii religioase **Artur Gabriel Silvestri – Fondatorul Școlii de creație creștină (al cărui Discipol sunt)** și-a tras seva din Izvorul curat, limpede, sacru, nesecat al Tradiției milenare **precreștine - Zamolxiene și creștine - Hristice**, cercetând fără odihnă, fără răgaz, cu har, cu îndârjire și luminare monahicească, de esență, cantitativ și calitativ, precum:

Prinții Cărturari **Petru Cercel, Dimitrie Cantemir, Bogdan Petriceicu Hașdeu, Mitropoliții Antim Ivireanul, Varlaam, Andrei Baron de Șaguna, Irineu Mihălcescu, Antonie Plămădeală, Nicolae Densușianu, Mihail Eminescu, Nicolae Iorga, Nae Ionescu,**

Mircea Eliade, Mircea Vulcănescu, Petre Țuțea, Dan Botta, Ioan Ianolide, Radu Gyr, Nichifor Crainic, Andrei Ciurunga, Ioan Ianolide, Pantelimon Vizirescu au luminat drumul pe care a mers **Maestrul.**

Menirea acestor Mari Ctitori și-a urmașilor urmașilor lor, este de a rămâne în permanentă comuniune cu Dumnezeu, cu harul Duhului Sfânt, pentru a se imprima în operele lor pecetea Mântuitorului Hristos în toată plenitudinea FRUMUSEȚII Maicii Sale!

Talantul divin hărăzit sufletului său frumos, de valah a fost Taina scrisului binecuvântat! Erudiția l-a modelat ca mare **Artist**, urzind cu o frumusețe cromatică, răpitoare și rar întâlnită, precum marea **Mărturisitoare a Crucii, Aspazia Oțel Petrescu, Darul și Taina Eseului creștin**, care farmecă prin estetică și originalitate a sublimului geto-dac din Corola sa, mistico-carpatină.

„*Opera scrisă*, mărturisirea Marele apologet creștin ortodox **Dostoievski, trebuie încununată cu pasiune, aproape în lacrimi.” (Doru Cosma, *De la Dante la Zola – Pe urmele unor procese celebre*, Ed. Sport-Turism, București, 1978)**

Opera este un ceas solemn, care te smulge din realitatea prezentă într-un prezent continuu.

Geniul literar se întrepătrunde misiunii scriitorului, sacerdoțiului poetului și sfințeniei Artei!

Artistul-ctitor trebuie să înalțe în opera sa totul și pe sine deasupra totului!

Arta scrisului frumos e o MARE de chinuri și un MUNTE de desfătare!

Pentru mine Arta scrisului frumos este o Mare de desfătare și un Munte de splendoare!

Mulțumesc Bunului **DUMNEZEU, Mântuitorului HRISTOS, MĂICUȚEI Domnului – Fecioara MARIA**, că, citind un **Munte de cărți** rare, distincte, distinse, arta scrisului curge precum **unde de verzi**, vesele ale unei ape limpezi, în care **surâde albastru** Cer de deasupra mea.

Nu așa s-a întâmplat și cu **Gustave Flaubert**. El a avut cea mai lungă **sarcină** cu **Doamna Bovary, născând-o** după aproape **5 ani**. Concepută în toamna anului 1851, a văzut

lumina în anul 1856. Scria zilnic de la orele prânzului până la miezul nopții. Uneori și mai mult. Este adevărat că era încet și foarte migălos. Scria cu pana de gâscă cu *trude îndrăgite și chinuitoare...*

Guy de Maupassat, fiul său nelegitim, ne spune că era: „*Obsedat de această credință absolută că nu există decât un fel de a exprima un lucru, un cuvânt pentru a-l spune, un adjectiv pentru a-l califica, și un verb pentru a-l însuflă se dăruia unei trude supraomenești pentru a descoperi, în fiecare frază, acest cuvânt, acest epitet, acest verb.*”

„*În viața mea mărturisirea Flaubert, n-am scris vreodată ceva mai greu decât fac acum; îmi vine să plâng în unele momente... Cinci zile mi-au trebuit săptămâna trecută ca să fac o pagină*” (Doru Cosma, op. cit.) Pentru **8 rânduri** de pasaj a trudit **3 zile**, astfel că malițiosul **Alexandre Dumas**, nu l-a iertat: „*E un gigant care doboară o pădure pentru a face o cutie de chibrituri.*”

Opera scrisă trebuie să treacă dincolo de întrezăririle visurilor celor mai îndrăznețe, mai pasionate, într-o realizare genială, memorabilă, testamentară posterității și veșniciei!

Opera scrisă întrupează întreaga ființă-persoană a Artistului creator, întregul său crez, trăire și ctitorie-mărturisire întru slujirea Bisericii lui Hristos, a Patriei Maicii Domnului și a sa!

Faima Operei sale – MONUMENTUL LITERATURII creștine a atins Aura Coloanei Infinitului!

Din **Taina Timpului Nemărginit a Frumuseții Dumnezeești** s-a odrăslit **Ctitorul-Artist Artur Gabriel Silvestri** întru măsura chemării și înălțarea alegerii Sale pentru **ROMÂNIA TAINICĂ**.

Din această Coloană Literară au purces Meșteri, Calfe și **Ctitori** întru **Cuvântul ales și Frumos**. **Ctitorul-Artist** și-a ales fiecare marmură, lemn ori pânză, potrivite pentru a-și dăltui/ zugrăvi **IDEEA**, prelucrând-o cu tenacitate și migală până ce rafinamentul Ei, atinge frumusețea *Madonei* lui Raffaello Sanzio ori *surâsul Giocondei* Marelui Leonardo Da Vinci.

Frumusețea IDEII aristocrate înflorește numai în sufletele frumoase ale nobleței spiritului!

Picăturile sacre de har, prelinse peste mlădițele **LOGOSULUI**, odrăslesc cele mai minunate, fascinate, **FLORI – IDEI**, pe care **HRISTOS – CUVÂNTUL** le așează în ființa ctitorului-Artist. **Ctitorul-Artist** transformă *ora scriitorului* în **Era scriitorului**, pe care o cimentează în Fresca de deasupra vremurilor, imortalizând pururea, crezul său: **Mărturisirea de Credință Literară!**

Conștient de valoarea sa genială, s-a dăruit pe sine, **SINELUI** divin întru Sinele Nației, de a fi Ctitor-Artist, de a se adăuga la Stâlpul și Temelia **ROMÂNIEI TAINICE**, hărăzită de Dumnezeu.

ROMÂNIA TAINICĂ trebuie să re-boteze creștinul, să-l reconvertească în **spiritul liturgic ortodox primar**, reaşezându-l în **matca Neamului prin jertfa și iubirea de Patrie și Hristos!**

Iubirea creștină de Neam izvorăște din Dragostea de Dumnezeu, iar Dragostea de Dumnezeu izvorăște din Iubirea creștină de Neam!

Un Neam creștin atâta prețuiește și dănuiește ortodox câtă Dragoste dăruiește lui Dumnezeu!

Modelându-și Eroul său între eroi – **Omul Mare, Artur Gabriel Silvestri** s-a modelat și pe sine, lăsând posterității meritorie și doritoare **Îndreptarul modelării de sine**.

Omul Mare al lui Artur Gabriel Silvestri și **Omul Mare – Artur Gabriel Silvestri** s-au înălțat prin **Dragoste** până la **Dumnezeu** și prin **Iubire** până la **Maica Domnului** și **Strămoșii Neamului**.

„*Omul, se poate înălța până la Dumnezeu numai prin dragoste!*”, mărturisirea marea Poetă a Crucii, **Eugenia Indreica Damian**, în *Un popas la Sâmbăta de Sus cu părintele Arsenie Boca*; (Aspazia Oțel Petrescu, *In Memoriam Spice*, Ed Elisaváros, București-2008)

Cu rază de lumină în suflet pogorâtă din **stiharul Astrului**, cu mărgăritar de **rouă în inimă** prelin din **lacrima de safir a Cerului**, peste verdele brocart al Vieții, cu dragoste de Frumos și iubire de Adevăr, cu purpuriul Harului și curcubeul Libertății, **Artur Gabriel Silvestri** s-a chemat Chemării Geniului, s-a ales Alegerii Profetului întru zidirea **ROMÂNIEI TAINICE**.

Întru ființirea sa s-a aprins flacăra vulcanică, iar întru creația sa a ars Rug aprins, nemistuit, pentru Pământ și Cer, pentru Neam și Dumnezeu, pentru Biserică și Hristos, pentru Patrie și Fecioara Maria, pentru părinți și Strămoși, pentru Înaintași și Elita comunității contemporane.

Naționalismul creștin – ortodox al Marelui Ctitor-Artist **Artur Gabriel Silvestri** a curs vibrant, tumultos, cristalin, constant, imperios, adâncind Albia milenară strămoșească în care se oglindesc, virtuțile divine: Credința, Nădejdea, Dragostea, cu atributele lor de Demnitate, Onoare, Libertate, Jertfă, odrăslind fapte eroice, martirice, sacre, legendare, strămoșești, mărturisind prin graiul dulce eminescian și scrisul rafinat ca al marelui cărturar, Ierarh **Antonie Plămădeală, adâncuri de înălțimi și pogorări de culmi** întru **Glia noastră străbună!**

Fiecare **Operă** a lui **Artur Gabriel Silvestri** a fost o ctitorie binecuvântată pentru Fiii vrednici, Aleși ai Patriei sale dragi, în care se reflectă Frumosul, în care pulsează Adevărul, în care vibrează Libertatea, în care ritmează Cântarea, în care se oglindește Înțelepciunea geto-dacică!

MARELE GET DIVIN – IISUS HRISTOS, i-a predestinat o Vocație și o Misiune serafică, care i-a conferit o funcție cosmică, întru înfăptuirea ROMÂNIEI TAINICE, a NAȚIUNII dacice, din care nu a lipsit niciodată, în nici o vreme binecuvântarea Domnului peste mulțimea Profetilor Ei.

Națiunile creștine trăind ortodox se glorifică prin spiritul și sacrificiul Geniilor, Profetilor lor!

Iubirea de CARTE, SCRISUL și GÂNDIREA adâncă le-a primit ereditar-spiritual de la Marele Profet ZAMOLXE prin întreitul imperativ: să citești mult, să scrii mult, să cugeți mult!

Atât de mult a însemnat **Cartea și scrisul** pentru marele prozator rus F.M. **Dostoievski**, încât după ce a scăpat în ultima clipă de pe eșafod, de pedeapsa capitală și a fost trimis 4 ani la Ocnă, a exclamat: „*mai bine cinsprezece ani de temniță, dar cu pana în mână!*” (Doru Cosma, op.cit.)

Iubirea de CARTE a mai îndrăgît-o testamentar și de la marele Mitropolit al Țării

Românești, marele Cărturar, marele Ctitor de Carte aleasă și de lăcașuri sfinte, **Antim Ivireanul.**

„*O carte bună, este prietenul cel mai bun; drept aceea te însoțește cu drag cu dânsa, când n-ai vreun prieten ca să-i încredințezi ale inimii tale, pentru că aceasta nu-ți va vădi tainele tale, ci încă îți mai tălmăcește și înțelepciunea!*” (Antim Ivireanu, *Pilde filosofoști*, Târgoviște-1713)

Iubirea de Carte i-a conferit Aura de mare Cărturar, iar scrisul admirabil și l-a înfrumusețat cu mireasma și cromatica unui mare Sacerdot zamolxian al narațiunii creștin-ortodoxe.

Smerit, cucernic și înflăcărat în fața sufletului său frumos de vlaho-get, și-a **urzit gândurile în purpura regală, și-a țesut cuvintele rafinate în brocartul princiar, brodându-și cugetul pe esența lui de creație din Izvorul Filocaliei Neamului geto-daco-român.**

Fiecare **Operă, a Marelui Cărturar, ctitorită pe Taina cuvântului, frumos scris – reflectat din Aura dumnezeiască a LOGOSULUI, trebuie să fie în egală măsură Artă și Ctitorie divină!**

În Opera sa grandioasă se recapitulează o scânteie de soare înspre un tril de ciocârlie, o perlă de rouă pe un boboc de trandafir, un ciripit de rândunică încrustat de un zumzet de albină, un fir de iarbă într-o adiere de vânt, un izvor de munte spre susurul hârjoanei mieilor și iezilor, un clinchet de copil spre o îngemănare a cântării Mamei doinitoare, urmată de un foșnet mătăsos de grâu copt reflectat în pocul rubiniu al Vieții binecuvântate, ca o revărsare de Har, de Doină, de Legendă, de Dor, de Filocalică iubire serafică.

Destinul Geniului, al Profetului valah se circumscrie vocației sacre și misiunii cosmice în care se întrepătrund, parcă predestinat comuniunea Neamului nostru cu Atotcreatorul.

Geniul getic este NISTRUL, PRUTUL, SIRETUL, SOMEȘUL, MUREȘUL, TÂRNAVELE, TISA, TIMIȘUL, JIUL, OLTUL, ARGEȘUL și DUNĂREA în curgerea lor veșnică către Răsăritul ortodox, în care susură ancestralele unde pelasge: roșii, galbene, albastre, verzi, albe – CÔROLA inepuizabilelor valori spirituale de

armonie, mistică, isihasm carpatin, filocalie și sofianism.

În pâlpâirea Aurei sale, nemuritoare, scânteietoare, arzânde, dogoritoare, surâde Icoana Neamului, a Patriei iubite, a Cerului, dar și cea a Îndrumătorului spiritual, a Pedagogului creștin, a Tribunalului istoriei naționale, a Sacerdotului Literaturii ortodoxe valahe, ce risipește cu Litere de Aur un Propăvăduitor al scrisului de esență și un mare Fondator de Carte aleasă.

Trecutul i s-a destăinuit într-un Prezent al Viitorului!

Întru BUNĂVESTIRE – Serafică a Străbunilor cerești, **Magistre ARTUR GABRIEL SILVESTRI!**

Discipol, **GHEORGHE CONSTANTIN NISTOROIU**, în Ajunul Bunei Vestiri

Al. Florin ȚENE

Dimensiunea universală a reportajului în presa scrisă și tv.

Cu adâncimi în ani în istoria literară și istoria jurnalismului, interesul prozatorului și al ziaristului pentru reportaj își găsește expresie în reviste, cărți, televiziune și nu în ultimul rând în presa scrisă. Această evidență nu este fără importanță și plin de înțelesuri, căci legitimează o atitudine civică pentru ziaristul și prozatorul din spațiul limbii române. Aceștia au învățat spiritul obiectivității și nu iubesc exagerarea, ideologia tendențioasă, mistificarea, sau unele cazuri patologice.

Acești creatori, ziaristul și prozatorul au luat din idea de realism, nu socialist, acel miez

valabil care privește peisajul, timpul, mediu, oamenii și societatea, inclusiv istoricitatea- în raporturile tipice, fără excurs în cadrul excepției, pe liniile legităților generate.

Am analizat de curând reportajele apărute începând cu 1940 și până în prezent. Imaginea este dezechilibrată, până în 1948 acestea erau obiective lipsind din ele bombasticul și politicul, după această dată aceste elemente au apărut în reportajul jurnalistic, și mai puțin în cel literar.

Însă se evidențiază valoarea medie, uneori crescătoare și mai ales acel sentiment de amplificare a complexității umane prin care a înaintat reportajul nostru, cu sincope neînsemnate. E interesant de urmărit drumul celor două tipuri de reportaje, cel politic și cel literar.

Am constatat creșterea factorului analitic, înțelegând prin aceasta pasiunea pentru peisaj, realitate, istorie, oameni și societate. Acolo unde se întâmplă un eveniment deosebit ce poate rămâne în istorie-acolo și-a așezat aparatul de fotografiat și filmat ziaristul și prozatorul nostru.

După evenimentele din decembrie, reportajul cu laude în transformarea naturii și construcția socialistă a fost înlocuit de investigația socială, oglindirea realității, de expertiza comportărilor, de analiză, într-un cuvânt.

Om și acțiunile sale în transformarea naturii, nu mai sunt hiperbolizate acțiunile lui, el este oglindit cu toate izbânzile și eșecurile lui, demn de o realitate pe care o trăim. Reportajul nu mai insistă pe transformarea naturii, era o mare greșală a ideologiei regimului trecut, omul trebuie să trăiască în armonie cu natura și să o protejeze.

Al doilea fenomen notabil în evoluția reportajului este diversitatea de stiluri care crește în reportajul ultimelor trei decenii proporțional cu apropierea de actualitate. A scăzut în chip învederat numărul producțiilor scrise și filmate în grabă, cu tendință, fără identitate, aproape după o singură matrită, și aproape simultan a urcat proporția reportajelor TV de viziune vastă și de contemplație cu sens universal. Remarcăm în acest sens reportajele de la Televiziunea Română și de la PRO-TV.

SCRIITORUL LUNII IUNIE**Nicolae VASILE la 70 de trepte
de lumină și afirmare**

Prof. univ. dr. ing. **Nicolae Vasile** s-a născut la data de 16 iunie 1954 în localitatea Ludești, jud. Dâmbovița și este un valoros om de știință și cultură. Prin muncă asiduă, talent și multă dăruire a devenit, după absolvirea în anul 1978 a Institutului Politehnic București, Facultatea de Electrotehnică, inginer, cercetător, inventator, o personalitate marcantă a științei românești contemporane. Este membru titular al Academiei de Științe Tehnice din România.

Și-a desfășurat activitatea la Institutul de Cercetări și Proiectări Electrotehnice-ICPE București, unde în perioada 1992-2005 a ocupat poziția de director general.

În **cercetarea aplicativă** a dezvoltat servomotoarele sincrone cu magneți permanenți, denumite și servomotoare fără perii, de la modele experimentale și prototipuri la producția industrială de serie, iar **cercetarea fundamentală** a dezvoltat primele aplicații ale metodei elementului de frontieră în domeniul electrotehnicii, pentru calculul distribuției câmpului magnetic în servomotoarele cu magneți permanenți.

A condus, ca director de proiect, 27 proiecte de cercetare și a lucrat ca expert în alte 19. A introdus în fabricație la ICPE București, Electrotehnica București, IFMA București diverse produse electrotehnice precum servomotoare, traductoare, micromotoare, actuatoare pentru roboți industriali, mașini unelte, aviație, urmărind în special avantajele utilizării magneților permanenți.

A avut burse de studiu la universități de prestigiu din străinătate, precum:

Universitatea Southampton, Anglia, prof. Carlos Alberto Brebbia, în domeniul metodei elementului de frontieră în electrotehnică, în

anul 1985, Institutul de Tehnologie New Jersey, Newark, SUA, prof. Raj Patrap Misra, în domeniul fiabilității componentelor electrice, în anul 1987, Institutul de Tehnologii Industriale și Automatizări Milano, Italia, prof. Francesco Jovane, în domeniul acționării cu motoare lineare, în anul 1995. În anul 1998 a absolvit un curs de management la Fundația germană Hans Seidel, în domeniul managementului.

A înregistrat 26 brevete, 1 în Germania restul în România dintre care: Patent DD-259724-A5,1988. Synchronmaschine mit Dauermagneten; Brevet nr. 99782. Motor cu magneți permanenți cilindrici ecranat; Brevet nr. 104836. Motor sincron cu magneți permanenți; Brevet nr. 109407. Motor fără perii cu întrefier axial și rotor disc; Brevet nr. 112324. Procedeu de realizare a mașinilor electrice; Brevet nr. 110104. Metoda pentru pornirea motoarelor sincrone cu magneți permanenți; Brevet nr. 103276. Ansamblu de bobine de reactanță toroidale; Brevet nr. 103275. Circuit magnetic cu miez din fier.

Din anul 1990 este și Profesor universitar, mai întâi la Universitatea Politehnică din București și în prezent la Universitatea "Valahia" din Târgoviște.

A predat cursurile: la **Universitatea Politehnica București**: Mașini electrice speciale, Traductoare electrice, Circuite magnetice cu magneți permanenți, Sisteme electrice autonome, Piața produselor electrice, iar la **Universitatea Valahia din Târgoviște**: Tehnologia mașinilor și aparatelor electrice, Strategia economică a inovării, Dezvoltare durabilă, Managementul proiectelor.

A fost conducător științific de doctorate la Universitatea Politehnica București din 1998 până în 2010, iar după aceea, și în prezent, desfășoară această activitate la Universitatea Valahia din Târgoviște.

Are o bogată activitate științifică publicând peste 30 de cărți tehnice, în edituri din România, Germania și Italia, și peste 200 de lucrări în reviste de specialitate și manifestări științifice din țară și străinătate, dintre care: Motoare sincrone cu magneți permanenți și reluctanță variabilă, Editura Tehnică, București, 1983; Topics in boundary element research. Applications in the analysis and design of electrical machines, Springer Verlag, 1990

(Editor C. A. Brebbia); Motoare sincrone fără perii, Editura Tehnică, București, 1990; The ripple forces in the permanent magnet synchronous linear motors, ITIA, Milano, 1996; Conversia electromecanică a energiei, Editura Tehnică, București, 1999; Servomotoare electrice, Vol. I și II, Editura ELECTRA, București, 2003; Surse regenerabile de energie, CHIMINFORM DATA, București, 2004; The magnetic field and steady state of flux barrier reluctance synchronous motors, Rev. Roum. Sci. Techn. Bucarest, Nr. 3, Vol. 24, 1979; Magnetic field and parameters computation in disk brushless servomotors using the 3-D boundary element method, Boundary Element Technology Conference, MIT Cambridge, USA, June, 1986; Calculation of the magnetic field and parameters of the synchronous motors with ceramic permanent magnets using the boundary element method, Engineering Analysis, No. 3, 1987, Southampton, U.K.; Energia-Probleme actuale, Editura Electra, București, 2007; Ingineria Electrică-Probleme actuale, Editura Electra, București, 2010; Ingineria Electrică-Probleme de piață, Editura Electra, București, 2011; Epistemologie-Perspectiva interdisciplinară, Editura BIBLIOTHECA, Târgoviște, 2011.

Domnul Nicolae Vasile are și o bogată activitate publicistică în domeniul disciplinelor umaniste.

Debut literar în volum:

Punctul de sprijin, Editura Mediamira din Cluj-Napoca, anul 2000.

Cărți publicate:

- * Punctul de sprijin, Roman, Ediția 1, Editura Mediamira, Cluj-Napoca, 2000;
- * Punctul de sprijin, Roman, Ediția 2, Editura AGIR, București, 2007;
- * Echilibrul Marinarului, Roman, Editura AGIR, București, 2006;
- * Știință și prejudecăți, Eseu, Ediția 1, Editura Electra, București, 2010;
- * Reinventarea omului, Eseu, Ediția 1, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2011;
- * Reinventarea omului, Eseu, Ediția 2, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2012;
- * Omul ciclic, Poezie, Editura AGIR, București, 2013;
- * Taxa lui Caron, Poezie, Editura Editgraph, Buzău, 2014;
- * Știință și prejudecăți, Eseu, Ediția 2, Editura

Electra, București, 2014;

- * Universul ciclic, Poezie, Editura LAURENT, București, 2015;
- * Românul ciclic, Proză scurtă, Editura AREFEANA, București, 2015;
- * Dominoul iubirii, Roman, Editura INSPIRESCU, Satu Mare, 2015;
- * Dominoul iubirii. Raiul, Roman, Editura AREFEANA, București, 2016;
- * Sistemismul, Filozofie, Editura Favorit, București, 2017;
- * Grădina Domnului, Poezie, Editura AMANDA Edit, București, 2017;
- * Poeziile copilăriei, Poezie, Editura AMANDA Edit, București, 2017, în colaborare cu: Corneliu Cristescu, Doina Bârcă, Viorel Martin, Rodica Vătaman Subțirelu;
- * Ioșca, Sică și Mitică, Editura BIBLIOTHECA, Târgoviște, 2017;
- * Zâna și Viața, Roman, Editura AREFEANA, București, 2017;
- * Ingineri, Scriitori și publicisti, Istorie literară, Editura AGIR, București, 2017, în colaborare cu Ioan Ganea-Christu;
- * Clubul, Roman, Editura AREFEANA, București, 2018;
- * Sistemismul. Bazele științifice, Filozofie, Editura BOGDANIA, Focșani, 2018;
- * The Systemism, Filozofie, Editura Favorit, București, 2018;
- * Citadela Perpetuă, Filozofie, Editura Neverland, București, 2018;
- * Începutul cercului, Poezie, Editura Arefeana, București, 2019;
- * Hectomeronul Coronavirus. O sută de gânduri din pandemie, proză scurtă, Editura Favorit, București, 2020;
- * Enciclopedia SCRIITORI din GENERAȚIA 2000, istorie literară, Editura UZP, București, volumul I, 2020, volumul II, 2021;
- * Controversiada, teatru, Editura Betta, București, 2023;
- * Universul ciclic, poezie, Editura Bogdania, Focșani, 2023;
- * Aforisme și Învățămintele sistemice, Editura Bogdania, 2024;
- * Între lumi, Roman, Editura Creator (Libris), Brașov, 2024.

A apărut în Antologiile:

-Cuvinte sculptate, Antologie de poezie, Lenuş Lungu, Cafeneaua literară, 2014;

-Limba noastră cea română, Antologie de poezie, Ligya Diaconescu, STAR PRESS, Editura OLIMPIAS, Galați, 2014;

-Privește visând, iubito..., Antologie de poezie și proză, Trandafir Sâmpetru, Colecția Grai Românesc, Editura Editgraf, Buzău, 2014;

-Din livada înflorită a iubirii, Antologie de poezie contemporană, Ionel MARIN, Editura EMMA, 2014;

-Scrieri pentru istoria literaturii române, Antologie de poezie, Trandafir Sâmpetru, Editura Editgraph, Buzău, 2015;

-Scriitori români uniți în cuget și simțiri, Antologie literară, Eugenia Enescu-Gavrilescu, Editura Editgraph, Buzău, 2018;

-Noi am sărbătorit Centenarul Unirii 2018, Antologie, Antoaneta Rădoi, Editura Amanda Edit, București, 2018;

-Poemele Unirii, Antologie de poezie contemporană, Dumitru Buțoi, Editura Waldpress, Timișoara, 2018;

-Miscarea mondială pentru poezie, 2019, Antologie multilingvă, Elena Armenescu, Editura LIBRIS, 2019;

-Almanah UZPR 1919-2019, Dumitru BUȚOI, Asociația Luceafărul de Vest, Editura Waldpress, Timișoara, 2020;

-Poezie creștină, Antologie realizată de George Terziu, Editura Cervantes, București, 2022;

-Din dor de Eminescu, ediția a 3-a, Antologiile Editurii Cervantes, 2023.

Publicații în reviste: Literar ing, Gândul Anonimului, Cronos, Bogdania, Apollon, Independența română, Ampretele sufletului, Cronica Timpului, Taifas literar, Luceafarul de Vest, Cervantes, Dor de infinit, Litere și altele.

Referințe critice:

Aurelian Ionuț: Revista Cristalul (Punctul de sprijin), Nr. 8, 2001, p.6.

Emil Vasilescu: Revista Biblioteca (Punctul de sprijin), Nr.8, 2002, p.247-248.

Cristi Groza: Revista Apollon (Reinventarea omului), Nr. 20, 2011.

Constantin P. Popescu: Blog Semn de carte (Dominoul iubirii), 5 decembrie 2012.

Michaela Al. Orescu: Revista Apollon (Omul ciclic), Nr. 3(46), Martie 2014, Revista Bogdania, Nr. 4, Martie 2014, Nr.8, Februarie 2015, Revista CRONOS (Dominoul iubirii. Raiul), Nr. 1(34), 2017;

Vintilă Anastasescu: Revista CRONOS – Penița

de aur, nr. 19-20-21, 2014, Revista Ampretele sufletului, Nr. 2, Aprilie 2015, Nr. 4, Iunie 2015, Revista Bogdania, Nr. 11-12, Iunie 2015; Maria Niculescu: Revista Bogdania, Nr. 11-12, Iunie, 2015, Revista Ampretele sufletului (Grădina Domnului), Anul 3, Nr. 1, Iulie 2017, Revista BOGDANIA (Grădina Domnului), Nr. 39-40, 2017;

I.C. Ștefan, Revista LITERE (Universul ciclic), Nr. 9(186), Septembrie 2015, Independența Română (Românul ciclic), Martie, 2016, Reflector argeșean (Universul ciclic), 13-26 octombrie 2015;

Mihaela-Mariana Cazimirovici, Revista Ampretele sufletului (Grădina Domnului), Anul 3, Nr. 1, Iulie, 2017, Revista BOGDANIA (Grădina Domnului), Nr. 37-38, 2017;

Victor Atanasiu, Revista Arena Literară (Românul ciclic), Anul II, Nr. 5, mai-iunie 2017, Reflector argeșean (Dominoul iubirii. Raiul), 17-31 August, 2016

Dan Gîju, Revista Pro ARME (Sistemismul), Nr. 27-28, Ianuarie-Mai, 2017;

Corneliu Cristescu, Revista BOGDANIA (Românul ciclic), Nr. 19-20, 2016;

Geo Călugăru, Revista BOGDANIA (Românul ciclic), Nr. 21-22, 2016;

Victor Vernescu, Revista Mesagerul Energetic (Citadela Perpetuă), nr. 200/2019;

Premii literare:

Reinventarea omului, Premiul “Costache Olăreanu” al Societății Scriitorilor Târgovișteni, pentru eseu, pe anul 2012.

Taxa lui Caron, Premiul pentru poezie al Revistei BOGDANIA, pe anul 2014.

Dominoul iubirii, Premiul pentru roman al Revistei BOGDANIA pe anul 2015.

Activități literare:

Redactor șef la Revista ”Lucrările ICPE”, 1993-2005;

Coordonator al Cenaclului literar ”Literar ing” al AGIR, din anul 2013;

Redactor șef la Suplimentul literar ”Literar ing” al Revistei Univers Ingineresc, din anul 2013;

Director la Revista Cronos-Penița de aur, în perioada 2013-2018;

Senior editor la Revista Bogdania, din anul 2013; Senior editor la Revista Ampretele sufletului, din anul 2015;

Senior editor la Revista Cronica Timpului, din anul 2015, director general, din 2020;

Colaborator la Revista Cervantes, din anul 2021; Colaborator la Revista Dor de infinit, din anul 2022.

Asociații profesionale:

Membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni, din 2011; Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România, anul 2015.

Domnul Nicolae Vasile este coordonatorul celor două volume ale Enciclopediei SCRITORI din GENERAȚIA 2000, scoase la Editura UZP, București, în anii 2020 și 2021.

Enciclopedia este „o lucrare merituosă, necesară, în această viitură intempestivă a supraproducției literare actuale”.

Prof. univ. Nicolae Vasile, spirit profund, meticolos, foarte obiectiv. „Pentru dânsul, a face „ordine” în această supraproducție contemporană de literatură după așa-zisele metode de evaluare totalitaristă („autoritatea critică literară de la centru”), unde accesul era limitat, al operelor supuse unor criterii de evaluare specifice, discutabile, nu înseamnă neapărat o replică dură dată acelor evaluări, ci, mai degrabă, o atentă percepție a fenomenului întrucât universitarul filozof, dublat de eseist, de poet, de prozator are capacitatea de a aplica o nouă metodologie aptă să configureze imaginea operei profilul autorului, prin colaboratorii săi, accente inteligente în analiza care, firește, se modifică de la caz la caz, pentru că, e bine știut, fiecare studiu de grupare, de autor se scrie altfel. Din acest punct de vedere, poate fi remarcat faptul că s-a respectat cerința autoimpusă a coordonatorului de păstrare a *coerenței*, a *organizării*, validate prin consecvență, evitând excesul de metodă care stânjenește, schematizează, uniformizează”.

Lectura „Enciclopediei” învederează pe deplin libertatea de acțiune a membrilor colectivului de autori. Nu poate fi vorba aici de absența unei linii unificatoare. Dimpotrivă, imaginile acestui puzzle se dezaglutinizează tocmai prin capacitatea individuală de a fi parte a unui întreg ca operă literară. În prezent lucrează la vol.III al Enciclopediei SCRITORI din GENERAȚIA 2000 și până la sfârșitul anului 2024 va fi tipărit. Cărțile de beletristică sunt, au devenit un balsam

pentru inimă, emană gânduri de lumină ce înfloresc în sufletul uman și deci sunt benefice oricărui om mai ales în această perioadă de criză

morală și de identitate umană.

Am avut onoarea și bucuria să particip la mai multe lansări de carte ale domnului Nicolae Vasile și afirm că toate au fost de excepție, de mare ținută literară, culturală. Domnia sa este scriitorul care în luna aprilie 2013 a înființat și conduce Cenaclul “Literar ing”, cu multă pasiune, exigență și prietenie literară. Tot de atunci, editează revista cu același nume, supliment literar al Revistei Univers Ingineresc. Numeroși scriitori au lansat cărți, printre care și eu, la sediul AGIR, cu sprijinul domniei sale, și am simțit căldura membrilor acestei valoroase grupări literare bucureștene.

Din anul 2013 face parte din colegiul redacțional al revistei de creație și cultură Bogdania și a contribuit permanent la ridicarea prestigiului acesteia. În prezent este Editor Senior și vom continua frumoasa colaborare de până acum.

În anii 2015-2017 domnul Nicolae Vasile a fost gazda, la sediul AGIR din București, a Festivalului – concurs național de creație literară Bogdania, organizat de Asociația cultural-umanitară Bogdania, în parteneriat cu Cenaclul “Literar ing”. În anul 2018 Gala premiilor Bogdania s-a ținut la Ateneul Popular „Mr. Gheorghe Pastia” din Focșani. În perioada 2019-2023 și în acest an, este Președintele Juriului Festivalului – concurs internațional de creație literară Bogdania, organizat de către scriitorul Ionel Marin, președintele Asociației. Festivitatea se va ține tot la AGIR, la data de 19 iunie 2024.

Românul de excepție Nicolae Vasile, reprezintă o comoară din care muguri de lumină înfloresc, ne cuprind, asigură valuri de iubiri, asigură înflorirea limbii române, creșterea respectului și dragostei față de neam și de România. Om adorabil, caracter desăvârșit, manierat, respectuos. Deși a realizat o vastă și diversificată operă, inclusiv câteva piese de teatru care se joacă pe scene mari din țară. este modest și iubește pe semeni. Adoră: copiii, florile, animalele, artele și tot cei frumoși. Acum în prag de sărbătoare, la cei 70 de frumoși, strălucitori ani, vă îmbrățișăm sufletește și vă dorim dragă domnule Nicolae Vasile: sănătate deplină, noi și mari realizări și vă cântăm „LA MULȚI ANI!”

Scriitor Ionel MARIN

Elena BUICĂ (Buni)

PLECĂCIUNE ÎN FAȚA MARILOR MISTERE ALE VIEȚII

În semeția sa, omul, uitându-se în jur și până unde poate bate privirea și imaginația, crede că este stăpânul incontestabil al acestei lumi în care trăiește. Până la un punct e îndreptățit. Omul este singura ființă creatoare de idei, concepte, obiecte de artă și invenții. Cu toate acestea, nu de puține ori trebuie să facă plecăciuni, atât în fața misterelor care ne înconjoară, precum și în cele ale marelui și minusculului univers. Un loc important îl ocupă, cu precădere, omul, cea mai mare taină.

Putem numi misterele oricum, taină, secret, enigmă, necunoscut, neînțeles, dar ele există, sunt la tot pasul.

În tăcerile din noi se aude uneori un glas care te întreabă „cum poți afla chiar negânditul și inexistentul”? Aceste frământări ale gândurilor noastre trosnesc din încheieturi în căutarea unor răspunsuri. Nu am apărut întâmplător pe acest pământ și nu putem sta nepăsători la fenomenele ce ne înconjoară.

Așa se face că, în hârjoneala ideilor din mintea noastră, uneori se naște ceva neașteptat. Îmi vine în minte un moment amuzant. Unui grup de copii i s-a spus să adreseze o întrebare lui Dumnezeu. Un copil a întrebat: „Doamne, când ai făcut girafa, ai greșit că i-ai făcut gâtul atât de lung sau așa ai vrut Tu?” Gustăm cu plăcere savoarea acestui univers de cercetare a nepătrunsului. Cu cât mintea și sufletele sunt mai evolute, cu atât gustul misterelor e mai profund.

Dumnezeu nu ne-a făcut pe toți la fel. Unii nu cred că există miracole, că poți visa cu ochii deschiși. Aceștia consideră că miracolele sunt coincidențe, abilități, talente. Dar să nu uităm că în viața fiecărui om au existat câteva miracole

care au contrazis mintea rațională. De curând am trăit un astfel de miracol. Cățelușa noastră, Alice, a fost dusă la culcare. La un moment dat, am simțit că mă învăluie un fel de curent. Am tresărit simțind prezența cățelușei. Am notat pe o hârtie când s-a petrecut acest moment: 5.09. După un sfert de oră am sunat-o pe nepoata mea să întreb de soarta cățelușei. „Își doarme somnul de veci”, mi-a răspuns plângând. „Cât era ceasul când ne-a părăsit?” am întrebat-o eu. „Stai să mă duc la aparatul care a înregistrat. Stă scris 5.09”. M-am cutremurat.

Oricât ar nega unii misterele, nu e om să nu fie fascinat și frământat de ele și după ce le-a intuit, să nu simtă o emoție specială în diferite feluri. Misterele ne fac viața mai colorată, mai interesantă. Omul din naștere este o ființă generatoare de probleme, inspirație și misterele dau aripi fanteziei, pun creierul la lucru, inspiră creatorii. Ne punem întrebări din fragedă pruncie și până la finalul vieții.

Mulți oameni simt că suntem înconjurați de nenumărate surse generatoare de probleme și inspirație. Unele mistere sunt atât de aproape de noi, încât, de multe ori, avem părerea că ele nu există sau le privim ca pe ceva cunoscut, obișnuit, banal chiar, așa cum este apa, în timp ce alte aspecte ale vieții noastre ne trimit gândurile până în zărilor neliniștitelor nemărginiri.

Reflectând la acest exemplu din imediata noastră apropiere, apa, prima impresie este cea a unui element banal, cât se poate de simplu, fără miros, gust și culoare. Apa ne e la îndemână în diverse forme, mai mult chiar în noi cam 70%, iar pe suprafața Pământului acoperă 71%. Apa este simbolul planetei Pământ, planeta albastră, așa cum am văzut-o din sateliții artificiali. Suntem planeta vie. Dacă apa ar dispărea, cu ea dispăre și viața. Nu există una fără alta. Ambele sunt fețe ale aceleiași existențe continue. Cu toate acestea, cât din tainele ei cunoaștem, deși mintea noastră mustește de idei? Un lucru pare cert: există la fel de multă apă pe Pământ astăzi ca și la începuturi, când lumea s-a format, cu nici o picătură mai mult sau mai puțin. Tainele există, sunt reale și trebuie să facem plecăciune în fața marilor mistere ale vieții noastre.

Printre cercetătorii care fac eforturi să pătrundă misterele apei, în ultimele decenii, se numără și japonezul, Masaru Emoto. Prin experiențele

sale, susține că a constatat că gândurile, cuvintele și muzica afectează structura moleculară a apei. După ce a înghețat picături de apă, le-a examinat la microscop. A scris câte un cuvânt pe câte o foaie de hârtie pe care le-a lipit pe câte un recipient cu apă și le-a lăsat peste noapte. La examinare a descoperit că, pe recipientul pe care a fost lipit cuvântul „Mulțumesc” sau „Dragoste”, cristalele de apă erau foarte frumoase și aveau forme armonioase, pe când pe cele pe care era scris „Îmi faci greață”, „O să te omor” apărea o formă total lipsită de armonie și întunecoasă. Sunt și păreri opuse, dar, dacă rezultatul acestor experiențe este real, este dovada că universul ne urmărește, că există ceva sau cineva în univers care ne supraveghează. Astfel spus, se întrezărește existența Marelui Creator.

Unele mistere frământă lumea azi ca și la începuturile ei, despre cum arată sfârșitul călătoriei noastre pe această lume și ce ne așteaptă dincolo de granița vieții. Niciun răspuns nu ne scutește de cutremurătoarea neliniște a nepătrunsului. Astfel, această enigmă despre moarte devine, este în esență, un manifest pentru o viață trăită din plin, clipă de clipă, cu mai multă bucurie, evitând răutățile.

Studiile cercetătorilor despre ființa umană au adus multă lumină în sfera misterelor. Ele au ajutat ca moartea să fie privită dintr-o perspectivă mai blândă, fără teamă de necunoscut, iar vieții să-i înțeleagă importanța trăind-o din plin, cu mai multă bucurie și mai puține regrete.

Viața fiind plină de mister și de suspans, dar mai ales de situații imprevizibile și întortocheate, psihicul uman devine și el un univers complex, creator de imagini și realități, seif de emoții și amintiri.

Din cercetările făcute de-a lungul timpului, s-a ajuns la concluzia certă că viața omului este remodelată după cum gândește, iar valorile ei sunt continuu reevaluate. S-a făcut dovada că procesele din mintea fiecărui om atrag ceea ce i se întâmplă.

Nu numai marii filosofi și cercetători au observat de-a lungul timpului puterea gândului, ci și omul simplu, de la coarnele plugului, că viața și-o trăiești așa cum o gândești, exprimate concis în ziceri populare de tipul: „cum îți

așterni, așa dormi”. Devii ceea ce gândești în majoritatea timpului, dar și atragi lucrurile la care te gândești cel mai mult, cobești, cum se spune în popor, gândurile devin fapte și lucruri. Dacă îți tot spui iarăși și iarăși și simți asta cu toată ființa ta, acestea sunt semne pe care le transmiți în univers, atunci de asta vei avea parte mereu, legea atracției răspunde la acel gând aducându-ți lucruri care îi corespund.

Dogma creștină consideră inaccesibil rațiunii omenești tot ce aparține misterului. Acest aspect a creat multe întrebări subtile, multe necunoscute care ne pot deruta. E posibil să rămână cu înțelesuri mai adânci doar cei cu sufletele mai evolute, lăsând deoparte pe cei care nu pot pătrunde în adâncul acestor meditații.

Legea atracției răspunde gândului nostru. Întotdeauna, indiferent dacă am crede în aceste dogme, dacă o înțelegem sau nu, ea funcționează infailibil. Stăruind cu mare intensitate aceleași și aceleași gânduri, emitem acea frecvență în mod constant. Gândurile emit acel semnal electromagnetic care îndreaptă către noi ceea ce le seamănă.

Ajungând la finalul acestor rânduri, nu știu cât ecou vor avea, gândesc că, într-o lume care creează tot mai multe paradoxuri existențiale, e greu ca miracolul să devină o șansă a restaurării omului modern și contemporan pe axa spiritualității, așa cum își amintesc acum seniorii că a fost posibil cu câteva decenii în urmă. Dar, oricât de greu ar fi, sper că binele va învinge. Cred că acest subiect are un plus de înțeles pentru cei aflați aproape de finalul drumului vieții pământene, având în vedere înțelepciunea senectuții, dar și pentru cei mai tineri, care, înzestrați cu înțelepciunea seniorală, să-i vorbească sinelui propriu îmbogățindu-și zestrea de suflet și pe cea a minții.

Ce știm sigur este că fără mistere viața noastră ar fi searbădă. Prezența misterului este ceea ce dă aripi și inspirație minților cercetătoare scoțând la lumină surprize uluitoare.

Prin taina misterelor cu dimensiuni nebănuite, se trezesc în om dimensiuni neașteptate ce fac ca viața să devină cu adevărat interesantă.

Incontestabil, miracolele sunt un prețios dar mai ales atunci când reușim pătrunderea în adâncul lor secret, râvnit cu atâta ardoare.

Stelian GOMBOȘ**Praznicul Bunevestiri sau începutul mântuirii noastre...**

Cu binecuvântarea și purtarea de grijă cea mult milostivă și adânc iubitoare a lui Dumnezeu, în fiecare an, la data de 25 martie, totdeauna în perioada binecuvântată a Sfântului și Marelui Post al Paștilor, sărbătorim cu profundă și cucernică evlavie creștină *Praznicul Bunevestiri* – eveniment și moment ce constituie începutul răscumpărării, iertării și mântuirii noastre în Iisus Hristos – Fiul Tatălui, Domnul, Stăpânul și Mântuitorul sufletelor și trupurilor noastre – cele afectate de mulțimea păcatelor și a patimilor, ce ne copleșesc și stăpânesc în tot ceasul și în tot locul, pe acest pământ.

Spre deosebire de ceilalți evangheliști, Sfântul Apostol și Evanghelist Luca își începe relatarea Evangheliei nu cu Nașterea sau Botezul Domnului nostru Iisus Hristos, ci cu două evenimente premergătoare acestora: vestirea nașterii Sfântului Ioan Botezătorul și Bunavestire. Evenimentele acestea, relatate doar de Sfântul Apostol și Evanghelist Luca, sunt de cea mai mare importanță, deoarece ne ajută să înțelegem mai bine atât planul lui Dumnezeu de a mântui lumea, cât și modul împlinirii acestei lucrări. Momentului Bunevestiri în special i se acordă în Biserica noastră o atenție deosebită, el fiind așezat chiar în rândul celor mai de seamă praznice bisericești.

Prin urmare, vom încerca, în cele ce urmează, să privim mai îndeaproape întreaga frumusețe a acestei minuni dumnezeiești și vom vorbi despre Bunavestire. Citim în capitolul întâi al celei de-a treia Evanghelii că la șase luni după zămisirea Sfântului Ioan Botezătorul, Arhanghelul Gavriil este trimis din nou pe pământ, de data aceasta în orașul Nazaret din Galileia, la o fecioară cu numele Maria: „Și intrând îngerul la dânsa i-a zis: Bucură-te, ceea

ce ești plină de har, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei!” (v. 28). Niciodată nu s-a adresat cerul vreunei făpturi omenești cu cuvinte ca acestea! Aducătorul de veste bună, Gavriil arhanghelul, avea de îndeplinit acum o misiune cu totul specială. Istorisind viața Sfintei Fecioare Maria, Sfântul Maxim Mărturisitorul ne spune că ea nu s-a împotrivit celui trimis la ea de Dumnezeu: „*nu s-a arătat necredincioasă dar nici n-a primit cu ușurință cuvântul... nu s-a tulburat la vederea arhanghelului căci era obișnuită de nenumărate ori cu vederea sa atunci când acesta îi aducea hrană în Templu, ci s-a tulburat din pricina cuvintelor ce răsuna în urechile ei... «Ce fel de închinare poate fi aceasta?»*», *căci nu cunoștea adâncimea tainei și tresărea la această unire a firii dumnezeiești cu cea a oamenilor, și cugeta cum anume s-ar putea întâmpla aceasta*“.[1] Mesajul îngerului continuă: „*...Nu te teme, Marie, fiindcă ai aflat har la Dumnezeu. Iată, vei lua în pântece și vei zămisli și vei naște fiu și numele Lui îl vei chema Iisus. Acesta mare va fi și Fiul Celui-Preaînalt Se va chema și Domnul Dumnezeu Îi va da tronul lui David, părintele Său, și va împărăți peste casa lui Iacob în veci și împărăția Lui nu va avea sfârșit*“ (v. 30-33). Fecioara Maria apare aici ca fiind aleasa, cea prin care Dumnezeu a voit să-Și descopere iubirea Sa nețărmurită către oameni. *Harul* pe care îl aflase la Dumnezeu reprezenta tocmai „*cinstea și numele de Născătoare de Dumnezeu... har mai înalt decât toate harurile, pe care mintea nu-l poate pătrunde și limba nu-l poate rosti*“.[2]

Nașterea aceasta *fără de tată din mamă* a Fiului Celui Preaînalt, Iisus Hristos, inaugurează Împărăția cea veșnică, care fusese făgăduită prin prooroci. Uimită peste măsură de cele ce auzea de la înger, Fecioara rostește: „*Cum va fi aceasta, de vreme ce eu nu știu de bărbat?*“ (v. 34). Cuvântul apăsător de neînțeles pentru Fecioara Maria. Totuși ea nu-l respinge, nici nu se îndoiește de cele vestite ei de Domnul. Fiind iubitoare de feciorie și știind că nu era căsătorită, ci numai logodită, ea simte nevoia să-i fie lămurită taina de către arhanghel: „*Și răspunzând îngerul i-a zis: Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui-Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul Care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema...*

căci la Dumnezeu nimic nu este cu neputință“ (v. 35 și 37). „Vedem de aici că actul întrupării Fiului lui Dumnezeu se face prin participarea Sfintei Treimi. Puterea Celui Preaînalt indică prezența Tatălui, iar umbrirea Sfintei Fecioare este lucrarea Sfântului Duh, care este de viață făcătorul, și care încă de la Creație aduce ordinea ce dă curs normal vieții. Iar Sfântul care se va naște din ea este Fiul lui Dumnezeu (sau Dumnezeu Fiul), care va împăca cerul cu pământul, aducând, sau restabilind armonia și ordinea de la începutul creației... Aflând că este vorba de o împlinire a voii lui Dumnezeu, la care nimic nu este cu neputință, Fecioara primește taina printr-un cuvânt de totală dăruire: fie mie după cuvântul tău“.[3] Acest cuvânt: fie, al Sfintei Fecioare Maria are o importanță covârșitoare. El exprimă acordul omului cu voința lui Dumnezeu într-un moment crucial din istoria mântuirii și răscumpără de fapt pe acel fie rostit de cea dintâi femeie, Eva, atunci când a consimțit să îplinească voia diavolului. Prin aceasta se deschide acum calea reîntoarcerii noastre către Dumnezeu.

Cu toate că relatarea evanghelică a minunii se încheie practic cu aceste cuvinte de acceptare din partea Sfintei Fecioare Maria, este foarte interesant și dialogul prezentat în continuare, între aceasta și rudenia sa Elisabeta, devenită și ea mamă a Înaintemergătorului. Grăbind parcă să vadă cele vestite ei de înger: „Și iată, Elisabeta, rudenia ta, a zămislit și ea fiu la bătrânețea ei, și aceasta este a șasea lună pentru ea, cea numită stearpă“ (v. 36), dar și pentru a o ajuta la naștere, Sfânta Fecioara Maria străbate drumul din Galileea până în Iudeea spre a se întâlni cu rudenia ei. Intrând în casa Preotului Zaharia, ea salută pe Elisabeta. La auzul închinării Mariei, Elisabeta se umple de Duhul Sfânt: pruncul îi saltă în pântece, bucurându-se de apropierea Mântuitorului zămislit, iar ea strigă cu glas mare: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pânteceleui tău. Și de unde mie aceasta, să vină la mine maica Domnului meu? Că iată, de cum a ajuns glasul închinării tale în urechile mele, săltat-a pruncul de bucurie în pântecele meu. Și fericită este aceea care a crezut că se vor plini cele spuse ei de la Domnul“ (v. 42-45). Răspunsul Mariei arată că ea a înțeles și și-a asumat rolul pe care

Dumnezeu i-l rezervase. Dă acum glas unei sfinte bucurii în care ne cooptează și pe noi, cei care credem celor plinite prin ea: „Și a zis Maria: Mărește, suflète al meu, pe Domnul, și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mântuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei Sale; că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile; că mi-a făcut mie mărire Cel Puternic — și sfânt este numele Lui — și mila Lui în neam și în neam spre cei ce se tem de El“ (v. 46-50). Explicând și comentând referatul scripturistic al Bunevestiri, reținem trei lucruri principale:

- Vestea cea bună, mesajul adresat Fecioarei de către înger: „...Nu te teme, Marie, căci ai aflat har la Dumnezeu. Iată, vei lua în pântece și vei zămisli și vei naște fiu...“
- Înfruptuirea acestuia prin lucrarea lui Dumnezeu: „Duhul Sfânt se va pogori peste tine și puterea Celui-Preaînalt te va umbri; pentru aceea și Sfântul Care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu se va chema...“, cuvinte ce constituie împlinirea profeției lui Isaia: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște fiu și vor chema numele lui Emanuel“ (7, 14).
- Cinstirea de care se bucură Fecioara Maria. Ca mijlocitoare a mântuirii neamului omenesc, Biserica o invocă în slujbele ei numind-o: „...Preasfânta, Curata, Preabinceuvântata, Mărita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și Purureafecioara Maria...“. Ea a spus mai dinainte cinstea pe care i-o vor arăta oamenii: „...că, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile...“.

Dincolo de supracinstirea ce i se cuvine datorită lucrării mai presus de fire ce s-a săvârșit prin ea, trebuie să evidențiem și aceea că Fecioara Maria a fost o persoană cu totul deosebită între semenii săi, care prin alesele ei calități a fost socotită vrednică de un har ca acela de a da trup Fiului lui Dumnezeu. Gândind la marea taină care s-a lucrat prin Fecioară și la frumusețea sufletului ei, Sfântul Grigorie Palama rostește următoarele cuvinte de laudă: „Fiindcă nici unul dintre oameni nu s-a aflat primitor de Dumnezeu cum trebuia, la urmă de tot a făcut pe Pururea Fecioara Maria ca pe un palat împărătesc... A fost așezată între Dumnezeu și oameni și L-a făcut pe Dumnezeu Fiul oamenilor, iar pe oameni fiii lui Dumnezeu... Astfel, toate darurile câte erau

răspândite în toți sfinții din veacuri, toate vredniciile câte le-au primit toți prietenii lui Dumnezeu la un loc, atât oamenii cât și îngerii, toate acestea le-a adunat Fecioara în sine și singură le avea pe toate“.

Așadar, atât zămislirea, cât și Nașterea care a urmat, ne spun Evangheliile că s-au întâmplat „la plinirea vremii“: „*Iar când a venit plinirea vremii, Dumnezeu l-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca pe cei de sub Lege să-i răscumpere...*“ (Gal. 4, 4-5). Așa cum a fost Zămislirea, așa a fost și Nașterea, adică mai presus de fire, căci născându-L pe Fiul lui Dumnezeu, fecioria Maicii Domnului a rămas nestrucată. Ea rămâne pururea fecioară, fiind singura dintre femei care a unit în sine fecioria și nașterea.

Așezate în calendarul bisericesc la distanță de exact nouă luni una de cealaltă, cele două mari praznice nu pot fi gândite separat. Cea de a doua este urmarea firească a celei dintâi, ele constituind fiecare în felul său începutul mântuirii noastre. Vorbind despre Sărbătoarea Bunevestiri, nu putem să nu amintim *troparul* sărbătorii, care exprimă foarte bine acest adevăr, arătând însă și elementele ce-i sunt specifice: „*Astăzi este începutul mântuirii noastre și descoperirea tainei celei din veac. Fiul lui Dumnezeu Se face fiul Fecioarei și Gavriil darul acesta îl vestește. Pentru aceasta și noi, împreună cu el, Născătoarei de Dumnezeu să-i strigăm: Bucură-te, Cea plină de har, Domnul este cu tine“.*

Icoana Bunevestiri are un loc de cinste în bisericile ortodoxe, ea aflându-se pe ușile împărătești ale Sf. Altar, semn că Maica Domnului este cea care deschide nouă ușa Raiului. De o parte este reprezentată Fecioara, plecându-se smerit voii lui Dumnezeu, iar de cealaltă, Arhanghelul Gavriil — având în mână o floare de crin, simbolul curăței Maicii Domnului — se închină înaintea celei pline de har rostind cuvintele ce dezleagă taina mântuirii. O rază de lumină coboară asupra Sfintei Fecioare, semnul umbririi Duhului Sfânt. Tradiția iconografică reține și alte variante ale icoanei, inspirate și de unele scrieri apocrife. Spre exemplu, aceea în care Gavriil vine spre fecioară având toiagul (semnul autorității) în mâna stângă, iar cu dreapta o binecuvântează, zicându-i: „Bucură-te!“ Fecioara, așezată pe

scaun, poartă o îmbrăcăminte purpurie, simbolul autorității regale, cu cele trei stele pe ea (simbolul fecioriei). Maria pare surprinsă, în timp ce lucra la perdeaua ce separă Sfânta de Sfânta Sfintelor din Templu, care s-a deșirat în Vinerea Patimilor. Aceiași rază de lumină venind de sus în direcția Mariei, este prezentă și în această variantă.[4]

Dintre multele și alesele alcătuirii liturgice închinată Maicii Domnului, Acatistul Bunevestiri este una dintre cele mai cunoscute și îndrăgite de către credincioși. Asemenea icoanei prin culori, și el preamărește minunea și pe Fecioara prin cuvânt: „*Bucură-te, cea prin care răsare bucuria, Bucură-te, cea prin care pierie blestemul, Bucură-te, Mireasă, Pururi Fecioară!*”

Note bibliografice:

- [1] Sf. Maxim Mărturisitorul, *Cuvânt și preamărire, slavă și laudă a Preasfintei Împărătese, Preacuratei și Preabinecuvântatei Născătoare de Dumnezeu și pururi Fecioară Maria...*, în vol. *Trei vieți bizantine ale Maicii Domnului*, Ed. „Deisis“, Sibiu, 2001. pp. 93-94;
 [2] *Ibidem*, p. 94;
 [3] Pr. Prof. Univ. Dr. Sorin Cosma, *Cateheze (Buna Vestire)*, Ed. „Banatica“, Caransebeș, 2001, vol I, p. 139;
 [4] Pr. Prof. Univ. Dr. Ion Bria, *Mari sărbători creștine Praznice Împărătești*, Ed. „Oastea Domnului“ Sibiu, 2004, p. 94.

Mihaela-Mariana Cazimirovici

Percepția succesului și limitele personale

Mulți oameni își doresc succesul, în lumea în care trăim. Chiar și cei care spun că nu și-l doresc vor, cumva, succesul propriului insucces. Deoarece succesul înseamnă, de fapt,

la nivelul cel mai simplu al explicației, un fel de materializare a rezultatului unei acțiuni.

Bunăoară, pentru cineva, care are multe vase de spălat, pe care le-a adunat de mai bine de o săptămână și care stau peste tot prin bucătărie, invadând spațiul cu imagini și mirosuri dintre cele mai respingătoare, va fi o realizare să facă puțină curățenie și va fi un succes când curățenia va fi deplină.

Iar pentru altul, care a reușit să facă o descoperire științifică valoroasă, aceasta va fi doar o mică realizare, sperând într-un succes când un proiect și mai important va ajunge la final.

Vorbim, așadar, despre grade ale succesului. Și ele nu pot fi luate la grămadă și stabilite la nivelul întregii omeniri, pentru că fiecare om are propriul său sistem de valori, care îi permite să se miște în anumite limite.

Un alt exemplu edificator: o tânără, manechin, poate face o depresie fiindcă i s-a rupt o unghie înaintea unei prezentări pentru o casă de modă foarte importantă, pe când alta, bolnavă de cancer în ultimul stadiu, poate să surâdă sincer, cu ultimele puteri, în fața propriului copil venit să o vadă la spital. Ea poate considera un mare succes faptul că a reușit să se privească în oglindă, iar prima să ajungă aproape de sinucidere știind că va fi nevoită să accepte privirile arogante ale unei rivale mai norocoase, care are o manichiură impecabilă.

E dură comparația, însă poate fi reală și, la scara întregului glob, poate chiar este, în momentul scrierii ei.

Până la urmă, la sfârșitul zilei respective, frumoasa manechin de modă consideră că nu a avut succesul scontat, chiar dacă și l-a dorit de-o viață, iar tânăra grav bolnavă că a avut succes, dorindu-și-l cu ultimele forțe.

Chiar și două vecine își vor dori succesul într-o competiție creată ad-hoc, în ziua în care scutură niște cearșafuri pe balcon și apoi le lasă la aerisit. Ale uneia sunt mai scumpe decât ale celeilalte sau sunt mai noi și mai frumoase.

Nebunia lumii nu are margini, nu are limite.

Totuși, dincolo de astfel de exemple, care chiar se apropie de situații reale despre care am auzit de-a lungul vieții sau poate chiar le-am trăit, unii dintre noi, se află adevărata valoare a

succesului personal. Iar acesta nu are nici pe departe legătură cu lumea materială bazată pe rivalități iluzorii și, în esență, nesemnificative.

Succesul fiecărui om se află ascuns în propria personalitate împletită cu propria menire. Se află în reușita creșterii cu fiecare zi pe direcția chemării sale, care, de multe ori și pentru cei mai mulți, este necunoscută. Căci goana după avere, putere și faimă nu mai lasă timp pentru suflet. Iar el rămâne, acolo, ascuns în acel loc neștiut, despre care nu mai are timp mai nimeni să vorbească, darămite să-l mai și caute sau să-l mai găsească.

Iar cine are șansa, da, șansa de a fi încercat cu greutate mari, aparent insurmontabile, dar pe care va reuși să le depășească, acela va găsi, fără să mai caute, liniștea interioară, direct prin puterea dumnezeiască a binecuvântării pentru lupta pe care a dus-o până la capăt.

Dar cine are curajul să-și recunoască Creatorul în spatele rezultatului și se va așeza cu umilință în genunchi pentru a-i mulțumi, în loc să critice circumstanțele potrivnice, depășindu-și limitele minții și deschizându-și inima?!

GEO CĂLUGĂRU

ÎNCHINARE SMERITĂ AUTORULUI „ULTIMEI FAPTE LIRICE”

MOTTO: „Gustul suferinței te face puternic și înțelept, cel al iubirii te face bun și darnic; amândouă te înalță.”

Când pornea să scrie o carte, scriitorul **Nicolae Rotaru**, se simțea, după propria-i spovedanie, „un nou Manole hotărât să zidească o altă ctitorie, pe Argeș în jos, mai ales că acest râu, botezător de județ, este și al său, argeșeanul de baștină și... de onoare al județului.” Actul scrisului, sub pecetea căruia, a zămislit, până și „ultima faptă lirică”, numită „Lebăda de ceară. (LAMPĂ CU CARBID)” se simte și în volumul de alese și dureroase respirări lirice, apărut la Editura Fast Editing în acest an, a cărui editoare, scriitoarea Eugenia Duță se află aici, împreună cu dumneavoastră, are menirea de a sfinți icoana curată a hârtiei cu horbota literelor cuvintelor și metaforelor și încânta inimile

numeroșilor săi cititori. Eu care l-am cunoscut îndeaproape pe scriitorul Nicolae Rotaru, director și redactor-șef al revistei „Pentru Patrie”, adevărat copil de suflet, al său, la care i-am fost alături ca subordonat și prieten, mărturisesc, convins că am dreptate, afirmând că scrisul său este și rămâne asemeni unui ritual creștin, ca o rugă și ca o închinare. Pentru el, și a mărturisit-o, nu doar o dată, o carte e o alcătuire sacră, fiindcă este rodul unei inspirații, ce nu poate fi decât divină încât și această „Ultimă faptă lirică”, împreună cu tot ce a scris, sub pecetea inspirației divine.

În final, voi consemna, în două creații lirice, inspirate de poetul Nicolae Rotaru, chintesente reținute din lectura mai multor cărți ale sale, pe care, mi le-a oferit cu proverbială-i generozitate.

„AMARĂ-DULCE RĂSTIGNIRE”

Amară-dulce răstignire
Să-ncărunțești între cuvinte
Să le fii pe viață mire,
Cu toate că te scot din minte.
Amară-dulce răstignire
Pe crucea verbului „a fi”
Să intri-n cartea de citire
A neamului, ce te-o iubi.
Amară-dulce răstignire
Limba-ți sfântă de la mamă,
Cum e a codrului foșnire-
Când în umbra lui te cheamă.
Amară-dulce răstignire
Pe care ți-o dorești mereu,
Între cuvinte-ncărunțire
Blestem ce l-am ales și eu;
Tu lași în urmă, în cuvinte
Din dulce-amară răstignire,
Ceva spre aducere aminte-

Păstrat în cartea de citire.”

EXERCİȚIU DE ADMIRAȚIE - Se dedică prietenului poet NICOLAE ROTARU

Ți-ai făcut timp să te rogi,
aceasta este cea mai mare
putere de pe Pământ.
Ți-ai făcut timp să citești,
aceasta este fântâna înțelepciunii.
Ți-ai făcut timp să iubești și să te lași iubit
acesta este un prilej dat de Dumnezeu.
Ți-ai făcut timp să fii prietenos
acesta e drumul spre fericire și muzică.
Ți-ai făcut timp să muncești
acesta este secretul succesului.
Ți-ai făcut timp să oferi
este prea scurtă o zi
ca să fii egoist.
Ți-ai făcut timp să dai vieții tale
adevărata valoare.

Geo CĂLUGĂRU, 28 martie 2024

P.S. DE ȚINUT DAR ȘI DE LUAT AMINTE -DIN PARTEA LUI NICOLAE ROTARU

EI BINE, NU

S-o credeți voi c-am aruncat stiloul
Că am închis deja mintea și gura,
Că spre această lume-i mat hublou
Și nu mai pot să țeș cu tastatura.

Nu v-amăgiți că lacul s-a golit,
Că ce-am acumulat cu sârg în țeastă,
La ceasul cel nefast am risipit,
Ca să previn o ultimă năpastă.

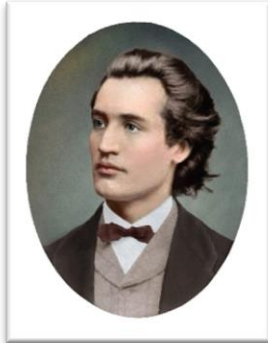
Ei bine, nu, din proprii neputințe
Idei și verbe-ncet renasc la vreme,
Cu sârg de-a fi, cu scopuri și tendințe
De-a deveni cohorte de poeme.

Dublu P.S. al aceluiași NICOLAE ROTARU:

„Vorba aceea: scriitorimea a pus mintea și condeiul la treabă, e rândul cititorimii să pună ochii și răbdarea la contribuție.”

Poezia pe cărări de timp

Mihai EMINESCU
(15.01.1850-15.06.1889)

Din valurile vremii ...

Din valurile vremii, iubita mea, răsai
Cu brațele de marmur, cu părul lung, bălai -
Și fața străvezie ca fața albei ceri
Slăbită e de umbra duioaselor dureri!
Cu zâmbetul tău dulce tu mângâi ochii mei,
Femeie între stele și stea între femei
Și întorcându-ți fața spre umărul tău stâng,
În ochii fericirii mă uit pierdut și plâng.
Cum oare din noianul de neguri să te rump,
Să te ridic la pieptu-mi, iubite înger scump,
Și fața mea în lacrimi pe fața ta s-o plec,
Cu sărutări aprinse suflarea să ți-o-nec
Și mâna friguroasă s-o încălzesc la sân,
Aproape, mai aproape pe inima-mi s-o țin.

Dar vai, un chip aievea nu ești, astfel de treci
Și umbra ta se pierde în negurile reci,
De mă găsesc iar singur cu brațele în jos
În trista amintire a visului frumos...
Zadarnic după umbra ta dulce le întind:
Din valurile vremii nu pot să te cuprind.

Floare albastra

- Iar te-ai cufundat în stele
Și în nori și-n ceruri nalte?
De nu m-ai uita încalte,
Sufletul vieții mele.

În zădar râuri în soare
Gramădești-n a ta gândire
Și câmpiile asire

Și întunecata mare;

Piramidele-nvechite
Urca-n cer vârful lor mare -
Nu căta în depărtare
Fericirea ta, iubite!

Astfel zise mititica,
Dulce netezindu-mi părul.
Ah! ea spuse adevărul;
Eu am răs, n-am zis nimica.

- Hai în codrul cu verdeață,
Und-izvoare plâng în vale,
Stânca sta să se prăvale
În prăpastia măreață.

Acolo-n ochi de pădure,
Lângă bolta cea senină
Și sub trestia cea lină
Vom șede în foi de mure.

Și mi-i spune-atunci povești
Și minciuni cu-a ta guriță,
Eu pe-un fir de romaniță
Voi cerca de mă iubești.

Și de-a soarelui căldura
Voi fi roșie ca mărul,
Mi-oi desface de-aur părul,
Să-ți astup cu dansul gura.

De mi-i da o sărutare,
Nime-n lume n-a s-o știe,
Căci va fi sub pălărie -
Ș-apoi cine treaba are!

Când prin crengi s-a fi ivit
Luna-n noaptea cea de vară,
Mi-i ținea de subsuoară,
Te-oi ținea de după gât.

Pe cărare-n bolti de frunze,
Apucând spre sat în vale,
Ne-om da sărutări pe cale,
Dulci ca florile ascunse.

Și sosind l-al porții prag,
Vom vorbi-n întunecime:
Grija noastră n-aib-o nime,
Cui ce-i pasă că-mi ești drag?

Înc-o gură - si dispare...
Ca un stâlp eu stam în lună!
Ce frumoasă, ce neună
E albastra-mi, dulce floare!

.....
Și te-ai dus, dulce minune,
Ș-a murit iubirea noastră -
Floare-albastră! floare-albastră!...
Totuși este trist în lume!

Lucian BLAGA
(09.05.1895-06.05.1961)

Către cititori

Aici e casa mea. Dincolo soarele și grădina cu stupi.
Voi treceți pe drum, vă uitați printre gratii de poartă
și așteptați să vorbesc.
- De unde să-ncep?
Credeti-mi, credeti-mă,
despre orișice poți să vorbești cât vrei:
despre soartă și despre șarpele binelui,
despre arhanghelii cari ară cu plugul
grădinile omului,
despre cerul spre care creștem,
despre ură și cădere, tristețe și răstigniri
și înainte de toate despre marea trecere.
Dar cuvintele sunt lacrimile celor ce ar fi voit
așa de mult să plângă și n-au putut.
Amare foarte sunt toate cuvintele,
de-aceea - lăsați-mă
să umblu mut printre voi,
să vă ies în cale cu ochii închiși.

Sufletul satului

Copilo, pune-ți mâinile pe genunchii mei.
Eu cred că veșnicia s-a născut la sat.

Aici orice gând e mai încet,
și inima-ți zvâcnește mai rar,
ca și cum nu și-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă setea de mântuire
și dacă ți-ai sângerat picioarele
te așezi pe un podmol de lut.

Uite, e seară.
Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum din streșini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte înalte.

Nicolae ROTARU
(28.03.1950-10.04.2024)

Elegie

Îmi pare c-o să vii ori să te duci,
Iubita mea, statuie de sidef,
În oaza de tăcere dintre cruci,
Unde-am rămas să fiu defunctul șef.

Mă tot gândesc în somnul meu de veci
De sub răzor, pământ ce sunt sau praf,
Iubita mea, pe la mormânt de treci,
Adu și sapă-n piatră-un epitaf.

Eu, ca un dus din lumea cu himere,
Cu trupu-n lut și sufletul în rai,
Sau, poate-n iad, de-ți face vreo plăcere,
Te chem la ceasul de vecernii: Hai!

Hai, vino-n neagra liniște deplină,
Să ne-amăgim și moartea-n doi, ca-n viață,
Hai să sorbim, ca îngerii, lumină,
Sub plapuma de ger, regret și ceață!

Sunt să-mi fiți

Vă sunt restant c-o vechime trecătoare,
Îmi sunteți datori c-o nemurire banală,
Vă sunt repede stea căzătoare,
Îmi sunteți aureolă boreală.

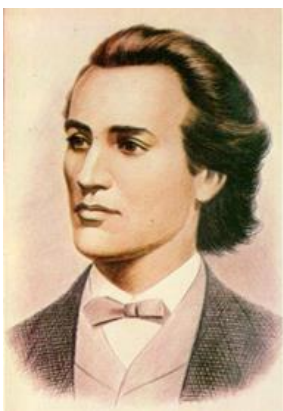
Vă-ndatorez c-o tristețe de protocol
Mă creditați cu un dor infinit,
Vă rămân aură, nimb, rotocol,
Îmi sunteți ecoul de bun venit.

Vă-mpovărez c-o bătrânețe timpurie,
Mă ușurați de leștul de a fi fost,
Vă răsplătesc tocmiți cu rea simbrie
Mă ignorați, dar nici nu fac cât cost...

Un azi ucis

Făptura mea de antracit,
De suflet mă simt pustiit,
Golit de vise, gol de vveri,
Un azi ucis, fără de ieri,
O cupă fără strop de vin,
Un rai pustiu, fără divin,
Urmarea unei grele-nfrângerii,
Un cer rămas fără de îngerii
Mă simt uitat de spațiu-timp,
Un zeu rămas fără Olimp!

**Mihai Eminescu a fost declarat „nebul” la
ordinea serviciilor secrete
ale Austro-Ungariei!**

**Moto: „Trăind în cercul vostru strâmt...”
(M. Eminescu)**

O altă zi națională a românilor pe lângă 15 Ianuarie, 1 Decembrie, 9 Mai – 15 Iunie! Avem în față cartea prof. univ. Nicolae Georgescu, „Boala și moartea lui Mihai Eminescu”, o carte ce ar trebui inclusă în manualele școlare și universitare, fiindcă repune adevărul în picioare, privitor la „boala” și moartea Poetului Național. Eminescu, încă din timpul vieții, era considerat un geniu și era iubit ca poet, dar mai puțin ca ziarist incomod, ferm și apărător al românismului de către politicieni. Articolele sale virulente și pline de adevăr istoric și național deranjau Casa Regală a României și guvernării. Fiind redactor-șef la ziarul „Timpul” al Partidului Conservator, Mihai Eminescu scria acid și critic la adresa guvernanților corupți și a trădării naționale de către „grecotei” și „bulgăroi cu ceafa groasă”. În poema „Doina”, „De la Nistru pân’ la Tisa/ Tot românul plânsu-mi-s-a/ Că nu mai poate străbate/ De-atâta străinătate”... cu adresă directă la guvernul Rusiei țariste, ce alături de Austro-Ungaria, sugeau avuțiile nației române, sărăcind-o și îndatorând-o! S-o spunem pe cea dreaptă, Mihai Eminescu a fost un patriot, un român adevărat, un naționalist ce visa la România Mare, la Dacia Mare, la Imperiul lui Burebista, lucru ce a deranjat vecinii și marile puteri din epocă, în special, serviciile lor secrete! S-a iscat și urzit astfel un complot trans-național, european, al serviciilor secrete austro-ungare și rusești, de ostracizare și izolare, declarându-l „nebul” pe Geniul Carpaților și unul din conducătorii Societății Carpați, ce milita pentru România Mare, reîntregită cu Bucovina și Basarabia!

Vi-l închipuiți pe poet umblând cu un pistol asupra sa, el având intenția să-l suprimă pe regele Carol I? Societatea Carpați a fost înființată în 1882. S-au creat depozite secrete de arme, studenți ardeleni ce trebuiau să facă atmosferă unionistă în opinia românească.

În acțiuni de gherilă spirituală nr. 1 era redactorul șef al celui mai important ziar, „Timpul”, Poetul Național, respectat și iubit de români, Mihai Eminescu, dar urât de politicienii vânduși de străinii din Casa Regală a României și din Guvern. Conducerea Societății secrete Carpați a fost arestată și condamnată prin proces public, cu excepția Poetului Național, Mihai

Eminescu, de care poliția nu se putea apropia din cauza uriașei popularități.

Prin acțiuni speciale, serviciile secrete austro-ungare, rusești și se putea altfel, românești, s-a încercat și s-a reușit eliminarea din viața socială și publică a lui Mihai Eminescu, el fiind declarat „nebun”, atenție însă, fără să fie și ucis tot de un agent al serviciilor secrete austriece în ospiciu. P.P. Carp – politician de vază, aflat la Viena, spre a definitiva tratatul secret cu Austro-Ungaria, îl ruga pe Titu Maiorescu, citez: „să-l potolească pe Eminescu”.

Mai devreme sau mai târziu, adevărul, iată, iese la lumină!

Junimiștii, prin Titu Maiorescu și Petre Carp, au înțeles importanța semnării tratatului cu Austro-Ungaria, Italia și Germania și, cu eliminarea lui Mihai Eminescu.

Tratatul a fost semnat în 1883. Aderând la acest tratat, guvernării de pe Dâmbovița trebuiau să aplice politica Austro-Ungariei, în această regiune a Europei. România nu-și mai putea exercita interesele legitime privitoare la Ardeal. Eminescu deranja în special prin articolele sale din ziarul „Timpul”, împotriva alianței dintre București și asupritorii austro-ungari ai Ardealului. Câți dintre români știu că Germania și Austro-Ungaria au rupt legăturile diplomatice pentru 48 de ore cu România, pentru a forța eliminarea lui M. Eminescu din viața publică, declarându-l „nebun”, fiind ridicat de Agie, de Poliție și nu de serviciile medicale, și cu ajutorul ex-soției lui Slavici, agent austro-ungar, de la baia publică Mitrasewski. Poetul Național, perfect sănătos fizic și mintal, este internat la ospiciu, de către poliția guvernului și a regelui străin Carol I, unde scrie poeme, ce dovedesc starea de rațiune și talentul uriaș. Dar gura ziaristului naționalist trebuia închisă pe vecie! Astfel, că la ospiciu, un agent al serviciilor austriece, Petrache Poenaru, îl ucide pe poetul perfect normal și sănătos, lovindu-l cu o cărămidă în cap. La toată această înscenare cu „nebunia” lui Eminescu, au fost complici regele Carol I, P. Carp, Titu Maiorescu. La autopsia efectuată de celebrul viitor savant, dr. Gh. Marinescu, s-a dovedit că Poetul Național nu suferise nici de un presupus sifilis parental, pentru care fusese otrăvit lent cu infecții cu mercur de către un medic evreu! Acesta e adevărul, ce reiese din Dosarele serviciilor

secrete austro-ungare, române, și desecretizate azi!!! Eminescu a fost victima unui complot trans-național al serviciilor secrete.

Articol publicat în ziarul bistrițean *Răsunetul din 19.04.2024*, fără indicarea autorului. Oricum, articolul are la baza consemnările eminescologului Nicolae Georgescu din volumul "Boala și moartea lui Mihai Eminescu" (<https://rasunetul.ro/mihai-eminescu-fost-declarat-nebun-la-ordinele-serviciilor-secrete-ale-austro-ungariei>)

IOAN MICLĂU-GEPIANU

Colo sus lângă izvor în grădina Carpatină (Cântecul privighetorii)

Colo sus lângă izvor,
Cântă pasărea cu dor,
Cu dor mare și cu jele,
Pui-i stau pe rămurele
Și-o întreabă de ce plânge,
De ce glasul i se frânge?
Pasărea cântă-n suspine,
Oamenii cred că de bine!
Ei nu văd că prin dumbravă,
Se usucă de otravă
Florile și viermii hranei!
Vara-mbracă haina toamnei;
Cât amar vedea sârmana,
Ochii-i picurau ca rana,
Ciocu-i larg, sfâșietor,
Spunea lumii al ei dor,
Colo sus lângă izvor!

Peste dealuri adumbrite,
Peste văi înțepenite,
Norii vineți toarnă bură,
Doar prin zare-o creștătură,
De fereastră pentru soare,
Lăsa razele-i ușoare,
Să dea lumii semn de viață,

Dar de-i zi ori dimineată,
 N-ar ști nimeni să o spună,
 Ori e-al nopții plină lună.
 Stăpânind norii cei negrii.
 Vântul își porni sirepii,
 Ploaia picura pe fagi,
 Simfonii cu note largi
 Prinde codru să repete,
 Pe ecouri portative le desplete,
 Fulgere fac dirijarea de baghete.

Colo sus lângă izvor,
 Cântă pasărea cu dor,
 Puii-i stau pe rămurele,
 Și-o întreabă-n lacrimelă”
 “Ești, mămică, supărată
 Pe furtuna-nvolburată?”
 “Nu, odorurile mele,
 Ploaia vine să vă spele,
 Florile să înflorească,
 Fluturașii să roiască,
 Și din toate bunăstare
 În dumbrăvi din nou răsare!
 Cerul mi-ascultat rugarea,
 Și-a-ncărcat cu nouri zarea,
 Stropii ploii când cobor,
 Lumea prinde drag și dor!

Norii-n văi sfărmași căzură,
 Umflând ape-n iezătură,
 Castorii ieșiră-n grabă,
 Cetățuile să-și dreagă,
 Prin stejari bătrâni cu scorburi,
 Gheonoaia-n iuți acorduri,
 Bate ritmic, nu-i ușor,
 Pân-să scoată la lumină, viermișor!
 Spre izvor se-ndrept aricii,
 Cătinel că-s “mama fricii”,
 Deși poartă mii de sulii,
 Merg prin frunze zgribuliți!
 Doar furnicile și râma,
 Se-ngrozesc de le iau urma;
 O verzuie de șopârlă
 Se zorea ușor spre gărlă,
 Unde fac broaștele târlă!
 Dorul Firii e același,
 Fie om ori greieraș,
 Lupta vieții deopotrivă,
 Îi cuprinde-n a ei grijă.
 Iată luna prin amurg,
 Lăsa razele de-i curg,

Peste-a apelor vibrare
 Și punând argint pe zare,
 Schimbă lumea-n alt decor,
 Și oglinda din izvor;
 Ușurel călcând pe stânci,
 Vin din codrii cei adânci,
 Căpriori să se adape
 L-al izvorului dulci ape;
 Dintr-o râpă vin mistreți
 Cu-a lor perii de peri creți,
 Ridicate-ntre urechi,
 Ca niște fantome vechi.
 Din tufari de printre spini,
 Strălucesc două lumini,
 E lupanul flămânzit,
 Veni și el la pândit!
 Ursul mormăie pe cale,
 Vulpea vine de prin vale...,
 Lume de să nu încapă
 Împrejoară sfânta apă!
 Printre ierburi, colo, ici,
 Alerg harnice furnici.
 Veșnic prin boltite ramuri,
 Frunzele foiesc ca flamuri
 De atâtea păsărele,
 Adunate-n rămurele!
 Stelele-n izvor se scutur,
 Se ivi și-al nopții flutur,
 Încheind al scenei tur!

Iată, după zbuciumare,
 Lumea prinde-nviorare,
 Cerul cu senin străluce,
 Vis înnoitor aduce!
 Sus în vârf de plopșor
 Ce trona peste izvor,
 Puii-n cuibul fericit,
 Se-ntreceau la ciripit,
 Privesc cum se pierde bura,
 Cum se îmblânzi Natura;
 Privesc cum se țese galbeni,
 Razele prin crengi de palteni!
 Într-o casă carpatină,
 Unde dorul meu suspină,
 O lumină-n geam se-aprinse,
 Ca o stea pe zări întinse,
 Ce în nopți ferecate,
 Nasc idile fermecate,
 Povești multe din popor,
 Adormind în vis și dor,
 Puii și mămica lor!

MEDALION LIRIC**Cristian Petru Bălan****AM PĂTRUNS CU GÂNDUL...**

Am pătruns cu gândul în miezul tainelor
 incredibile,
 unde totul e oarecum posibil,
 precum în seva Universului fără descifrări
 sau poate în exteriorul lui văluos cu descifrări
 friabile
 unde nu aş dori să locuiesc,
 deşi aş găsi şi acolo seminţe de visare şi de
 imposibil.
 Sub pojghiţa lui cea subţire, aparent penetrabilă,
 am simţit cum se ascund alte universuri pline -
 mai sigur, mega-universuri paralele,
 cu metagalaxii materiale şi imateriale -,
 toate polidivine şi la fel de poli-infinite...
 În adâncul fiecărui strat
 am simţit cum, sub el, o nouă lume se deschide,
 şi cum prin fiecare afundare în acel abis de vis
 păream că mă divizez tot mai larg,
 atunci, pulverizat, m-am scufundat tot mai
 adânc
 spre miezu-i de foc imaterial,
 un miez iluzoriu, cu invizibile pojghiţe
 imateriale deşi posibile,
 iar la capătul călătoriei
 acolo unde se termină absurdul şi necrezutul,
 am perceput că începe o altă odisee,
 şi că am intrat într-un alt ciclu ,
 cu totul şi cu totul inclus într-un absolut aberant.
 Pojghiţa aceea însă e doar un alt prag,
 spre nesfârşitele straturi,
 unde fiecare abur de vis
 aprinde o realitate scumpă şi neîncepută,
 unde toate noutăţile sunt scumpe şi neîncepute,
 toate dimensiunile sunt pururi de neimaginat
 şi unde, doar gândindu-le prea mult,
 toate, toate m-au extenuat

şi m-au ameţit, chemând înapoi în ajutor gândul
 ce-mi explodase,
 să mă scoată mai iute la liniştea senină din jur,
 de unde tot el m-a adâncit fără să-l mai pot
 opri...

Mircea Dorin ISTRATE**Aduceţi raiul pe pământ**

De mâine-ar fi cea dreaptă judecată
 Şi-a noastre fapte toate cântărite,
 Cât ar rămâne viaţă precurată
 Ar fi un pic mai mult, de-un bob de linte.

Că n-ar conta, din toate cât făcurăm
 Decât iubirea pură şi curată,
 În rest, a noastră viaţă-i umplutură
 Cu mărunţişuri, toată îndesată.

Iubirea deci, e cheia ce deschide
 În largul lumii porţile cereşti,
 Să veşnicim în Raiul acela unde
 Vom moştenii grădini dumnezeieşti.

De-aceea toate câte-n astă lume
 Le faceţi cât pe-aicea vieţuiţi,
 Să fie doar iubire, fapte bune,
 Iertare şi smerenie de sfinţi.

Aicea staţi o clipă din vecie,
 Acolo timpuri toate în ceresc,
 Merită deci a voastră viaţă fie
 Crâmpei de puritat în lumesc.

Cu cât s-or înmulţi cei cu iubire
 În fiecare loc de pe pământ,
 S-o coborâ din ceruri fericire
 Şi-un rai s-o face locul ăsta sfânt.

Cărarea vieții

Ne' nalți Mărite Doamne, în lume cât trăim
Și-n scaunul măririi ne urci s-avem putere,
Ca Tu să vezi în viață, ce noi mai mult iubim:
Măruntul om nevolnic, ori setea de avere?

Pe mulți i-mbată gândul că-n mâna lor stă soarta
Acelora ce-n frică pe ei îi slugăresc,
De-așa gândesc, fiți siguri că li-i închisă poarta
Spre lumea veșniciei ce urcă din lumesc.

De-aceea soarta sigur ne-o facem pe pământ
Prin faptele ce încă le vom lăsa în urmă,
Iar judecata asta o face Domnul sfânt
În clipa când de-apururi, al vieții fir se curmă.

Veți fi vecii de timpuri de faptele vi-s bune,
Și nebăgați în seamă de nu faceți nimic,
Huliți și-n neiertare, de rău veți face-n lume,
Să știe următorii c-avut-ați suflet mic.

Lăsați-vă cărarea cu flori vă fie toată
Și nu cu spini ce-nțepă o frunte-a celor drepti,
De e înmiresmată de mulți va fi călcată,
Și ocolită fi-va, de plină-i de scaieți.

Cătălin Ioan Vega

Două cuvinte

Ce sfinte mi-s cuvintele tale
ca o spovedanie cu un pas pe luntre
nu pot pleca după ele
permisul mi-e suspendat într-un cui de tristețe
În oglindă cerșesc filmul
în sala goală doar întunericul
mă acoperă ca un rămas bun
Între două clipe, două riduri,
două cuvinte neterminat niciodată
de timp

de noi, de gândul acela
că ai murit din brațele mele
când n-ai mai crezut șoapta.

Cortina se coboară...

Am încheiat războiul pentru lume
învins definitiv de vremea ce n-așteaptă
închid și ultima fereastră
ca pe un gând
Cortina asta grea
e timp dăruit
din timpul meu pierdut
o zi sau un mileniu
cât poți gusta fericirea?
Doar moartea te salvează
din naufragiul vieții
și înțelegi de ce te-agăți
de ce nu-ți aparține
bancher de vise
și cerșetor...

Elena ARMENESCU

Dor de Paradis

Mi s-a deschis un dor în suflet
Un dor incendiar de umblet
Pe drumul dinspre Paradis
Drum cunoscut, ușor de străbătut
De ți-e permis!

Cândva... copil fiind
Pe acest drum mă întâmpina
Cu zâmbetul său metafizic, sincer
în dragoste înveșmântat - un înger.

Se scuturau de florile lor merii,
În troienire petalele mă atingeau,
Ningea, ningea cu puritate,
Și zările se deschideau
Se cobora seninul peste mine
Blând

Mă învăluia – cum aerul o mânăstire
În primaveri duioase când,
Pe ierburi fragede, cu ochii către stele
Mergem la Inviere!

La întoarcere,
In revărsatul zorilor
Cântat de îngeri
Imn de slavă peste tot se auzea
Lumina-n ramuri se împletea
Iar soarele mângâietor
Belșug de raze aurii
își risipea peste câmpii.

- Hristos a Înviat!
- Hristos a Înviat!

De atâta bucurie!
Eu parcă mă topisem,
Eram și totodata nu eram,

Alergam,
Mă depărtăm, mă apropiam...
Fără să obosesc.

Spre seară,
De cer amurgul tainic se anina.
Nevăzutul mă chema!
Și mă duceam...

În acest dus nu-mi aminteam
De scurt popasul pământesc.

Mi s-a deschis din nou în suflet
Un dor incendiar de umblet
Pe drumul din copilărie,
Dinspre Paradis.
Hristos a Înviat!

Notă: Poem din volumul „**Insomnia căutării**”,
autor Elena Armenescu, Editura Mirabilis, anul
2015

Vasile ȘERBAN

În pribegie

Într-un corp de om pribeag șade-un suflet
blestemat
Ca o cioară pe o sfoară croncănind a viață-
amară,
Cântec trist dintr-o vioară, pe un câmp scaldat
în ploaie
Șade omul cătrănit pufăind un gând timid
despre lumea ce-a iubit.

A plecat de ani de zile spre tărâm cu apă vie,
Să nu se mai necăjească de durerea omenească
Și să pună-n sacul lui doar plăcere și tutun,
Iar în ceas de dimineață să se întoarcă iar acasă.

Pe un drum lucrat din piele și din gânduri de-
alea grele
Nu putea a socoti de e noapte sau de-i zi,
Căci trudea nefericitul să-și creeze drum cu
trupul,
Fără să priceapă bine că-l plâneau acas' copiii.

S-au dus anii tinereții și s-a dus blândețea feței
Pe meleaguri depărtate într-o lume fără noapte,
S-au pierdut neîmplinite toate visele plăcute,
Căci în lumea de acasă ești un venetic prin casă.

Umbli-n viață necăjit ca să strângi un ban
cinstit,
Iar acasă toți golani stau la masă la chiolhanuri
Și rânjesc de sus din vile la plăpândul om din
ține
Și la munca ta de-o viață pentru copii și nevestă.

Cum să nu fii necăjit când lăsași tot ce-ai iubit
Și te-ai dus în pribegie pe un vis și pe-o simbricie,
Iar acum când te-ai întors ești văzut de sus în
jos,
Și din omul care-ai fost a rămas doar simplul os.

Când te-ai dus la cimitir să îți plângi ai tăi
părinți
Te-a-ntrebat popa-ntr-o doară de-ai venit să-ți
faci pomană,
Căci ți-e trupul învelit într-o pânză de argint,
Iar pe față porți o barbă de un cot și-i tare albă.

Bate clopotul în sat c-a murit un moș beteag
Și s-a dus la cele sfinte c-un toiag din lemn, din
curte...

Un pribeag, un venetic, asta-i tot ce ai muncit,
Un covor de frunze moarte pe poteca vieții
mată.

Într-un colț de cimitir, într-o groapă blestemată
Șade sufletul rânjind pe coșciugul tău muncit,
Iar pe-un pom de lângă poartă croncăne o
cioară-n noapte
C-ai plecat iarăși departe doar c-un rând de
haine-n moarte.

Marcel MIRON

Baladă despre nimic

Mi-e dor de nimicul din mine
și-l caut mereu:
oare îl voi descoperi
în drumul spre Dumnezeu?

Mi-e dor de nimicul din tine
în care doarme chipul meu:
descoperi-l-vei tu
în drumul spre Dumnezeu?

Se pare că eu
sunt nimicul tău
și tu ai fi nimicul lui Dumnezeu,
dar cum va mai înflori nimicul tău
când va fi așa de departe
de cuibul nimicului meu?

Și dacă din nimicul tău
scazi nimicul meu
nu-l vei întrista pe Dumnezeu?

Nimicul tău
și nimicul meu
înmulțindu-se mereu
îl face să zâmbească
pe Dumnezeu!

Când vom pași pe cântar de azur
tăvit cu stele de jur împrejur
nimicul tău
și nimicul meu
se va împlini în nimicul
din care ne-a trezit Dumnezeu.

Imbold primăvărat lui Nichita Stănescu

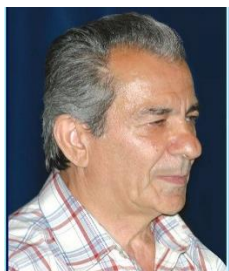
Într-un măr din livadă
pregătit să fie mire
un puf
desprins de sub aripa unui guguștiuc
se zbătea în bătaia vântului
pe un mugure
în care visau trei flori.

Am eliberat puful!

Vântul l-a luat la sânul lui
și au zburat
într-o plimbare înșelătoare.

A doua zi
mărul a înflorit
cuprins de dorul
penei călătoare.

Gheorghe VĂDUVA**RISIPIRI ADUNATE**

Pământul pare, azi, căzut din lună,
în miez de noapte nu mai sună ceasul,
cocoșul și-a pierdut la poker glasul
și-n liniștea tăcerii e furtună.

Un drept prea drept a luat-o pe de-a dreptul,
drum-drept-ul este, azi, autostradă;
e greu să scoți esența din grămadă
și-n omul prost să cauți înțeleptul.

Dar și prostia-i, azi, înțelepciune,
iar mintea-și doarme somnul rațiunii
când noaptea înstelează cornul lunii
iar anotimpul soarelui apune...

Nu mai găsești o oază cenușie,
și nici vreo picătură de verdeață,
amurgul s-a trezit de dimineață,
iar soarele adoarme la chindie.

Găsirile pierdute sunt vacante,
așteaptă candidați la risipire,
cu ura însetată de iubire
și patima de liniștiri brizante.

Muțenia privirii dă din gură,
în legea vorbăriei încifrate;
sunt multe legături nedelegate
și valuri de măsuri fără măsură.

În gura lumii-i un canin ce latră
la alt canin, rămas pe dinafară,
în timp ce, sus, pe munte, se strecoară,
un nou Sisif ce-aruncă-n cer c-o piatră.

În spațiul cert, memoria uitucă,
zburlită, ca o noapte infernală,
supune adevărul la-îndoială
și dă plaivazul dorului de ducă.

Se-întoarce dusul ponosit acasă,
cu viața arvunită-n altă parte,
la vremea lui catapultat departe,
dar niciun dor demult nu-l mai apasă.

În viața lui, s-a activat robotul,
hrănit cu biți din altă galaxie,
și arondat la noua veșnicie,
la care-a pus, la patru ace, botul.

S-a nesimțit de noua lui setare,
cu ex-tristeți și ciber-bucurie
în care gândul lui n-o să-i mai fie,
nici dor de amintire, nici uitare.

Dar amintirea n-are amintire,
ci doar prezent trecut și risipire.

Nicolae PITZ**De ce plâng norii?**

De ce plâng norii de tristețe
Cu al trecutului ecou?
Vulnerabila tinerețe
Respiră parfumul tău.
Îl udă ploaia și mi-e rău.
De ce plâng norii de tristețe
Cu al trecutului ecou?

Poate plâng de bucurie
Pe pânda albă, de mătase.
Mângâie stropii de ploaie
Ale tale frumoase coapse,
Sărutul dragostei mă arse.
Poate plâng de bucurie
Pe pânda albă, de mătase.

Încă respir al tău parfum,
Mă tot întreb, mă iau fiorii,
Mă udă ploile pe drum,
Pe unde rătăcești acum,

Să-mi spui, să-ți spun
De ce plâng norii...

Carmen OLTEAN

Ochii

Ochii mei sunt ca un bătrân gârbovit
Ce umblă în lume sprijinit de toiagul lui
în călătoria însetatului de miraje
spre Mecca sufletului
Aflând lumina în ochii oamenilor

Ochii mei au sorbit visul soarelui
Curcubeie din albastrul cerului
Sclipirea stelelor în noapte
Răsărituri calde mângâiate de pace
Asfințituri înfocate pe cer
Precum sângele clocotind la serbări de coride
și lumina durerilor de răstignire

Ochii mei au privit aurul câmpurilor aprinse cu
maci
Lumina și umbrele pădurilor dormind
Mirajul ierbii bându-si roua dimineților
Răscruci de drumuri pierdute în ele însele
Fântâni fără cumpene ce își duc somnul
părăsite
Lebede visând adormindu-și lacul
Mării flămânde ce își mușcă țărmurile
înrobite de lună

Mi-e dor să urc munții, să intru în pieptarul lor
Să calc dealurile de acasă cu coame de liliac
pajiștile îmbrăcate în păpădii
cu miei păscând în tihnă cu mamele lor

Ochii mei râvnesc
Porțile cerului neferecate de lumină
templele tăcute ale albastrului
A căror clopote mă așteaptă să cânte kirie

eleison

Ochii mei însetați de frumusețe
învață rugăciuni noi
și tot căuta lumina în ochii oamenilor

Anca CĂLĂRAȘU

Dram de dor

Stătea pe-un ram
Un dram de dor
Și vântul îl mișca
Atât de lin, ca un fior
Cum lâna se torcea. Curgea.
Și timpul oare cum era?
Stătea, pleca sau mai venea
Sau nu se hotăra.

Dar

Mă dăruiești în fiecare clipă,
Mă ții cu drag sub a ta aripă
Și mă ridici acolo, sus, în stele
Să aflu gândurile mele.

Și notele tresar în suflet,
Cuvinte vechi ce ies din sipet
Umplu de forță și destin
Verdele crud cu al său chin.

Strop de timp

Și m-ai rănit, și mi-a fost greu
Și m-am rugat la Dumnezeu
Un pic de liniște să-ți dea
S-ai ochi pentru fetița ta.

Și sufletul să ți-l înmoaie
Când lacrimile curg șiroaie
Se uscă iarăși pe obraz
Ferindu-se de alt necaz.

Mai cer un strop de timp acum
Ca un cuvânt să îți mai spun
Și uită-te la ea mereu
Ca la un strop de Dumnezeu!

IOAN MICLAU -GEPIANU

Așa e Ardealul

Uriăș cu ochi de stele,
Stând pe munții Transilvani,
Și cu pletele pe dealuri,
De vreo zece mii de ani!

Paznic al moșiei noastre,
Unde râuri curg în soare,
Alergând voioase, sprinten,
Către Dunarea cea mare!

Bravi locuitori și vârstnici,
Ca și piatra de pe munte,
Ca și gheața Europei,
Ce-ntindea duioasă punte,

Triburilor Traco-Dace,
Din Balcani și din Carpați,
Peste Tisa mai departe,
Era grai de-aceiași frați!

Meșteri în turnat de aur,
Zei ai muzicii eterne,
Luptători cu șapte inimi,
Demiurgi de vremi moderne!

Fiul lui Scorilo are,
Mai târziu, drept moștenire,
Peste toate-aceste plaiuri,
Sub a ochiului privire,

Să le apere de dușmani,
Veac de veac și deal cu deal,
Iar noi azi urmași la vatră,

Purtăm o iubire sfântă în Ardeal!

Așa e Ardealul nostru,
Ca altarul unui templu,
Și-au venit și alte nații,
Ce-n a lui Hristos exemplu,

Au primit masă și pâine,
Și iubire și respect,
Căci Românul nu își schimbă,
A lui inimă din piept!

Așa e Ardealul nostru,
Ca și stupul de albine,
Ardeleni și Ardelence,
Oameni doritori de bine!

Însă cel viclean aiurea,
Să se țină mult departe,
Și să nu își cerce jocul,
Pe-al strămoșilor mei parte!

Căci Ardealu-i raiul nostru,
Sub al cărui glie stau,
Sufletele sfinte-a celor,
Ce cinstire îi purtau!

Dorul lor și-amara trudă,
Le-auzim și azi cum plânge,
Iar fierbinte lor dorință,
Urcă în al nostru sânge!

Iar de vremurile cearcă,
A-ncropi calea frației,
Atunci lumea-ntreagă are,
Tot acceptul României!

Bogdan PROCA**O floare de salcâm**

Am admirat o floare frumoasă de salcâm
Ce-și unduia petala în bătaie de vânt
Și i-am rostit agale: "De ce pe-acest tărâm
Tot ce-i frumos dispăre după un cuget scurt?..

Tu dai mireasmă lumii, albine te plac
Din nectarul tău dulce se face sfântă miere,
Fluturului cel firav de tine îi e drag
Deși are ca tine doar clipe efemere.

Te treci, tu, scumpă floare frumoasă de salcâm
Și lași în urma ta o urmă ca tristețea
Fiindcă așa e viața pe al nostru tărâm,
Aici o clipă numai trăiește frumusețea. .."

O dată am trecut pe lângă timp

Odată am trecut pe lângă timp
Spunându-i dur: "Oprește-te odată!
Vreau vara ca să fie anotimp
De-acum încolo pe vecia toată!"

Dar timpul, calm, s-a cam uitat la mine
Și m-a-ntrebat: "Ce, ai înnebunit?
Ce e cu vorbele astea la tine?
Tu nu ești și nu poți fi infinit!

Ești doar o licărire de suflare
Într-un imens de vreme și de lut.
Din jocul lor tu n-o să ai scăpare,
Bucură-te de timpul petrecut

Ca o slabă clipire de speranță
În infinitul de necunoscut.
Bucură-te copile de-a ta viață
Căci nu mă-opresc, iar clipele se scurg..."

*„ Ar trebui să lăsăm întotdeauna să treacă
ceva timp, pentru că timpul dezvăluie
adevărul.” – Seneca*

Victoria SOREA**Poetul**

Poetul, suflet sensibil, pictor de cuvinte,
Un nabab, căci ale lui sunt toate,
Și Luna cu cerul și Soarele fierbinte,
Și apele, și munții cu vârfurile înalte.

Poetul e artistul ce cântă în apusuri,
Iubiri fără iubire, stele, Universul,
E sufletul ce arde și moare în tăcere,
E neînțeleș de lume, la el e înțeleșul.

Poetul e culoarea din fiecare floare,
Grădina lui e rai, e fără buruiană,
În el plânge vioara când sufletul îl doare,
Cu versul își pansează a sufletului rană.

Poetul este zborul de gânduri către zări,
El plânge-n călimară și scrie cu durere,
Cine să-i înțeleagă acele înserări
Când dorul îl apasă și nu e mângâiere?

Poetul are-n suflet culori de curcubeu,
Nu e frumos la față, el strălucește-n suflet,
Nu plânge când îl doare, cere lui Dumnezeu
Să-i pună peste rană: speranță, zâmbet.

Poetul e cometa ce luminează-n noapte,
El, focul din cărbune, cu taina lui-l învie,
Doar el din lacrimi face celeste diamante
El lasă versurile-n urmă când trece-n veșnicie.

Ionel MARIN**Slavă Ție Dumnezeule!**

Fiecare zi este un dar, un cadou, o bucurie.
Nu alerga după fericire, fii recunoscător
Pentru ceea ce primești și dăruiește, fii milostiv.
Oferă zâmbete, bunătate, iubire.

Iubirea, lumina vindecă, înflorește, mântuie!
 Fără iubire nu existăm, ura se vindecă,
 Prin iubire, înțelegere, credință, omenie.
 Sfânt este domnul Dumnezeu nostru!
 Părinte Atotțitorule, miluiește-ne pe noi,
 Cei căzuți în păcate, nerecunoscători și răi.
 Ai îngăduit ca Fiul Tău, Isus Hristos,
 Să fie botezat în Iordan, să pătimească,
 Să fie răstignit pe Cruce pentru păcatele
 noastre...
 În mormânt cu puterea Sa, moartea a omorât-o,
 Zdrobind puterea celui rău.
 După trei zile, așa cum a zis a Înviat și
 este pururea veșnic viu!
 Viața nouă ne-a dăruit,
 Speranța vindecării și mântuirii veșnice.
 Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeu
 Părinților noștri, laudat și preaslăvit în veci!
 Primește Doamne, cel ce ești lumina vieții,
 Rugăciunile noastre și ne miluiește.
 Întru lumina Ta vom vedea lumină!
 Trimite duhul umilinței, al răbdării
 Și fără de osândă să primim Sfintele tale Taine.
 Pe Tine te preamărim și slăvim în veci,
 Preasfântă Treime, nedespărțită și veșnică.
 Părinte, Fiule și Duhule Sfinte, miluiește-ne!
 Pe palme Domnul ține infinitul și de El ascultă,
 Cele văzute și cele nevăzute de oameni...
 A binecuvântat Pământul și ni l-a dat spre
 Bucurie, spre slujire și desăvârșirea noastră.
 Îți mulțumim Ție, Doamne,
 Dumnezeu mântuirii noastre. Amin!

Simion Felix MARȚIAN

De-a războiul

E iarăși, Doamne, foc și fum pe dealuri
 Și ziua-ncepe și se-ncheie trist,
 Revine-n trend ținuta de tanchist
 Cusută cu defuncte idealuri.

Cu oameni mari ieșiți acum la joacă
 (Un joc nu doar nebun, ci ucigaș)
 Planeta-și strânge tihna pe fâraș
 Și-n strai de zbucium și fiori se-mbracă.

Păianjeni țes în creșe bombardate
 Și-n vetre reci de foste brutării,
 Mor flori de sete-n casele pustii
 Cu uși deschise spre eternitate.

De ce e, Doamne,- această nebulie,
 Când, la distanță de un zâmbet doar,
 De-o... mână-ntinsă, e cerescul dar,
 E pacea Ta venind din veșnicie.

Cu lacrimi strânse-n putini și-n bidoane
 În rugă, Doamne, Te chemăm acum:
 Dă Tu înțelepciune, gândul bun,
 Zburdalnicilor mari de la butoane.

Ella LEYNARD

Lumina de mai

Lumina inundă dimineața, zilei i se promite
 glorie,
 unde ar putea să nu pătrundă generoasa lumină
 de mai?
 Fără să vreau, mă întreb, această forță a vieții
 nu a putut înfrânge, până acum, întunericul
 morții?

Ziua de cristal

Astăzi vântul nu bate,
 nici un gând nu se mișcă,
 încremenite în configurația zilei de ieri,
 nu doresc nici o veste deocamdată,
 rămase într-o stare care nu cunoaște așteptare,
 gândurile fac parte din osatura zilei,
 fiind în același timp aliaj și sensibilitate.

Ochii naturii

Crengile și frunzele au ochi ca și noi,
dar mult mai atenți și mai cuprinzători,
sunt strălucitori în lumină
și văd până foarte departe,
prin frunze,
istoria noastră a coborât adânc în trunchiurile
copacilor.

Întrebare

Mă întreb dacă percep lumea mai bine
liliecii care nu au vederea bună
sau ființele cu ochii buni,
mă întreb dacă nu există o percepție
mai aproape de adevăr
decât vederea prin ochi,
o percepție care să pătrundă direct prin fibra
lucrurilor
și în gândul oamenilor.

Corneliu CRISTESCU**SOCRATE – FILOSOFUL CARE ȘTIE
CĂ NU ȘTIE**

(n. 470/469 î.Hr - m. 400/399 î.Hr.)

Socrate-i fiu de *sculptor*; Sophroniscos e tatăl
său,
Iar *Phainarete* era mamă; părinți dați de vreun
zeu!

El se născutse în **Atena**, de unde nu avea să
plece;
Aparținea tribului *Antioh*, Atena, în *dema*
Alopece!

Familia sa era bogată, sau poate medie era,
Așa **Socrate**, viața toată, el nu se va mai angaja
Ca să lucreze; dar o vreme-a fost și el *sculptor*,
Ca tatăl său în tinerețe; nu-l preocupa un viitor!
El a luptat și în război, lupta-n armată ca *hoplit*,

Deci *pedestraș greu înarmat*; așa **Socrate** a
sevit.
Doar cine avea avere, putea să aibă armament;
Avea, desigur, pregătirea pentru-așa eveniment.

Socrate avea *opt-ș-pe ani*, când tatăl său a murit,
Dar mama sa, după o vreme, cu altul s-a
căsătorit.
Din căsătoria mamei sale, cu-un frate s-a
pomenit;
Pe el îl chema **Patrocle**, de care nu s-a mai
vorbit!

Ca toți băieții din Atena, la școală el a învățat,
În atmosfera culturală din oraș; marele *oraș-
stat*!

A cunoscut mulți filosofi, cum a fost
Anaxagora;
A dialogat cu oameni din popor, zilnic, în
Agora!

L-a cunoscut pe **Parmenide**, filosof mare, *eleat*;
Și pe *sofistul Protagoras*; pe amândoi i-a
atacat!
Socrate își dorea mult să știe cauzele din natură;
Cunoașterea în sine, el o vedea ca pe-o
aventură!

Ce-l preocupa pe **Socrate**, era ca mai mult să
știe;
Și-a dedicat întreaga viață doar pentru
Filosofie!
Un elev al lui **Socrate**, la **Oracolul din Delfi**,
drept
Pe **Pithia** o-ntrebă: *cine e omul cel mai
înțelept?*

Socrate află că-i *omul cel mai liber și mai drept*,
Dar lui nu-i venea să creadă că e *cel mai înțelept*!
Cel conștient de ignoranță, înțelept poate să fie;
Socrate este un **înțelept** fiindcă **știe că nu știe**!

Că nu a scris nimic, **Socrate** pare, în mod logic,
Cum a fost considerat în timp: *personaj
mitologic*!
Tot ce știm noi despre el, e din filosoful **Platon**,
De la scriitorul **Aristofan**; și-un istoric
Xenofon!

Cercetând din punctul de vedere *cronologic*,
Dialogurile lui Platon-s a doua sursă; logic!

Cantitativ, firește, constatăm, uitându-ne-napoi:
E cea mai importantă sursă ajunsă pân' la noi!

Platon, elev direct al filosofului Socrate,
Face, din maestrul său, protagonist în toate!
În **Apărarea lui Socrate**, Platon avea ca interes
Să-și apere maestrul, atunci, într-un proces!

Condamnat, el zice: *nu fug, că mă trădez pe mine;*
Respect cetatea; Virtutea trebuie urmărită-n sine!
Fără compromisuri, corect, **Socrate bea cucută;**
El aștepta momentul; *moartea-i era necunoscută!*

(După: *Socrate: maestrul filosofiei și al vieții*,
Beatrice Collina-Editura Litera, București,
2020)

Ovidiu ȚUȚUIANU

Opțiune logică...

În Britania, cețoasă,
(Și „închisă” chiar în cânturi!)
Des e vreme păcătoasă
Și bătută mult de vânturi;
Uneori periculoasă!

Într-o zi „urâtă” tare,
Pe o stradă londoneză,
Oldster lady - „mama mare”
Slabă ca o piuneză,
A ieșit la o plimbare.

Vântul rece dintr-odată,
S-a dezlănțuit „orbește”.
Bătrânica alertată,
Cu o mână se proptește,
De-un grilaj cu banda lată.

Iară mâna ce-i rămase,

O-nceștă pe pălărie,
Însoțită de grimase,
Speriată de tărie,
Ea, pe loc chiar lăcrimase!

În condițiile date,
Se produse-o „tragedie”:
Fusta doamnei în etate,
Ca o coală de hârtie,
I s-a ridicat pe spate!

Polismenul din „cetate”,
Ca prezent la datorie,
Zise celei afectate:
-Numai pentru-o pălărie,
V-ați expus intimitate?

-La ce domnii se holbează,
Și la ce vă pasă vouă,
Opt decenii ea serbează;
Pălăria-i modă.. nouă
Și-asta... mă interesează!

Doina BÂRCĂ

TĂRÂMUL IUBIRII

Iubirea are un tărâm al ei,
Ce uneori rămâne neschimbat!
Cu toții adunăm o lume-ntr-un cuvânt,
Și-l dăruim celui ce nu a meritat.

Realitatea proprie m-aduce-n sanctuarul,
Dorului pus la o grea-ncercere,
Aici pe tărâmul iubirii să-ți strig,
Că-n inimă te port, și-i sărbătoare.

Ce sinuos e drumul dragostei târzii,
Tu crezând cu ardoare în legătura sacră,
Sub semnul norocului îți dorești să fii,
Anii ce i-ai parcurs să se întoarcă.

VERS PENTRU EMINESCU

Eminescu stă de veghe,
Sus în ceruri pentru noi.
El ne-ndeamnă de acolo,
Să străbatem vânt și ploie.

Să rămânem neînfrinți,
Ca și codrii de aramă,
Ca și tot ce a cântat,
Cu iubire, fără teamă.

Neam, istorie și Țară,
Dragoste, izvor, natură,
A oftat și-a pus în vers,
Cu o dragoste nebună,
De-l cunoaște-un univers.

Mândria nemărginită,
O simțim în tot și-n toate,
Ai rămas în veșnicie,
La români eternitate.

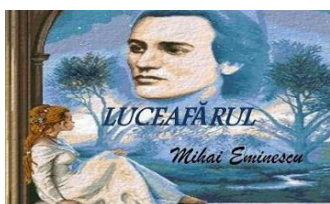
EXTAZ

Profetul când a chemat vântul,
Într-un tablou mirific de candoare,
Bărbații beduini gătiți în cămăși albe,
Dezmierdau nisipul coborât din soare.

Deșertul îți spunea povestea,
Îngânat de arșița nisipului dogoritor,
Ce se-ntindea magnific ca destinul,
Rămânând statornic în extazul lor.

Într-un moment divin o rugăciune,
Fierbinte ca soarele nemilos,
Au slobozit din inimile-arzânde,
Iar de pe boltă-i asculta Hefaistos.

Cu brațe musculoase, cu părul lung vâlvoi,
Era în gândul lor demn de iubire,
Si tot deșertul imens ca un ocean,
O oglindea pe Afrodita-n amintire.

Virgil CIUCĂ

Luceafărul trăiește!

Luceafărul nu a murit, trăiește
E protejat în lumile celeste
În locuri sacre, unde nu-l lovește
Ura celor născuți să îl deteste

Deși ucis, luceafărul trăiește
El, cel plecat în alte lumi să spună
Cum încercau să-l ardă, mișelește
Rătăcitori prin Țara lui străbună

Luceafărul, reînviat trăiește
În universuri unde n-au admis
Irozii care vorbeau păsărește
Și au cerut să fie interzis!

Călătorind spre Nistru, de la Tisa,
Dorea să-și vadă Țara re-ntregită!
Și-a amintit că neamul „plânsu-i-sa”
C-a fost trădat de Tânăra Elită

Luceafărul nu a murit, trăiește,
A reînviat în lumile celeste
Au încercat să-l ardă mișelește
Rătăcitori născuți să îl deteste!

Georgeta TUDOR

Din seva codrilor

Din seva codrilor, Emine, luași esența slovelor
Și din tăria ei țesut-ai maramă fină viselor

În ochiul lacului albastru, priveai cum luna
lumina
Cărarea dorului prin lume, ce frânge-adesea
inima.

Cuprins de febra poeziei pe care Duhul ți-o
dicta,
Curgeau cuvintele în rime, tablouri toamna îți
picta.
Culcat la poalele pădurii, urechea ți-o lipeai s-
asculte
Cum murmurul izvoarelor ducea pe unde doruri
multe.
Iubirile valsau prin ramuri când psalmii îngerii
cântau,
Părea că cerul cu pământul, sub pana ta, se-
nveșmântau
Și liniștea durea în lipsa iubitei ce-ți era departe,
Nu mult trecea și despărțirea avea să vină printr-
o moarte.

Aveai un singur dor atuncea, la malul mării să
sfârșești,
Cu strălucirea de Luceafăr, pe cei rămași să-i
copleșești
Și anii trec, se duc în goană prin infinitul
Univers,
Gândit-ai precum prorociei, și ce-ai gândit
rămas-a-n vers.

În scurta-ți viață printre semeni, trăit-ai pentru
veșnicie,
Prin gânduri ce urmau lumina parcursului prin
galaxie
Și cuantele de energie, pe care ea le transporta,
Cuvintele erau la tine, când gândul te teleporta.

Iubirea ta cântată-n versuri rămâne-va în veci
curată
Căci sufletul tău, printre stele, e flacăra
nemăsurată,
Cu ochii-ți mari, adânci și negri, în nopțile cu
cer senin,
Scrutai genunile-n adâncuri, descoperind corp
ebenin.

Din seva codrilor ce urcă din rădăcini adânc
înfipte,
În al strămoșilor pământ, în care odihnesc în
cripte
Cei ce-n Scrisori îți fură sursă pentru-a zidi

omul de geniu,
Se-nalță glasul-ți ce răzbate până-ntr-al treilea
mileniu.

Vasile GROZA

POETUL

Poetul e doctor de suflete
El vindecă răul spre bine
Se bucură, suferă, e plin de regrete
Și moare și-nvie, trăiește și moare
Odată cu tine.

Poetul e OM, e spirit aparte
E o materie vie
Uitându-se întotdeauna pe sine!

Poetul e o cetate
Cu oastea cuvintelor la datorie
EL luptă pentru a sufletelor libertate
Trăiește o viață-n sclavie

Poetul nu moare niciodată
El și după moarte trăiește.
Dar viața toată la el e o corvoadă
Sieși să vadă se mărturisește!

Poetul e-naripat
El zboară din vers în vers
Nu are casă, nu are pat
El voiajează prin Univers!

Și scrie și scrie poetul
Cum ostașul se luptă-n tranșee
Istoriei își lasă portretul
Întru pomenire!

Poetul e o metaforă-n chindie
Când soarele dă spre asfințit
E o apariție în sine die
Și-i așteptat precum un răsărit!

CATRENE PATOGENE

Liviu ZANFIRESCU

MADRIGAL

Unii se rup de rădăcină
Că vor o viață ca afară
Deși IUBIREA ce-i alină
E-n tihna VIETȚII DE LA ȚARĂ ...

ORIGINALITATE

În Țara plină de păcate
De multă vreme e dovadă
Când sunt partidele în sfadă
Corupția face dreptate!

NEDUMERIRE

Calculule... recalculare?...
Toate către infinit
Doar la pensionari mirare:
Trai decent... nedefinit?!

OPȚIUNE

A fost în viață-o visătoare
Dar ce să vezi, câștigătoare
La LOTO, și-astfel a decis
Alesul să și-l ia din... vis?!

MADRIGAL

Atât de fragedă și delicată
Te simt în vers pulsând adevărată
În simfonia ce-o provoacă Cerul
Duhul minunii limpezind misterul...

AMBIȚIE

Trecea și ea printre bărbați
Pulsa, vibra, trezea tăciunii
Zicea: "vă rog să mă scuzați!
Mai caut culmea... pasiunii?!"

DEOSEBITUL

Din afiș cu tot firescu'
Ne-a rostit un "MULȚUMESC!"
Deci în "galeria ESCU"
El este intrusul ESC

OPȚIUNE

A fost în viață-o visătoare
Dar ce să vezi, câștigătoare
La LOTO, și-astfel a decis
Alesul să și-l ia din... vis?!

PENTRU ISTORIE

Primar cu "dare de mână"?!
A pus de-o celebritate
Palmieri într-o comună
Cu drumuri... neasfaltate?!

SCHIMB DE CULOARE

Să nu "umbli cu cioara vopsită"
E de pe vremuri aspectul
Zicala a fost depășită
Azi, când e puiul... subiectul?!

SEMN DE SĂLBĂTICIE

De o vreme ele poartă
Chestii auxiliare
Te crucești, spun că e artă
Că din unghii le cresc gheare?!

RECOMANDARE

Dovedind că el e primul
Din cuvinte devotat
A mai zis că are stilul
Care este... de votat?!

PROZĂ SCURTĂ

Andrei BREABĂN

PE URMELE DESTINULUI

O mulțime de gânduri îl năvălesc, în timp ce cade în țărâna reavănă. Își revede tatăl care întinde mâna, îndemnându-l să meargă la el. Era și acum cu capul pe butuc, numai că nu mai privea spre ucigaș, ca în acea noapte de la Reuseni, ci spre fiul său, Ștefan, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. După ce îl privește insistent, mâna dreaptă, desprinsă de trup, își schimbă brusc direcția, arătându-i cu degetul un grup de oameni care îi făceau semn să meargă la ei. Îl recunosc pe moșul Vlaicul, dar și pe fiul acestuia, Duma. În spatele lor, era doamna Oltea, cu palmele adunate la piept în rugăciune, avându-i lângă ea pe ceilalți patru copii, Cristea, Ioachim, Maria și Sora. Printre fețele cunoscute, i se păru că-l recunoaște și pe Iancu. El părea că-l muștră din priviri că nu i-a fost alături la Belgrad...

Văzându-și stăpânul întins în țărână, Albu îl linge pe frunte și pe obraji. Ștefan nu dă nici un semn de viață. Calul dă de câteva ori din cap, lovind pământul cu copita, apoi se întoarce și aleargă în galop spre Castel.

După ce Albu se îndepărtează de locul unde zăcea stăpânul său, de undeva, din pădurice, se aud niște voci de bărbați:

- L-ai lovit unde trebuie, Costin. N-am știut că trași așa bine cu arcul. Mai bine a avut o moarte ușoară și nu a fost nevoie de alte lovituri.

- Am scăpat și de îndatorirea asta urâtă, pentru care am fost trimiși, se aude altă voce de flăcău. Hai să plecăm repede de aici, să nu apară cineva și să dea peste cadavru, că atât ne trebuie. Vor scotoci peste tot, până ne vor găsi. Dacă reușim să intrăm în Castel, nimeni nu va

face vreo legătură cu noi.

- Costin are dreptate. Să încălecăm și să fugim. Ne-am făcut datoria, cum ne-a cerut Măria Sa. Când ne vom întoarce la Suceava, o să se bucure să afle.

- Așa este, Radule, dar poate ne-am grăbit, spuse cu voce tristă Costin. Era mai bine dacă mai așteptam câteva zile, să aflăm mai multe. Omul acesta nu ne-a făcut nici un rău, ba chiar tu, Mihai, povesteai odată ce bine era la noi, în Moldova, pe vremea tatălui său, Bogdan al II-lea.

- Nu-mi vine să cred că a început să-ți pară rău, după ce ai reușit din prima lovitură!, îi răspunde Mihai. Ce e cu tine, Costin, acum? Parcă ai fi un copil. Tu singur te-ai oferit să trași cu săgeata, ai spus că ochești mai bine ca noi.

- Indiferent ce spui, eu cred că ne-am grăbit...

- Ce era să facem?, îl întreabă Mihai. Să-l lăsăm să plece spre Belgrad? Așa ocazie nu se mai repetă. Să iasă singur din tabără și să nu profităm de ea? Mă și mir că s-a întâmplat așa.

- Lasă căința la o parte, încearcă să-l liniștească și Radu. Mihai are dreptate. Poate ne-am cam grăbit, că altfel am făcut între noi planul, dar acum destinul ni l-a scos în cale și trebuia să profităm de asta. L-am urmărit zilele astea, până am prins momentul potrivit. Văzând că a rămas singur după ce luptătorii conduși de Vlad Dracul au plecat, l-am urmărit până a intrat în pădure. Aici ne-am făcut treaba. Mai bine nu se putea, Măria Sa Petru Aron ne va răsplăti, când ne vom întoarce acasă.

- Ați uitat că, după ultimul drum, vorbeam între noi că, dacă am avea ocazia, să ne întorcem la timp la Hunedoara să-i dăm o mână de ajutor Măriei Sale Iancu în lupta împotriva păgânilor? Vă mai amintiți de creștinii aceia pe care i-am întâlnit atunci la drum? S-au bătut cu oamenii nemeșului lor, care voia să-i oprească la cosit grâul. Erau gata să-și dea viața pentru apărarea credinței. Iar noi ce facem? Ne omorâm între noi?

- Văd că te-ai speriat, Costin. Nici tu nu te așteptai să ți-tești atât de bine. Acum, că ne-am îndeplinit porunca primită de la Măria Sa Petru Aron, putem să ne vedem și de ale noastre și să ne alăturăm cruciaților, după cum am grăit. Așa rezolvăm două treburi deodată, ne facem

datoria de creștini, iar când ne vom întoarce acasă, în loc să fim pedepsiți pentru ce am făcut, primim mulțumiri și răsplată. Altfel, nu văd cum am putea merge la Belgrad, fără să-l supărăm pe Măria Sa. Dacă scăpăm teferi din bătălie, precis vom sfârși de mâna lui.

- Dacă spuneți voi, așa să fie. Acum tot nu se mai poate face nimic. Să ne grăbim să intrăm în Castel. Ne anunțăm ca soli ai Moldovei și nimeni nu va bănuși nimic.

- Să dăm bici cailor, să meargă mai repede.

- Încă ești speriat, Costin. Încearcă să te liniștești. Vezi că intrăm în tabără, să nu dăm de bănușit, spune Mihai.

- Chiar dacă regretăți ce ai făcut, nu uita vorba aceea bătrânească, mortul nu se mai întoarce de la groapă. De înviat nu-l mai putem învia, a avut zile cât i-a dat Domnul. Dacă așa i-a fost scris de sus înseamnă că acesta i-a fost destinul. O să ne spălăm păcatele în focul luptelor de la Belgrad.

- Aș vrea să mor, Radule, pentru ce am făcut. Mă doare capul de supărare.

- Lasă deoparte gândurile amare, Costin. La Belgrad s-ar putea să murim cu toții. Dacă tot mai avem puține zile de trăit, cel puțin să ne bucurăm de ele. Că acest boier tânăr a murit azi, că noi o să murim peste câteva săptămâni asta e mai puțin important, pe rând cu toții ne ducem la Domnul.

Cei trei tineri se îndreaptă în galop spre intrarea în Castel. După ținută și mers, păreau că vin de la drum lung. După ce trec podul lăsat peste șanț, tinerii opresc în fața porții. Aici sunt întâmpinați de un străjer care le iese înainte și cu o voce blândă li se adresează:

- Bună ziua, domniile voastre! Bine ați venit la noi! După straie, păreți a fi moldoveni. Ați venit cumva să vă alăturați cruciaților?

- Am venit și pentru asta, dar noi suntem trimiși de Voievodul Moldovei cu solie către Măria Sa Iancu de Hunedoara. Mai întâi am vrea să intrăm la Măria Sa și apoi mai vedem și cu cruciada, îi răspunde Mihai oșteanului ce păzea intrarea în Castel.

- Dacă ați venit la Măria Sa Iancu, trebuie mai întâi să vă anunț. Trimit pe cineva în Sala Dietei, unde se află Măria Sa. Așteptați afară până primesc răspunsul, așa sunt poruncile. Puteți descăleca și lăsa caii să pască.

Dacă Măria Sa vă primește, o să se îngrijească cineva de ei.

- Așteptăm în afara zidurilor. Să ne anunți dacă Măria Sa ne primește sau trebuie să mai așteptăm.

Nu trece mult și oșteanul de la intrare iese din Castel și îi caută cu privirea pe cei trei moldoveni:

- Puteți intra în Castel, Măria Sa Iancu vă așteaptă. Străjerul o să vă conducă la Măria Sa.

Tinerii dau să intre pe poartă, dar străjerul care îi însoțea îi oprește.

- Lăsați mai întâi toate armele aici, la intrare. Cine poartă sabie sau jungher să le scoată din teacă și să le pună pe masa asta. Le veți găsi tot aici, la ieșire.

Fâstâciți, moldovenii scot săbiile și pumnalele pe care le aveau la brâu și le dau în primire oșteanului de la poartă. Arcul cu săgeți l-au lăsat pe crupa calului atunci când au descălecat.

Intrând în curtea largă a Castelului, cei trei tineri sunt conduși pe lângă locul unde se aflau trei turci, care săpau de zor într-o groapă adâncă să dea de apă. Se spune că erau robi, au fost prinși în una din bătăliile duse cu turcii. Lăudându-se că se pricep să sape fântâni, Iancu le-a promis libertatea dacă dau de apă. Păgânii săpau de ceva vreme, dar de apă încă nu dăduseră. Acum tocmai scoteau de zor pământul, încărcat într-un car tras de boi și îl duceau afară din Castel. Trecând pe lângă ei, moldovenii urcă scările care duceau spre Sala Dietei.

- Așteptați aici!, le spune străjerul cu voce aspră, apoi intră în Sala Dietei să-l anunțe pe Iancu.

Tinerii s-au conformat. În timp ce așteptau să fie primiți, pe lângă ei dă năvală un oștean cu hainele răvășite, care după priviri se vedea că vine cu o veste grabnică. Nu așteaptă să fie chemat sau anunțat la Iancu. Bate zorit în ușa de intrare și o deschide singur, intrând cu nerăbdare în Sala Dietei.

Un licăr de spaimă apare în priviri celor trei tineri. Deși le era teamă să vorbească, pentru a nu fi auziți, toți se gândeau la același lucru, cineva i-a văzut și i-a dat de gol. Se întrebau din priviri ce să facă. De ieșit nu mai puteau ieși, ar fi fost prinși la poartă. Nu aveau

decât să aștepte să vadă ce se întâmplă.

Notă: Din romanul Poarta războiului sfânt

VA URMA

Ion DULUGEAC

Divorțul de beizadea

Cu pași repezi și sălțați, Rodica își urmă drumul liniștită către biroul său, tăind traseul peste zona cu iarbă, pentru a câștiga timp, trecând printr-un rond de trandafiri și plante ornamentale. Cu stoicism, a străbătut acea parte dificilă de parcurs, de parcă mergea pe strada unui sat de câmpie, iar trupul său mlădios se strecura cu îndemânare, ferindu-se de țepii trandafirilor.

Până să ajungă la holul clădirii de birouri din sudul fabricii, sudoarea îi înmuiase hainele, șiroind către brâu, iar o ciudată supărare îi cuprinse sufletul și numai instinctul său de fiică de alpinist a făcut să treacă cu bine drumul sinuos printre plantele și pomii din curte. Picioarele femeii, antrenate din tinerețe de Paul Fozocoș pe crestele Pietrei Craiului, ale Retezatului sau ale munților Bucegi, iată că acum o ajutau. Deoarece trecu precum caprele negre printre maldărele neregulate de ierburi, măceși și trandafiri sălbatici. Din senin își aduse aminte de spusele lui Dan Ionescu, șeful formației *Amicii*, care rostise, în drum către Vârful Omul, o maximă a lui Charles Bukowski, care la vremea tinereții o răscolise: *Ce este teribil nu este moartea, ci viețile pe care unii nu și le trăiesc înainte de a muri*. Dar se scutura din amintirile ce-i inundaseră capul, mintea și mai ales inima, apoi zâmbi pentru sine.

Privi pe fereastră, încrezătoare în ziua ce

se apropia de amiază, când aerul era înflăcărat, iar dogoarea soarelui o înconjură din toate părțile, de parcă ploua cu foc peste capetele vrâncenilor din acea vale a vestul Luncii Siretului. În fabrică, muncitorii secției, strângând din dinți, urmau activitățile de producție pe fâgașele desenate de Rodica. Pe un panou, în dreapta ușii de la intrare, pe fiecare activitate făcută în interiorul secției, era un plan. Trecând pe lângă un palet cu picioare de scaun, Lazăr și ai lui, grăbiți să ajungă la realizarea norme zilnice, nu au băgat de seamă grupul de femei de la vopsitorie, care îi salutau zgomotos, cu ochi plini de invidie ce le ieșiseră pe jumătate din orbite, ca mai apoi să dispară la apropierea șefului de secție.

Rodica luase în serios funcția ocupată, destul de importantă pentru vârsta sa, șefă la Secția Scaune, și acolo a cunoscut-o pe Caterina Oituz, o țărancă neoașă, harnică și curată. Era o muncitoare care lucra operator la mașina de furniruit, unde îmbina furnirul care se lipea pe mobilă. Țărancă din Gugești, în scurt timp, a fost remarcată și luată de tânăra ingineră pe lângă ea, ca femeie în casă și om de încredere, fiind persoana de suflet și omul de bază în familia șefei sale, care se părea că începuse... să scârțâie.

Biata femeie, protejata inginerii Rodica Niculescu, avea familie, căsătorită fiind cu un șofer bețiv din localitate, unul Niculae Oituz, care lucra la Drumuri și Poduri, sau la *Diribau*, cum era folosită denumirea în folclor. De multe ori venea bătută sau nedormită, izgonită fiind de acasă de către soțul alcoolic.

Adesea, când Niculae venea beat, după ce mânca bine, mai bea câte o sticlă de vin și apoi, pe un ton de atotștiutor, o întreba:

— *Știi tu, fă, cine a fost Hitler?*

— Nu știu, măi Niculae, de unde să știu! răspundea biata femeie.

— *Atunci poate știi, făi, cine a fost Stalin?* continua el sarabanda întrebărilor.

— Păi, dacă nu-i din Gugești, nu știu, măi bărbate, nu știu!

— *Ăștia au fost oameni mari, făi, proasto, nimic nu știi, inculța dracului!* zicea Niculae, supărat. Femeia nu dorea să intre în conflict cu bețivul, știind că adesea o bătea din orice. Niculae, supărat deoarece nevasta nu-i răspundea la întrebările aflate, mai mereu, de la

inginerul Popescu, tânăr stagiar la Regionala de drumuri, acolo, în țara vinului, o lua la înjurături și o bătea de mama focului, deși biata de ea nu avea nicio vină, dorind să nu-l supere.

La o cină pusă pe masa inginerii Rodica, într-o seară de octombrie, puțin după ora șase, Cati i-a mărturisit coșmarurile pe care le trăia cu șoferul bețiv:

— Doamna inginer, știi ce mi-a spus aseară bețivul meu?

— Dragă Caterină, nu știu, dar dacă o să-mi spui, cu siguranță voi ști!

— Bre doamnă, mi-a zis așa: *Făi proastă, analfabetă, de câte ori te-am altoit ai fugit și-ai sărit gardurile la vecini și tu știi... că nu mi-ai adus nicio medalie!* – așa mi-a zis bețivul dracului! se descărcă femeia, punând o tocană de cartofi cu o pulpă de pui de țară, friptă la tigaie.

— Atunci, dragă Cati, când îți spune așa, tu să-i zici scurt: *Dragule, să-mi spui tu cum e bine să fac!* și vei vedea că te lasă-n pace.

— Doamna Rodica, prin '78 a fost aici la noi o zăpadă așa mare, de udă și lipicioasă, încât de la gerul de peste noapte s-au rupt firele de curent și telefon... iar nenorocitul era liber și l-a bătut pe bietul nostru copil, de a fugit de acasă, la mama, la vreo șapte kilometric, în satul Bordeasca, fără să spună la nimeni.

— Măi Caterină, și de ce nu te-ai dus să-l iei pe bietul copil?

— Doamna Rodica, două zile n-a fost lumină și nici nu a mers telefonul, am fost la miliție și am declarat dispariția, iar prin stație au dat apel la mama și, biata de ea, a zis că băiatul meu venise la ea, înghețat bocnă și mort de foame... Așa că a doua zi l-a adus milițianul din sat de la mama și voia să mă și amendeze, că n-am avut grijă de băiat.

Cum inginera Rodica și Dan Niculescu locuiau la blocul de lângă fabrică, la garsonieră, pentru a fi în rând cu lumea, cei doi creșteau an de an câte un porc, despre care spuneau, în glumă, că-l fac până la Crăciun de 100 kg, cu coteș cu tot.

Aportul Caterinei în viața tinerei inginerie a fost fundamental, deoarece Rodica se simțea adesea dezolată, nebăgată în seamă de soțul său. Dar femeia, tenace, dorea să-și facă o carieră și să nu-și dezamăgească socrul, astfel că se obișnuise cu viața sa monotona. Mergea zilnic

la serviciu îmbrăcată elegant, cu toaletele sale puține, dar pe care le asorta cu gust, la care adăuga câte un șirag de mărgele sau pandative din colecția pe care o avea de dinainte de a se căsători; a doua zi le pune la loc, în cutia de velur roșu, în vitrina de la servanta pe care o folosea, ca dulap. Femeia era zilnic parfumată cu diferite esențe, mereu din altă sticlă, din colecția procurată de cumnata Lily, de la Shop.

Deși nu se considera o femeie frumoasă, ci mai degrabă drăguță, era mereu veselă, atentă și volubilă în discuțiile cu cei din jurul său, chiar dacă, nu mai puțin de o jumătate de oră se frământase în spatele biroului său, deoarece Lazăr stricase din nou un reper la scaunele de pe flux.

Rodica Niculescu juca în acest fel în viața sa un rol dublu, fiind în spatele biroului o femeie tare și dârză, iar în fața bărbatului, o altă persoană, veselă, zâmbitoare și amabilă, nedorind niciodată să lase impresia că ar fi nefericită.

Fiind început de săptămână și o zi liniștită de toamnă, la câteva minute după ora 12, Rodica a lăsat totul într-o ordine perfectă pe biroul său și i-a spus Anicăi, secretara sa, că merge la masă.

Trecând agale pe aleea către poartă, femeia îl salută pe nea Vasile, portarul, și făcu o glumă cu acesta, apoi pași grăbit pe caldarâmul deformat al trotuarului, către locuință. În jur era o liniște ciudată, senină și neclintită, prin care răzbătea zglobiu foșnetul molcom al frunzelor, mărind și mai mult senzația de liniște, în vreme ce tocurele sale se auzeau sacadat, în acea zi fatidică.

Toate au fost bune și frumoase, până atunci, în acea zi de luni, când Rodica a venit să mănânce acasă. De cum a intrat pe ușă, a întrebat-o pe Caterina unde este soțul ei:

— Domnul este la... Analizî, a răspuns, inocentă, femeia.

— Unde este la analize, la ce doctor s-a dus? Ce-a pățit, draga mea?

— Nu, doamnă, nu este la doctor! Este la Analizî... femeia aia blondă, vecina...

Analizî, cum îi spunea Caterina, era o tânără stagiară blondă, pe care o chema Anelise, fiind vecina lor în blocul fabricii. Acolo era locul unde mergea adesea șeful ei de compartiment, inginerul Dan Niculescu, iar vizitele la aceasta au rămas cu urmări. La scurt timp, femeia a rămas însărcinată cu vecinul său, după cum avea să afle Rodica mai târziu.

Astfel că, la șapte luni după ce soția sa

aflase vestea de la Caterina, amanta a născut un băiat.

O luă de mână pe Caterina și o așeză pe un scaun, o pupă drăgăstos și o mângâie, apoi se așeză lângă ea și rămase pe gânduri. Fără a discuta cu femeia din casă, mută de ceea ce auzise, Rodica privi tristă pe geam și se mulțumi să admire vântul care înfoia crengile pline de nuci ale arborelui din curte. Din când în când, și Cati îi arunca câte o privire absentă, ca și cum nu știa ce s-a întâmplat.

Cu capul greu, Rodica se ridică de pe scaun și făcu câțiva pași spre masa aranjată pentru prânz, în vreme ce, cu ton ferm și îmbujorată toată, rosti mânioasă:

— Așa deci, este la Anelise...

După expresia de supărare a feței sale finuțe, generată de revolta provocată de vorbele Caterinei, ce se citeau vizibilă pe fața inginerii, se putea spune că urma o mare nenorocire. Inginera era în stare să comită o crimă pentru nedreptatea făcută de soțul infidel. Rodica ieși furioasă pe ușă și urcă un etaj mai sus, pe colțul opus al palierului față de locuința sa.

Apăsă clanța de la ușă și, spre surprinderea sa, aceasta nu era închisă cu cheia. Astfel că a dat năvală în dormitorul lui Anelise și a rămas înmărmurită de scena de amor în care l-a surprins pe bărbatul său. El stătea în genunchi, lângă pat, și o dezmiarda inghinal pe mai tânăra Anelise, care ținea lejer picioarele pe umerii bărbatului. Privind către ușă, tânăra o văzu pe Rodica și îngheță de frică. Încercă să spună ceva, murmurând nedeslușit, iar Dan rosti printre dinți:

— Ce spui, îți place, iubirea mea? apoi continuă să o pupe între picioare.

— Dane, Dane, încetează, uite, doamna Rodica...

— Lasă, dragă, Rodica e... la fabrică! se împotrivi cu glas surd bărbatul.

— Sunt la fabrică, măi nenorocitele, iar tu mă înșeli cu urâta asta, nu? și se repezi către el cu bățul unui mop de spălat podelele, dorind să-l plesnească peste cap. A lovit cu furie, dar el apucă să parăze lovitura cu mâna și urlă de durere. Brațul i se tumefiase, instantaneu.

— Draga mea, stai un pic, stai să discutăm! se căina bietul bărbat către femeia supărată.

— Deci d-asta lipseai tu adesea de la

program, că veneai la târâtura asta?

Ochii femeii înșelate străluceau de mânie și răutate, aruncând scânteii către bărbatul care încerca să se îmbrace și care strângea vinovat din buze cu îndârjire, încrețindu-și obrazul devenit vânăt din cauza loviturilor.

— Rodica, iubita mea, hai să discutăm ca doi intelectuali, te rog...

— Ce să discutăm, măi, libidinosule și practicant ordinar de cunilingus? Să-i spui lui taică-tu și lui maică-ta cum te-am găsit, apoi discutăm!... dar o să discutăm la tribunal, la divorț, perfid nenorocit ce ești!

Nevasta înșelată, roșie de mânie, se juca cu mânerul de la mop, în vreme ce se uita atent și mânioasă la femeia surprinsă în fapt, ce se așezase pe marginea patului. Apoi, cu mișcări de maestră, dirijate peste capul bărbatului său, îi altoi două lovituri lui Anelise peste cap și peste spate, de urlă, biata de ea, ca din gură de șarpe.

După câteva minute, cu o putere pe care nici ea nu și-o putea explica, l-a luat de gulerul cămășii pe bărbat și l-a scos afară pe scări, iar în urma lor, pe ușă rămasă deschisă, se auzeau suspinele și hohotele de plâns ale stagiarei prinse asupra faptului. Tânăra era speriată de moarte de ce se va întâmpla cu viața sa, în micuța comunitate a localității vrâncene.

Intrând în locuința proprie, Rodica nu știa ce să facă, deoarece era în joc mândria sa. Pentru bărbatul prins în fapt, demult nu mai nutrea mare lucru, fiind mereu respinsă, mințită, furată. Gândea în acele clipe că sacrificiul de a-și accepta soarta era justificat prin confortul și căldura familiei care, pentru ea, reprezenta rațiunea de a trăi. În acest fel și-a motivat decizia să introducă acțiunea de divorț, lucru ce avea să-l facă la câteva zile, lucru care avea să-i bulverseze viața.

După discuția cu Anelise de a doua zi, femeia a purtat o discuție și cu bărbatul, comunicându-i că intenționează divorțul, nu doar spre binele lor, ci și al copilului nenăscut de Anelise. Îi aminti toate mojiciile sale, începând cu debutul căsniciei, până la momentul discuției.

— Eu sunt bărbatul în casă, nu tu, iar drept mulțumire, tu mă înșeli? îl admonestă ea.

— Desigur, dar sunt bărbat, iar oamenii mai greșesc! răspunse Dan, încurcându-se în vorbe.

— Ești pe dracu' să te ia! Tu te iubești doar pe tine, pe mine... nicidecum.

— Tu ești familia mea, măi Rodica! îngână el cu jumătate de glas.

— Dane, am fost corectă cu tine vreme de 5 ani. Cred că-ți amintești când ți-am spus de prietenii tăi, directorul de la Metrom și contabilul-șef de la CPL Focșani, care voiau să le fiu amantă, iar tu mi-ai răspuns scurt: *Du-te-n ... mea, din cauza ta să nu am eu prieteni!*

— Știi bine că fost o glumă, măi femeie! se opinti el să articuleze.

— Nici o glumă, tu mereu ai crezut că eu îți sunt... servitoare!

— De unde ideea asta prostească, nu-i adevărat! adăugă bărbatul.

— Știi bine că ideea asta prostească este reală, ai bârfit cu muncitorii, ca ultimul cartofor, tu, ditamai inginerul, care te dai om respectabil, cu familie! se răsti ea către bărbat.

— Păi așa sunt, nu? întrebă el, privind absent pe fereastră.

Cu gulerul cămășii desfăcut, cu un prosop înfășurat în jurul gâtului, Niculescu stătea pe un scaun lângă fereastră. Din senin, se văzu o lumină strălucitoare, urmată de un tunet furios, care îl făcu să tresară de frică. După care, jenat, ștergându-și sudoarea de pe față, dădu nervos din mâini, vorbind repede și bâlbâit, de parcă își căuta cuvintele prin cameră, omul având frică de tunete.

După acea discuție și hotărârea de a băga divorțul, Rodica a plătit jumătate din taxa de timbru, știind că bărbatul ei se mai poate schimba, urmând să aibă un copil cu amanta. Dar avea să constate că justetea proverbul românesc *Lupul își schimbă părul, dar năravul, ba!* era de actualitate. Pocheristul din el avea să rămână la fel de rece și distant, formând o familie de ochii lumii, deși în realitate erau doi oameni care locuiau în același apartament, el pornind și pe drumul beției.

Bunătatea, înțelegerea, generozitatea și renumele ingineriei Rodica Niculescu din societatea mică de la Gugești și Focșani, unde tânăra femeie avea numeroși prieteni, nu a mai contat și ea a divorțat, preluând numele de fată, Brașoveanu.

Toți din familia sa, dar și cei din familia lui, au insistat să revină la decizia care părea nefirească, mai ales atunci, când morala comunistă și tovarășii de la partid nu tolerau spargerea familiilor.

Spre surprinderea tuturor, răspunsul brașovencei a fost impasibil și ferm:

— Voi continua singură, nu voi da înapoi!

Acea dimineată de toamnă târzie părea a fi calmă și prevestea o zi minunată, de început de octombrie, când cerul senin și fără niciun nor pe bolta albastră părea limpede ca ochii unei copile. Cum se apropiau orele amiezii și se mistuise și vântul, care suflase de dimineată, Rodica a plecat de la fabrică, spunând directorului că vine numai mâine... Apoi ieși tăcută pe poartă și înfruntă semeață valurile de lumină difuză, colorată ici-colo în auriu, prin care ziua inunda curtea.

Aerul proaspăt și răcoros nu era mișcat de nicio adiere de vânt, în timp ce fânul de pe pajiștea de alături de Cantina fabricii stătea neclintit, făcând în ciudă câtorva tulpini de lobodă sălbatică ce tronau pe miriște, ofilite pe margini. Răcoarea și umezeala zilei dădeau locului o binemeritată frăgezime, iar roua, depusă dimineța pe frunzele gingașe, se evaporase sub căldura razelor soarelui, care luminau locul și oamenii aflați pe stradă.

De cum intră pe ușă, Rodica, supărată pe bărbatul care-i înșelase așteptările, salută și îi spuse Caterinei, venită din secție de două ore, pe un ton ferm:

— Hai cu mine, dragă Caterină, la apartament, că mă mut!

— Unde mergeți, măi, doamna inginer? Unde vă mutați? întrebă moldoveanca.

— Merg acolo unde văd cu ochii, Caterină, merg la apartamentul din Focșani. Hai!

— Doamna inginer, știți că apartamentul nu are geamuri, ce o să faceți matala acolo! se lamentă femeia și începu să plângă.

— Acolo merg, măi Cati, mă descurc eu, nu-ți face griji, bine că am ușă cu cheie!

Cărând geamantanele cu haine și două sacoșe cu farfurii de porțelan, pe scări, în fața directoarei se auzi dintr-odată o hărmălaie de nedescris. Una din oalele de inox căzuse din brațele Caterinei pe treptele de beton, făcând atâta gălăgie, de au ieșit la ușă câțiva bătrâni și copiii angajaților, care erau acasă la acea oră a zilei.

Cele două femei au apucat să adune din casă și bucătărie un minim necesar de oale, crățiți și veselă, pe care le-au pus în portbagajul de la Dacia fabricii, condusă de directoare. Era

neagră de supărare și așa au plecat la Focșani. Cum au făcut la dreapta pe DN 2, la intrarea în Dumbrăveni, femeia a rămas fără benzină. Noroc cu inginerul Silviu Popescu, șeful de șantier de la Drumuri și Poduri, care trecea prin zonă către o lucrare, o turnare de asfalt. Văzând-o pe Caterina și pe șefa sa oprite lângă mașină, a tras pe dreapta și le-a întrebat:

— Doamna inginer, de ce stați acolo, aveți mașina defectă?

— Stăm, domnule Popescu, că nu avem benzină! mărturisii femeia.

— Doamna Rodica, acum vă dau eu o canistră cu cinci litri, vă ajung!

— Cu siguranță, apoi am să merg la prietenul Stoescu, la ACR, și iau de acolo, deoarece la el mereu am ceva... rezerve. Așa că, dacă aveți drum pe acolo, puteți intra și luați de la amicul meu 10 litri de benzină, din stocul meu.

— Doamna inginer, nu trebuie să-mi dați nimic, mi-ați făcut lambriu pentru șeful de coloană, așa că eu sunt cel obligat! rosti cu șarm bărbatul plinuț.

— Mulțumesc mult și, dacă pot vă mai servesc, vă rog să apelați.

— Cu siguranță, doamna inginer, de altfel noi ne-am văzut acum vreo 16 ani, cu profesorul meu de schi, cu Ion Dulgheru, când am schiat la Predeal și am stat la Hotel Rozmarin, mai știți, doamnă, de vremurile... alea?

— Cum, domnule, sunteți băiatul ăla care a venit cu o mașină Renault 16, cu amicul meu de atunci, pentru trei zile la schi? se minună femeia, rămasă pe gânduri.

— Da, doamnă inginer, eu sunt, Popey, că așa-mi ziceau prietenii, iar el era numit Manivelă. Eram colegi la Casa de Cultură *Turturele*, la un Cerc de Artă Fotografică, el făcea pe atunci fotografii, deși nutrea dorința de a deveni actor. Deseori spunea că artiștii pot să-și spună deschis focul inimii... însă a ajuns la fotbal și deseori trece prin Focșani către Bacău, unde are în subordine departamentul instructorilor de sport la echipa *Dinamo Bacău*.

— Măi Popey, cât de mică e lumea! se miră femeia, bucuroasă.

— Dar unde mergeți, doamna inginer, vă mutați? o chestionă tânărul drumar.

— Tocmai m-am despărțit de bărbatul

meu, cel pe care mi l-a dat tata, vezi Doamne, să am poziție socială, căci tatăl lui este mare director la București.

— De ce nu mi-ați spus, că-l trimiteam eu pe Niculae al meu, să vă transporte totul cu camionul, doamnă!

— Niculae Oituz este șofer la dumneata? mormăi femeia.

— Sigur, doamnă, este șofer la mine! Vă supără cumva?

— Domnule inginer, omul ăsta este bărbatul fetei mele, Caterina, și o bate aproape zilnic, așa că poate vorbiți cu el să o lase-n plata ei, că muncește, săraca, din greu.

Prin urmare, șirul de neazuri în care biata Caterina era atât de cufundată avea să fie curmat brusc, fie de hazard, fie de noroc. Datorită ingineriei, avea să se întâmple un lucru minunat pentru viitorul femeii. Astfel că o podidire lacrimile, pe care le șterse cu colțul basmalei de cașmir, făcută cadou de Rodica. Cu sufletul la gură, ascultă la tânărul din fața sa, care le spuse revoltat:

— Măine am să-l chem pe Niculae la birou și o să vorbesc cu el, iar, dacă o dată mai dă în femeie, să mă sunați la numărul ăsta, de la 8 la 10 dimineață, că apoi plec pe teren.

— Mulțumesc lui Dumnezeu! Mulțumesc că v-am întâlnit! repeta Caterina întruna, fără să știe nici ea de ce se bucură.

— Domnule Popescu, să știți că faceți o mare pomană fetei mele!

— Cu drag fac lucrul ăsta, doamnă! Sărut mâna și o zi bună!

Trăgând aer curat, inspirând adânc în piept, părea că se mai limpezise capul directoarei, supărată cu problemele sale: Iată că prin banala *pană a prostului*, cum îi spusese mai devreme Caterinei, îi schimbase destinul femeii simple, curate și conștiincioase în tot ce lucra.

Rodica o apucă pe Caterina în brațele sale strângând-o la piept, neștiind ce să-i spună mai întâi. Supărarea ei apăsătoare dispăru din senin, făcând loc unei bucurii răvășitoare și, după câteva secunde, rosti cu un ton vesel:

— Măi Cati, mâine-dimineață să-mi aduci aminte să-l sun pe inginerul Popescu, bine?

— Sigur, șefa, cum ajung mâine, asta fac! rosti lăcrimând biata femeie. Afară începuse o ploaie torențială, iar nori negri și

amenințători se rostogoleau peste cetatea moldavă. Orașul, înmuiat de atâta umezeală, părea că se îneacă sub puhoiul de apă care se prăvălea nestăvilit. Șuvoaie repezi se îmbulzeau pe asfalt dinspre centura Focșaniului către Fabrica de tricotaje, aflată în apropiere.

Grăbindu-se pe trotuarul proaspăt măturat și spălat de ape, strecurându-se anevoie printre stropii de ploaie, Rodica aruncă o privire peste umăr și văzu pe platforma de marmură vineție două tinere, adunându-se una într-alta și şușotind, în timp ce arătau lasciv cu degetul spre zona din spatele fabricii, către Spitalul Județean. Pe una dintre ele o recunoscuse, fiind... vânzătoare la aprozar.

Apărată de frunzișul des al unui salcâm de la marginea blocului de patru etaje, situat în partea centrală a orașului, pe strada Arhitect Mincu, o cioară plictisită și grasă le privea pe cele două femei din când în când, parcă intrigată de graba lor, cârâind în silă.

Mașina ingineriei parcă în fața scării, moment în care ploaia a încetat, lăsând în urmă un peisaj dezolant, de băltoace și noroi. Cele două au început să care valizele, gențile și sacii de haine, veselă și obiecte personale, în apartamentul care nu avea încă geamurile montate.

Mireasma parfumului femeiesc al ingineriei, amestecată cu mirosul înțepător de transpirație al Caterinei, care venea din producție, alături de mirosul unor plante agățate pe doi dintre pereții camerei mari ce urma să devină sufragerie sau cu mirosul de oaie al cojocului de piele purtat de proprietăreasă, aduse de la locuința din Gugești, transformau încăperea într-un adevărat teren de încercare pentru rezistența femeilor. Dar aerul cald și greu mirositor din apartament devenise totuși bun de respirat, pe măsură ce timpul trecea și prin golul geamurilor se făcea curent, ducând aer proaspăt din parcul aflat în spatele blocului.

Când într-o căsnicie unul din soți își găsește pe cineva, cel/cea de acasă dintr-o dată se umple de toate defectele, ca de bube dulci. Totul este să ai răbdare și lucrurile se reechilibrează: vezi că și "zeul" mai are defecte, vezi că și "vechitura" de acasă are [...]

– Ileana Vulpescu

Caty URUCU

Luchienii României mele

(Fragment din roman)

„E toamnă, e foșnet, e somn...

Copacii, pe stradă, oftează;

E tuse, e plânset, e gol...

Și-i frig, și burează”.

Așa ne spunea Bacovia, în anul 1916, în poezia sa „Nervi de toamnă”, din vestitul său „Plumb”. Așa îmi spun și eu acum urcând agale pe bulevardul altădată strălucitor și luminat, ce poartă numele Reginei noastre dragi - Elisabeta. Atât de bine se potrivește descrierea lui Bacovia de acum un secol, mai ales că toate aceste stări dăinuie în lume de vreo doi ani.

Las în urmă Liceul „Lazăr”, pustiit și el, neîmpodobit cu lumi care ar anunța Crăciunul - sărbătoarea de iarnă atât de importantă pentru români. Trag aer în piept și merg înainte, dar nu grăbesc pasul. Începe gardul Cișmigiului și sper ca aerul acesta pe care Bacovia ni l-a trimis odată cu tristețea lui proverbială, să se mai înviioreze puțin. Burnițează. Poate și din cauza aceasta cei câțiva trecători care merg lipsiți de vioioșie pe aleile umede, sunt tăcuți. Întorc capul spre Primăria Capitalei. Nici ea n-are viață.

Pare o fortăreață, din care aștepți să iasă un balaur, care să scuipe foc, ca un aruncător de flăcări. Doar steagurile arborate, care se înalță drept spre cer, îi dau un pic de viață. Întorc privirea, întăresc un pic ritmul pasului, fiindcă în câteva minute trebuie să fiu prezentă la un nou eveniment cultural al neobositei artiste Ecaterina Mihai. M-a invitat, pentru că sunt tristă. Vrea să-mi demonstreze că ei, oamenii de

cultură, de artă, și înțelepții acestui popor n-au încetat să lupte pentru menținerea stării de spirit a publicului. Alături de domnia sa, expune și Mihai Cătrună, așa cum ne-a obișnuit. Un nume nou pentru mine este doamna Alexandrina Stroe. Domnia sa, după cum am înțeles, expune lucrări de mozaic, cu tematică religioasă. Aura Harcenco, alături de soțul său Nicușor Harcenco, sunt și ei prezenți cu lucrări de artă alcătuite din pietre semiprețioase.

Merg deci mai intens, ca să nu întârzii. Trec pe lângă multe vitrine acoperite cu ziare, semn că aici a mai murit încă o afacere. În afară de covrigăria care-și vinde bine produsele printr-un geam ceva mai mare decât viziera de la penitenciare, nimic nu se mișcă. Încep să mă întristez, cu gândul la freamătul de altădată al acestui bulevard. Era și o librărie pe aici, nici ea nu mai supraviețuiește. Pas cu pas cultura, școala și bucuria noastră aproape că au dispărut. Nu-mi plec privirea, fiindcă așa îmi spunea tatăl meu: să privesc înainte când tot ceea ce mă înconjoară pare lipsit de perspectivă și de viață. Ridic ochii spre cer. E cenușiu. Doar burnițează, cum ar putea să fie?! Mă scutur de umbrele tristeții, care mă învăluie cu consecvența unui soldat bine instruit. Mă trec fiori. Mi-e frig? Mi-e teamă? Poate amândouă. Cine știe? Poate niciuna. Nu mă declar învinsă, deși de curând am împlinit o vârstă, care presupune, din punctul unora de vedere, să-mi iau rămas bun de la frumusețile lumii acesteia. În fine, iată-mă ajunsă în fața peretelui mare de sticlă, prin care văd mai toate lucrările expuse.

Intru. Un aer cald mă întâmpină și mă copleșește imediat ce trec pragul Casei Armatei, unde are loc expoziția. Și-a împletit mătasea caldă a binecuvântării lui, cu lumina splendidă trimisă de multitudinea becurilor ascunse prin lustrele elegante. E liniște, pare că sala este goală. Pe peretele din față lucrările doamnei Ecaterina Mihai strălucesc. Imagini, peisaje, flori, malurile unui lac, turla unei biserici, un izvor care tâșnește dintre stânci, dă impresia că iese din rama tabloului, gata să-ți învieze obrazii, ochii și întreaga făptură. O altă imagine, construită din penelul fermecat al doamnei Ecaterina Mihai, vorbește despre sfânta frumusețe a acestui pământ, numit România. Despre această artistă am mai scris. Este unul dintre cei mai frumoși Copii ai țării mele, care

se dăruiește publicului cu generozitate, bucurie și respect pentru tot ceea ce înseamnă artă. Iată-mă din nou, în fața altor lucrări „născute” de penelul condus de priceperea domniei sale. Privesc cu admirație toate minunățiile izvorâte din ochii, inima și mâinile sale. O clipă îmi zboară gândul la Ștefan Luchian. Neputincios fizic, maestrul penelului și-a legat pensula de brațul care încă îl mai asculta. Dragostea pentru artă l-a îndemnat să găsească soluția de a picta, chiar în starea aceea de hemipareză și a continuat să creeze frumuseți, de care ne bucurăm și azi. În ce condiții a făcut asta?!

Iată, acum când paralizia mondială ne împiedică să circulăm, să socializăm sau să cinstim cum se cuvine sărbătorile, există un altfel de „Luchieni”, care luptă pentru menținerea stării de normalitate a spiritelor noastre. Ce „arme” strălucitoare folosesc OAMENII aceștia, ce redute au reușit să construiască, din interiorul cărora să ne apere, chiar și pentru o scurtă vreme de temeri nesfârșite și de incertitudinea din jur.

Trec la următorul tablou al doamnei Mihai. Un cer luminos ca ochii artistei, sub care se ivește un tărâm binecuvântat desprins dintr-o așezare românească, mirifică. Dincolo de feeria peisajului, culorile, formele redade de penelul său reprezintă o expresivitate specială, unică. Aduce în fața noastră o valoare de simbol a fiecărei lucrări. Simți, așa cum mi se întâmplă acum, că de acolo, dintre imaginea construită de artistă, va apărea o amintire dragă, care te va purta către tainele sufletului. E liniște în sală. Lumina lampadelor se împletește cu întreaga cromatică a peisajelor, a imaginilor artistice și a simbolurilor, pe care le admir stând tot singură în fața întregii colecții expuse aici. Mă îndrept spre colțul din stânga al sălii, unde pe un panou văd câteva lucrări executate, după părerea mea, de un copil. Mă apropii. Așa este, nu m-am înșelat. Oana Maria Zaberca, alintată de artista Ecaterina Mihai „Moțata” – dă semne și declarații sincere că vrea să-i calce pe urme bunicii și, în același timp și mentorului ei. Fotografia unei fetițe de câțiva anișori ne zâmbește dintre exponatele ce reprezintă lumea copilăriei și a artei naive. E bine să încurajăm vârstarele arte, care își doresc să-și urmeze mentorii, ca modele de viață. Trec de micul panou destinat copilei artist și dintr-o dată, sub

ochii mei, pe un întreg perete apar lucrările cunoscutului Mihai Cătrună. Grafică. L-am cunoscut ca un valoros grafician, dar și pictor, care a excelat și a încântat publicul cu multe expoziții. Știu că a primit și în afară câteva premii importante.

Văd așezate disciplinat și îmbietor, imaginile specifice artistului: frumusețea feminină, ea fiind inspirația care i-a adus multă satisfacție profesională. Pe de altă parte, după cum a afirmat într-un alt interviu, pe care mi l-a acordat acum mulți ani, și-a dorit și a reușit pe deplin, să evoce, cu ajutorul creionului său fermecat, chipuri necunoscute publicului, pe care să le redea cât mai fidel. Încă odată artistul Mihai Cătrună își îndeplinește cu succes această misiune. Pe acest perete a expus douăsprezece tablouri. Ele reprezintă cele douăsprezece zodii, unde muzele l-au inspirat atât de bine, încât ai spune că ele au primit o clipă talentul maestrului desenându-și singure, după placul inimii, chipul. Fiecăreia dintre ele Mihai Cătrună i-a așezat în priviri, pe frunte, pe chip, câte o caracteristică a zodiei pe care o reprezintă. În viziunea sa, Mihai le-a dat tuturor câte o înfățișare ce sugerează caracteristica specifică zodiei împletită cu o exprimare artistică desăvârșită.

În primul portret expus, ce exprimă prima zodie, văd doi ochi superbi. Ei dezvăluie tărie, vitalitate, dar și tristețe. Cu toate astea, chipul doamnei are aerul învingătoare. Ochi veghează parcă peste întreaga sală, grijulii și iubitori. Știu că ei vin din depărtare, poposind pe aici, doar ca să binecuvânteze locul acesta, țara și amintirile care o urmăresc. Pe chipul blând în care Mihai a surprins ochii tinerei, recunosc privirea unei românce stabilite în Franța. Cândva o mlădiță cu suflet românesc crescută în nemuritoarea Moldovă de niște bunici aproape sfinți, are aici, în portretul acesta o expresie care vorbește despre dragoste, dor și frământare pentru tot ce a lăsat în România noastră dragă. Căsătorită cu un scriitor renumit, Ion Apetroaie, Constanța stă acum, în această expoziție printre alte lucrări de artă. Știu că ea există aici, chiar și pentru clipă, care pentru noi înseamnă o veșnicie. O clipă și pentru mine a fost de ajuns, ca să-mi amintească de poezia sa - "Da": „Iubind iubirea, Veșnicia, / Și veșnicia multdorită, Am comprimat-o într-o clipă...!” Știu că este neliniștită fiindcă acum, în contextul

actual, nu mai regăsește sensul iubirii și al cunoașterii în lumea reală. Româncea noastră respectă tot ceea ce înseamnă valorile spirituale ale omenirii. Adoră cultura românească dar și a țării sale de adopție. Luptă pentru întreținerea făcliei cunoașterii aici, în România ajutând creatorii de frumos. Susține lansarea unor reviste cu caracter românesc demonstrând și faptic că are o inimă de bun român. Pare că-mi arată cu mândrie toate exponatele, pe a căror valoare o recunoaște. Știe că sunt comori naționale. Și cu toate astea, din cauza pandemiei sala este fără public. Îi susțin privirea și-i răspund: „la fel mă doare și pe mine, iubită descântătoare a cuvântului!” Știu și simt „Inanna” mea frumoasă, sau, altfel spus, stimată Constanța Apetroaie, că, așa cum spuneți într-o poezie „Cântecul iubirii din mine revarsă.../ Infinitul topit mi-e singur acasă”...!” Frumoasă doamnă Apetroaie, românii noștri dornici să admire aceste minuni artistice, sunt singuri acasă, dar știm amândouă că poporul nostru a supraviețuit și altor furtuni devastatoare. Și acum este deasupra capetelor românilor un taifun ca și în Europa, dar așa cum vorbeam cândva, suntem conștiente că românul are seva vieții veșnice în tulpina și rădăcina stejarului din Borzești al cărui urmaș sunteți.

Îmi amintesc de una dintre părerile pertinente despre operele literare ale doamnei Constanța Apetroaie, exprimate de doamna profesor Vichi Radu: ”Eului lăuntric bogat, surprind trăsăturile definitorii ale doamnei Constanța Apetroaie, o fină intelectuală. Caracteristica aceasta apare în poemele și eseurile sale, care face referire la iubire, moralitate și dragoste de țară. Din păcate, ca și alți fii ai României este acum departe, în Franța. De aceea majoritatea scrierilor sale sunt străbătute de firul roșu al iubirii, ale paletelor semantice cele mai aprige ale dorului de patrie. Nici când Constanța nu-si va nega seva identității sale, chiar dacă grandoarea Franței este copleșitoare. Știe că aici, în brazda noastră sunt oasele străbunilor, ea însăși urmașă a acelor moldoveni, oșteni ai lui Ștefan cel Mare care au înțeles că nu numai Moldova, ci întreg pământul românesc nu este a lor, cei de atunci, ci al „urmașilor, urmașilor lor în vecii vecilor!”

Notă: Fragment din vol. IV „Copiii României mele”, autor Caty URUCU

Proză, poezii scrise de elevi**MARIN SARA ANDREEA,**Elevă clasa a IV-a,
Școala gimnazială nr. 29 Galați**CLARA ȘI COMOARA DIN CURTEA
VRĂJITOAREI**

Era o zi frumoasă de primăvară, Clara, o fetiță de opt ani, cu părul lung, drept și blond, cu ochii albaștri ca cerul și cu cercei de argint, mergea la școală, singură, fără să se oprească la pisici sau pentru un corn.

Ajungând la școală, Clara, și-a scos caietele și cartea ei preferată.

- Buna ziua copii! Cum a fost în weekend? întrebă doamna învățătoare.

-Bine! strigară copiii în cor.

-I-a povestiți-mi! spuse doamna. Începem cu Simona.

- Eu am fost la bunici împreună cu verișorii mei. spuse Simona

- Foarte frumos! Clara, spune tu, spuse doamna

- Eu am stat acasă, privind filme cu familia. Și duminica am mers la Muzeul Ioan Cuza.

- Super! Acum scrieți data de azi și titlul este punctul, spuse doamna.

Ajungând acasă, Clara, s-a gândit să caute prin camera tatei de lucru, o foaie A.3, căutând a găsit o sticlă cu o foaie, a scos foaia și a citit:

-Comoara se ascunde la capăt, comoara de o vei găsi...! O, vai, nu se mai înțelege! se plânse Clara. Stai, o harta! Pădurea Focului, Tărâmul Rece, Pădurea Verde, si Casa Vrăjitoarei. Ha, simplu ca bună ziua! Eu merg după comoară! Trebuie sa îmi fac ghiozdanul. Îmi pun: mâncare, apă, haine, lanterna, fotografiile, telefon, harta, o poveste pentru culcare, portofelul, un pix și un carnețel de note. E gata, pot pleca!

„ Ding dong"

-Clara, sunt eu, mama! Ce faci? întrebă mama.

-Ăăă.... teme! spuse nesigura Clara. La mate.

- Mai ai? Vreau să mergem la cumpărături!

-Super! Mai am un pic! spuse Clara ironic și un pic șoptit ca mama să nu își dea seama că e ironică.

- De fapt, vroiam să plec, acum se înnoptează!

- Bine, pa, și să îmi iei și mie ceva.

„ Klik" Se auzi ușa de la intrare.

- Cred ca ar trebui să le las un bilet.

Clara li se adresa părinților printr-un bilet lăsat pe masa din bucătărie, un pic ascuns, să nu-l observe din prima.

Pe acel bilet scria:

Draga părinți,

Eu am plecat pentru câteva săptămâni într-o aventură.

Fără griji, Clara

- Clara, eu și tata am venit. Ne gândeam să mergem la cinema sau la Mall. Vrei să vii? spuse mama așteptând un răspuns, dar, nu primi nici unul

- Clara, nu e amuzant să ne sperii! îi zise tata, dar în zădar.

- Eu merg în camera ei! Tu caută în living! spuse mama

- Ai găsit ceva? întrebă mama

- Da, un bilet, în bucătărie! răspunse tata

- Ce scrie?

- Dragă părinți eu am plecat pentru câteva săptămâni într-o aventură fără griji Clara. Ce e asta, o glumă? se înfurie tata

Clara se porni spre Pădurea Focului, prima locație din drum spre Casa Vrăjitoarei.

După cum învățase la școală, pădurea care trebuia să o traverseze avea 2 Km și 30 m. După un calcul ar ajunge în câmpie peste o oră de mers.

Nu știa exact câți Km are câmpia, dar știa ca are în jur de 3 Km.

Tot timpul fredona un cântec de copii, învățat la școală.

- Lumea-i minunată, cât ai și privi, verde-n fata ochilor, e în față ta, o lume sănătoasă și bogată-n omenire.

Așa trecea timpul, dar nu dură mult și a ajuns în câmpie. Se rostogoli în iarbă și râse în hohote. Dar trebuia să se miște, câmpia nu o va duce în pădure, sigur nu va prinde picioare s-o ducă pe ea în pădure.

A mers ea mult, dar a ajuns în sfârșit în Pădurea Focului. Întra într-un sat cu mulți locuitori în forma de picătură, numai ca erau de foc. Se duse la cea mai apropiată flacăra, dacă poți să îi spui așa, și o întrebă:

- Salut, știi cumva unde este Tărâmul Rece?
 - Salut, sigur! La vreo 5 ore distanta dacă o iei prin vâlcea, dacă mergi pe la copacul prăbușit ai face 2 ore.
 - Se întunecă, știi un loc bun de dormit?
 - Aici te pot ajuta dacă dorești să dormi la mine acasă, alt undeva nu știu.
 - Mulțumesc de invitație, as dori să dorm o noapte, dacă nu vă deranjează.
 - Nici un deranj. Sunt Flacăra de Roșu.
 - Încântată, Clara.
 Clara se duse la Flacăra de Roșu acasă și se culcă liniștită.

Era dimineața, Clara dormea în patul dintr-o camera din casa lui Flacăra de Roșu
 -Bună dimineața!
 - A, bună dimineața! Ar trebui să plec.
 -Nu vrei sa mănânci?
 -Nu, mulțumesc! Dar.....
 - Dar ce ?
 - Trebuie să plec în Tărâmul Rece, iar harta mea are o parte ștearsă, partea cu Tărâmul Rece.
 - Te-aș ajuta dar nu știu pe unde e, am doar 20 de ani. Flacăra Extinsă știe, e ceasornicar dar și explorator, e cel mai deștept din Pădurea Focului. În plus, are 160 de ani, e adult, eu sunt un copil. Și știu că la voi 100 de ani înseamnă bătrânețe. La noi bătrâni au în jur de 200 de ani. Două secole mai bine spus.
 -Da cam așa merge pe la noi, ar fi mișto să trăim și noi atât, aș putea face mii de chestii. Unde îl pot găsi pe acest Flacăra Extinsă?
 - La capătul străzi Floarea Focului.
 Clara se repezi la capătul străzi, unde Flacăra Extinsă o aștepta.
 - M-a sunat prietenul meu, știu pentru ce ai venit drăguță. Tărâmul Rece.....așa te duc până la un prieten de al meu, care locuiește acolo. Și nu accept un refuz.
 „Cred ca Flacăra de Roșu a uitat să îmi spună cât e de morocănos ”își spuse Clara în gând amuzată.
 - Domnișoară, mă auzi, haide nu am toată ziua! Merse după Flacăra Extinsă o vreme, până observă o coada neagră și stufoasă. Se îndreptă spre ea o luă în brațe ușor pentru a nu o răni.
 -Flacăra.....
 -Spune-mi doar Fla.
 -Fla, uite ce pisoii drăguți. Ar fi perfect pentru mine!

-Lasă pisica jos și vino după mine!
 -Așa să faci tu! Eu iau pisica cu mine!
 -Fa ce vrei! Dar îți spun, eu nu o ating! Și dacă tot e vorba, vezi că are și prietenul meu una. Apropo am ajuns. Vezi casa aia de acolo? Bate la ușă. Presimt că îl cunoști dar las-o baltă. Pa, și, te rog, să nu-l faci terci la cap!
 - Da, da, pa!
 După ce observa ca Fla se îndepărtează spuse:
 - Ce am eu nevoie..... dar..... dacă e așa poate reușesc să mai aflu ceva de pe aici.
 „ Cioc cioc”
 - Imediat! se auzi o voce ușor cunoscută. Așa ce vrei..... Clara, of nepoata mea! Ce cauți tu pe aici scumpo?
 - Bunicu! Uite bine cu o harta în mână spre Pădurea Verde. Știi, nu pot sta pe loc ar trebui să plec.....
 -Sigur, mă bucur că te-am văzut, pa!
 Cel mai bine era că într-o jumătate de ora ajunsese în Pădurea Verde. Desigur chiar lângă ea era vrăjitoarea care nu a mai stat, a fugit....A săpat....A luat comoara.....și a plecat.

După mult timp a ajuns acasă. O grămadă de întrebări, răspunsuri, pupici...

Iancu Mălina Rianna

Elevă clasa a VIII-a Școală generala „Martin Suboni”, Jebel, Județul Timiș

Puternic

Mușchi destui, puțină minte
 Și o mie de cuvinte
 Creier mare cap micuț
 Amăgit, destul de trist
 Și antifascist.

Sânge albastru curge în vene
 Sentimente legate între ele,
 E durere-alinare
 Un braț de flori verzi-uscate
 Inmiresmate.

Vioi

E atât de șic și mic
 Ie poate borangic,

Nu poate fi mai mult
Un gând, un cânt.

E atât de sfânt și mare
Cu putere de iertare,
Și doar zâmbește clipei care n-a venit
O veșnicie și un pic.

Umbre

Vicleana persoană ce mă urmărești mereu
La fiecare pas în ceafă îmi stai,
Să scap de tine numai am nici o putere
Mă urmărești chiar în unghere.

Perfidă lumină întunecată
În întuneric și noapte mă lași baltă,
Nu îmi ești de nici un folos
Încheiem azi un armistițiu și vreau să înțelegi
Și stai într-un colț iar de mine să nu te mai legi.

Savant

Când ești foarte înțelept
Pentru lume prea deștept
Dăruiești paternității
Munca ta.

Nu primești destule laude
Nu e cine să te caute
Dar tu nu te lași bătut
Oricât ai fi vrut.

Ești umil și ești decent
Nu ai în bancă nici un cent,
Chiar de ar fi să mori acum
Nu te lași din drum.

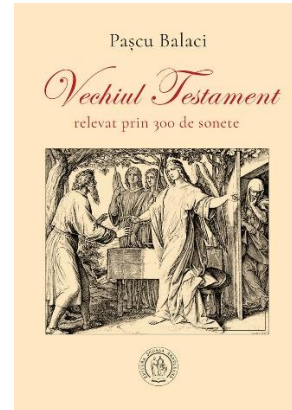
Rodeo

Viața e prea scurtă
Fără reduceri și promoții
Dragostea e prea searbă
Și totul este ieftin și de nimic.

Cerul e prea sus, pământul fărâmicios
Te roade și te adulmea cuvântul
Și foarte multă răutate
Ești prea uitat de toți și toate...

Cronici literare, recenzii, comentarii

**Dr. Stelian GOMBOS: – Pașcu Balaci,
Vechiul Testament relevat prin 300 de sonete,
Editura „Școala Ardeleană”, Cluj Napoca,
anul 2023, 473 pag.**

“Când vezi Sfânta Scriptură vezi un munte, e muntele din Isaia 2, e Sionul binecuvântării întru Legea Domnului, de aceea nu voi încerca să surprind toate structurile poetice desfășurate aici de cinstitul autor, ci doar să-i dau ceea ce este drept, ori de drept, domnia sa fiind avocat de profesie, și eu receptând această lucrare ca pe o deplin credibilă pledoarie pentru dovedirea veșniciei Cuvântului și a înveșnicirii încuvântatului. ...Văd în poezia domnului Pașcu această pozitivitate ca o cale a plinirii unui chatarsis ce l-a adus la limanul lin a cuvântului. E, în fapt, o pasha/Pascu, o trecere de la moarte la viață, de la cuvintele ce mor la cuvântul/cuvintele cele veșnice care marchează prin dublul șapte voia desăvârșită a Creatorului de a-și plini cuvântul, neschimbabilitatea vocii sale...Laudă lui, laudă peshahului Pașcu!” (Fragment din prefața Pr. Prof. Dr. Ioan Chirilă).

Se spune că talentul, fie el artistic, literar, poetic, oratoric, dar nu numai, se împlinește în, și întrece doar de “harul iubirii, dragostei, milei, bunătații și căldurii omenești de nestins”. Însă, zicem noi, și de curașul și asumarea spontaneității, sincerității, libertății, responsabile, de exprimare, de dovedirea abisurilor judecății, urate și murdare, duhninde, ale atâtor decidenți și preținși eminenți ai credinței, cea din “vitraliile” și limba(jul) căutării greșite, iresponsabile, și, cu asupra de măsură, din cel al superbiei. Și, pentru că am

cerut, la un moment dat, illo tempore, “învață calea, rostește încă nerostitul, scrie încă nescrisul; dezleagă și împărtășește taina, care este mai mult decât “umbra memoriei” și subtitlul unor gânduri, semănând a destin care se împarte între rugăciune și melancolie; adaugă științei adevărul, acuratețea și sobrietatea limbii vorbite odată de Dumnezeu și mai lasă altfel de replici, spre a se opri naufragiul adevărului”, ei bine, de atunci, el, care înțelege mai bine decât noi, marile semnificații, tot (mai) scrie.

Cu alte cuvinte, calea livrescă (unică) și scriitoricească a domnului Pașcu Balaci a aureolat, întâi de toate, printr-o “curiozitate culturală insașiabilă” care a dus la o “structură spirituală caleidoscopică” și, apoi, prin neîncetata, neconținută și continuă “reconstrucție” intelectuală și teologică, ajungând la nivelul de la care poate emite sau decretal; tocmai pentru că a dobândit sau căpătat convingerea și certitudinea că biblia și teologia este poezia și știința – capodoperă a cunoașterii și a devenirii ori salvării în interiorul culturii. Acest fapt și pentru că, în timp ce teologia este, deseori, ținta insolentei, indolenței și ignoranței, din chiar pricina excesului de claritate sau limpezime, fidelitate și adevăr, in actu, filosofia poate fi suspectată, ciclic, de precaritatea și preaversatilitatea conștiinței directorilor, diortositorilor, tălmăcitorilor, reformatorilor și intrușilor ei.

Altfel spus, scriptura, teologia are bază, fundament și temelie, fiind calea prin care intri în viața, câtă vreme filosofia se statuează în incert, conducând mai mereu într-un teren sau tărâm hibrid, cu ascendență greu definibilă și previzibilă...

În altă ordine de idei, plecând de la cele 300 de sonete ale autorului și, schimbând, puțin registrul dezbaterii noastre, vom remarca și sublinia că, spre deosebire de clasicul liric european, poezia, biblică ori scripturistică a vechiului testament însumează o serie de particularități singularizate. Una dintre ele, ritmul, nu se pliază pe varianta clasică a picioarelor metrice ci pe un sistem tonal, normativ mai târziu în cercetarea medievală. Această formă poetică, oarecum neconformă și atipică, a fost asimilată ulterior de literatura patristică din primele veacuri și mai apoi transferată în poezia liturgică. În toate formele

sale poezia biblică ori scripturistică păstrează ca specificitate paralelismul simbolistic și conceptual.

De asemenea, Sfânta Scriptură a Vechiului Testament, în ciuda prezenței sale discrete la prima vedere, joacă în Biserica Ortodoxă un rol important. Accentul se pune în mod deosebit pe Psaltire, dar, pe de altă parte, se constată și folosirea destul de limitată în cult a celorlalte cărți. Credincioșii ortodocși sunt mai puțin obișnuiți cu lectura și studiul biblic decât este, de pildă, lumea iudaismului ortodox sau cea protestantă. Totuși, în Ortodoxie s-a păstrat un respect profund față de Scriptură. Chiar și în spațiul academic, Ortodoxia a rămas destul de precaută față de maniera critică dezvoltată în Apus, atât de către vechii protestanți, cât și, ulterior, de către catolici. Modul specific al ortodocșilor de a se raporta la Scriptură este prin „lupa” Sfinților Părinți, chiar dacă prin aceasta sunt lăsate deoparte unele întrebări care ar putea frământa mințile moderne.

Poezia canonică a textului sacru scripturistic începe să se identifice fragmentar în Pentateuh și mai apoi în cărțile istorice, „răspândită din antologiile preexilice, până la alcătuirile profetice ale lui Isaia 40-60 și Iov”. În funcție de subiectul abordat, poezia biblică a Vechiului Testament s-a conturat treptat în genuri lirice, conturându-se astfel: imnuri de laudă, plângeri sau lamentații (ex.: *Plângerile lui Ieremia*), mulțumiri și cântece de încredințare, până la Psalmii împărătești. Ca expresie lingvistică, poezia Sfintei Scripturi a fost integrată treptat în rânduiala cultică, deosebindu-se tot mai mult de clasicele compoziții din afara spațiului sacru. Vom analiza în cele ce urmează câteva aspecte de specificitate desprinse din compoziția textului sacru al Scripturii.

Cheia exegetică a poeziei biblice

În primul rând, trebuie să avem în vedere forma și posibilitățile de interpretare sau, mai bine zis, cheia exegetică prin care se exprimă poezia biblică. Urmând istoria interpretării textului biblic de factură poetică, lingvistica și hermeneutica biblică s-au concentrat într-o primă etapă spre ordonarea

formatului stihometric din locațiile scripturistice existente. Pe lângă formele clasice de expunere și exprimare a textului biblic (aramaică, greacă, latină sau siriacă – caracterizate ca fiind „insensibile formei poetice”), regula formatului stihometric devenea accesibilă prin intermediul traducerilor moderne, cum ar fi de pildă cazul traducerilor englezești (cele mai uzuale astăzi mediilor protestante și neoprotestante). „Versiunile ERV (English Revised Version) și ASV (American Standard Version) au publicat cărțile poetice în transpunerea stihometrică, însă a rămas pentru RSV (Revised Standard Version) să împlinească întocmai poeziile. Aceasta a constituit o contribuție particulară pentru o înțelegere aparte a Profeților” (*The Interpreter’s Dictionary of the Bible. An Illustrated Encyclopedia*, in four volumes, New York, Abingdon Press, Nashville, 1962, pp. 829-830).

Paralelismul biblic în abordarea poetică

Formele de interpretare pentru poezia biblică ori scripturistică se raportează în principal la conceptul abordării paralele. De aici se desprind o serie de specificități și subabordări, cu adaptare la text și particularizare contextuală. Particularitate moștenită din tradiția iudaică, paralelismul biblic include o serie întregă de paradoxuri și antiteze, legate obligatoriu ca interpretare unele de altele. Fiecare paralelism se raportează în principal la o notă de bază, aceasta fiind în genere elementul constitutiv și firul roșu al întregului text poetic. Prin acest „stih” (din gr. *stich*; lat. *versus* – rând, linie) se exprimă unitatea gramaticală și sintactică a întregii poezii. Prin extensie, această formă de unitate sintactică poate încorpora chiar două sau trei stihuri.

O primă formă de interpretare în poezia biblică se identifică drept „**paralelism sinonimic**”, fiind în același timp cel mai simplu și cel mai ușor de recunoscut. Este vorba despre preluarea repetitivă a aceluiași *leitmotiv* în formă lexicală diferită, pentru două sau mai multe stihuri. Avem, de pildă, exemplul Psalmului 23, vv. 1-2, unde termenul dominant (sau cel la care se face referire) este „pământ(ul)”: „*Al Domnului este pământul și -*

plinirea lui; lumea și toți cei ce locuiesc în ea./ Acesta pe mări l-a întemeiat pe el și pe râuri l-a așezat pe el”. După cum se poate bine observa și din alte exemple relevante, mare parte a paralelismelor sinonimice nu sunt perfect sincronizate din punct de vedere etimologic, deducându-se mai degrabă din context.

O a doua formă de paralelism în poezia biblică este cea „**antitetică**”. Este lesne de înțeles că în această formă regăsim îmbrăcate și exprimate ideile opuse sau antitezele poetice. Putem aduce câteva exemple relevante din Psalmi și din Cartea Proverbelor: „*Că știe Domnul calea dreptilor, iar calea necredincioșilor va pieri*” (Ps. 1, 6)/ „*Strălucirea unui rege se sprijină pe mulțimea poporului, iar lipsa de supuși este pieirea prințului*” (Solomon 14, 28); „*Faima celor tineri este puterea lor și podoaba celor bătrâni părul lor cărunț*” (Solomon 20, 28). Asemenea paralelismului sinonimic, și cel antitetic poate fi exclusiv exprimat etimologic (cuprinzând în mod limpede antiteze lingvistice) sau poate fi dedus din context.

Cea de-a treia formă de abordare literar-lingvistică a textului sacru poetic se identifică în **paralelismul sintetic sau formal**. În acest stadiu se apelează la o analiză generică a formei, căutându-se o echivalență sintactică a celor două stihuri învecinate. Această metodă nu evidențiază foarte concret elementele comparative, căutând mai degrabă definirea **metrică a stihurilor**. Aspectul stilistic începe să devină sesizabil prin intermediul accentelor masoretice, calculate de specialiști prin raportare la picioarele metrice încorporate în versetele textului biblic.

„Genuri lirice” în poezia biblică ori scripturistică

Aplicabilitatea practică a poeziei biblice ori scripturistice incumbă mai ales o asimilare existențială. „Dicționarul Biblic” deosebește aici mai multe genuri lirice, compatibile prin excelență cu textul sacru. În prima categorie avem „**fragmente poetice**”, constând în diferite inserțiuni cuprinse în special în Pentateuh. Exemplificativ avem: „Cântarea lui Lameh” (cf. Fac. 4, 23-24); „Cântarea lui Miriam” (cf.

Exod 15, 20-21); „Cântecul Arcei” (cf. Num. 10, 35-36); „Cântecul binelui” (cf. Num. 21, 17-18) etc.

Un alt gen al poeziei biblice se regăsește în „**antologii**”, cuprinzând de data aceasta o structură lirică mult mai complexă, transpusă în echivalentul unei „cărți” în care se deosebesc o serie de întâmplări complexe și diferite poziționate istoric. În „Cartea lui Iisus Sirah” se vorbește, pe de o parte, despre Iosua, care a oprit în loc luna și soarele „până ce Dumnezeu a făcut izbândă asupra vrăjmașilor lor” (cf. Ios. 10, 13) și, pe de altă parte, de David, care „a plâns pentru Saul și pentru Ionatan” (cf. II Sam. 1, 17).

Tipurile recurente și nerecurente sunt legate în principal de marile evenimente din viața omului: naștere, căsătorie și moarte. Aici putem identifica ușor specificul ritualic al poeziei biblice vechi-testamentare, așa cum apare, de pildă, în „Cântarea lui Debora” (cf. Judecători 5).

Tipul secular sau laic se raportează la fenomenele sociale din afara spațiului sacru, în contextul profan, cum sunt „cântecul recoltei” (cf. Isaia 5, 1-7), anumite plângeri funebre (Ier. 9, 17-22), odele de biruință (cf. Is. 63, 1-6) sau neînțelegerile (Is. 45, 20-21; Mih. 1, 1-7).

Genul sacru sau liturgic poartă în cea mai mare parte a sa responsabilitatea de practică ritualică, poezia sacră fiind confirmată cu titlul de *cântare psalmodică*. Și de aici se desprind mai multe criterii de particularizare, reținând în special contextul predilect al folosirii sale cultice.

Nu în ultimul rând este necesar să amintim ca specie a lirismului biblic „**poezia profetică**”. Având rolul predilect de a transmite și interpreta (după putință) lucrarea și voința dumnezeiască, această manifestare revelată a poeziei biblice se deosebește de formele sacramentale și sapiențiale tocmai prin faptul că mesajul ei conține rezolvarea divină pentru „momentul social, politic și religios de criză, atunci când cineva este nevoit să decidă asupra destinului oamenilor și popoarelor”.

În concluzie, expunerea credinței, contestarea, specularea, răstălmăcirea, deturnarea, denaturarea ei versus reiterarea nostalgică, nevoia și visul unei epifanii/teofanii și ulterioare anastasio, tocmai spre a o scăpa de

formularistica aplatizării și (de) reduționismul afectiv – sentimental și mental, îl determină pe vrednicul autor, să adordeze, să elaboreze și să ordoneze sui generis implicarea, vitalitatea, vigoarea, realitatea, probitatea, irepresibilitatea, generozitatea, înrădăcinarea, intimitatea, taina, misterul și paradoxul credinței, ca imagine divină în facerea și refacerea istoriei”. Și a sublinia, ferm și apăsător, că doar credința (numai credința în Dumnezeu iar nu credințele) este aceea care dirijează toată energia (resursa vitală), spre eliberarea persoanei de limitele și ecartul univesrului fizic; credința fiind, deci, “înțelegerea și trăirea, adică, deplinătatea adevărului și a vieții”.

Iar credinciosul fiind inspirat și proniat, călăuzit sau îndrumat la înțelegere, prudență ori precauție, inclusiv poetul, scriitorul Pașcu Balaci, tocmai spre a (se) evita (lucru de care nu se dezic ateismul și alte credințe) “Judecățile de valoare scrâșnite și (s)forțarea limitelor fantasticului; și a trăi sau a înțelege, cu calm, echilibru, luciditate, discernământ și atâta luare aminte, cântecul de izbândă, victorie, biruință și (de) slavă și “cine/ce suntem” din întâlnirea genuine și providențială cu universal de forme și aspirații ale unei minunate schimbări, taborice, la față, semnalate ori reflectate între multe altele, aici, în fascinantele sonete.

Dincolo de toate acestea, așa cum face de câte ori are ocazia, scriitorul Pașcu Balaci se întoarce la origini, la el acasă, în Țara Beiușului, pentru a explica de unde își trage seva și ceea ce îl inspiră în multipremiatele sale opera, cum, iată, o face, bunăoară și, acum, cu această binecuvântată ocazie.

“...Mama era foarte religioasă. Am avut și sansa de a face studiile la liceul din Beiuș. În cea mai grea clasă, casa a IX, pentru că noi veneam cu un nivel de cunoștințe redus și deodată am nimerit la Universitatea Bihorului. Când urcam scările la laclasa a IX-a C făceam cruce la Maica Domnului pe care comuniștii uitaseră să o înlăture. După instalarea comunismului, portretele marilor noștri episcopi greco-catolici au fost înlocuite cu: Marx, Engels, Lenin și Stalin. Și elevii de la Beiuș ca să rătă de noii episcopi comuniști îi numeau: Barbă Albă, Barbă Neagră, Barbă Cioc, Barbă Deloc ... Această carte s-a născut din frica mea de moarte în timpul pandemiei. Nu m-am

vaccinat, Antița a stăruit să nu mă duc la vaccin și bine a făcut..Am fost și bolnav, dar am biruit boala. Dar frica de moarte am trăit-o și am scris și niște sonete în timpul pandemiei pe care domnul Ioan Moldovan mi le-a publicat în Revista Familia..Era o teroare, era o teroare a morții, erau străzile pustii. Era ceva de neînțeles și această teamă am simțit-o până în măduva ființei mele. Am recitat Biblia, ne rugam în fiecare seară, eu și cu Antița. Și iată a trecut un an de când m-am întors din Israel, din Țara Sfântă, și bine am făcut că iată ce se întâmplă acolo azi. Am fost și în Israel, am trăit cu această frică de moarte și iată că rezultatul e această carte cu 300 de sonete ale Vechiului Testament. Unii au spus că mai bine spuneai 300 de sonete revelate din Vechiul Testament, acum nu pot să spun că a fost o revelație, fiindcă mai ales sfinții trăiesc o revelație, una e revelația, alta e relevația. Am vorbit și cu Editura Școala Ardeleană de la Cluj și am convenit ca forma să fie mai simplă: relevant... Am scris aceste poeme într-un iureș, cred că vreme de patru luni am scris aceste sonete. Eram cu adevărat inspirat și am și scris cu bucurie, înconjurat de 7 Biblii, 7 ediții. Am căutat să surprind toate evenimentele care sunt cuprinse în Vechiul Testament de la Geneză și până la sfârșit” a spus Pașcu Balaci cu prilejul lansării, la Oradea, a acestui volum minunat și deosebit.

Altiminteri, în încheiere, vom sublinia faptul că, volumul ori cartea domnului Pașcu Balaci reprezintă, ca și celelalte lucrări ale sale, pentru cultura (inclusiv cea teologică) românească, atât un catalizator de stare meditative sau reflexiv, cât și un suport veritabil pentru consolidarea, întărirea în credință și sporirea, progresul ori creșterea în virtute!...

Încă odată, adresez sincere felicitări, alese aprecieri și urări de multe împliniri și deosebite succese, în continuare, harnicului și vrednicului scriitor, poet și teolog – Pașcu Balaci!...

Marius Oprescu-Pogoneanu despre volumul „Am fost prizonier de conștiință în România din perioada Dictaturii ideologiei comuniste Sovietice-Rusești, și după...” de Al. Florin Țene

În colecția “Cărticica de buzunar “ inițiată de Al. Florin Țene, la Editura Napoca Star, a apărut un nou volum al președintelui Ligii Scriitorilor, intitulat “Am fost prizonier de conștiință în România din perioada dictaturii ideologiei comuniste sovietice-Rusești, și după...”

Cartea cuprinde relatări din tinerețea autorului, mediul și întâmplările care au făcut să o cunoască pe viitoarea soție, poeta Titina Nica Țene, pe când era elev la Școala Tehnică Tipografică “Dimitrie Marinescu “ din București și apoi student la Facultatea de filologie din cadrul Institutului Pedagogic din Baia Mare.

Autorul ne informează că ziarul „Scânteia” – organul de propagandă al PCR, a fost „ciocanul” cu care bolșevicii au făcut zob principiile democrației, punând bazele noii societăți românești, în care ura de clasă, minciuna, delațiunea și ignoranta au devenit modus vivendi.

Adevărul despre acele vremuri sângeroase spune autorul, că la “acest genocid social și cultural au contribuit și revistele literare cu colegiile de redacție, ale revistelor „Gazeta literară”, redactor șef Zaharia Stancu, „Tânărul scriitor”, redactor șef Mihai Dragomir, „Almanahul literar” condus de A.E. Baconsky, „Tribuna” redactor șef Dumitru Mircea, revistă ce apărea în februarie 1957, având pe prima pagină „Tezele din Aprilie” etc. Practic, aceste publicații, inclusiv toate ziarele regionale și locale au contribuit la propagarea ideologiei comuniste, regim considerat de specialiști în drept și istorici a fi criminal, la fel ca Statul Național Legionar”.

În capitolul SCOTOCIND PRIN LADA CU AMINTIRI, autorul subliniază că pe atunci, sub dealurile molcome cu vii ale Drăgășaniului, locul unde a văzut lumina zilei, nu cunoștea un adevăr pe care l-a spus monseniorul Vladimir Ghika că: „*Omul este una dintre făpturile care se alcătuiesc cel mai încet și care trec cel mai repede!*” Era anul Domnului 1942, luna iunie, 13, când strigătul primului copil al familiei Ion Țene și al Ecaterinei, născută Roșianu, ce se năștea, dădea semnalul începerii unei vieți. Era anul când începea ofensiva lui Montgomery împotriva lui Rommel la El-Alamein, în Egipt. În orașul Drăgășani, mai târziu, s-au simțit bombardamentele americane care ținteau podul de fier de peste Olt. În timpul acela, când sunau sirenele anunțând un nou bombardament, tata și mama viitorului scriitor cu Florin-Sandu în brațe, punându-i pălăria lui taică-său în cap să îl ferească de soare, fugeau pe Dealul Viilor adăpostindu-se sub umbra viței de vie. Era perioada când locuiau cu chirie la o rudă pe strada Leulești, actualmente Kogălniceanu, vis-à-vis de Liceul Agricol. În curtea acestei școli se juca până seara târziu când apăreau stelele, iar copii pe uliță scăpăram cu două pietre alte stele mai mici, întrecându-se care pietre scapără mai bine și mai frumos, scrie în carte.

Al Florin Țene abordează și structura dicționarilor și istoriilor scriitorilor. *DICȚIONAR de literatură română contemporană*, de Marian Popa, ediția a doua, Editura Albatros, 1977, *Dicționarul artiștilor români contemporani, de Octavian Barbosa*, Editura Meridiane, București, 1976. Ceva mai complet spune președintele Ligii Scriitorilor, este *Dicționarul scriitorilor români* de Mircea Zăciu, însă, și acesta are multe omisiuni.

Al. Florin Țene constată că în așa zisele, dicționare sunt prezenți, în totalitatea lor toți scriitorii, artiștii, care lucrau în sistem: adică erau redactori la reviste, ziare, edituri, salariați ai Consiliului Culturii, ai propagandei de partid etc. Lipsesc cu desăvârșire scriitorii, artiștii, liberi profesioniști, sau cei care lucrau în alte domenii. Fapt ce îl face să afirme că erau cuprinși în paginile lor scriitorii și artiștii verificați de partid, chiar de securitate, și că autorii dicționarilor acționau la comandamentul partidului comunist.

Mai complet se pare este *Dicționarul literaturii române* de Aurel Sasu, apărut în 2006. Istoria literaturii este știința care studiază, consemnează toate operele scrise în acest domeniu și autorii lor, dezvoltarea și schimbările succesive. Aceasta nu se face pe sărite, după preferințe, sau opțiuni politice. Istoria Literaturii trebuie să consemneze toți autorii, răi sau buni, cu eșecurile și victoriile lor. Dacă este altfel, nu este istorie, în cel mai bun caz o putem denumii extrase din istorie, sau compendiu. Istoria Literaturii Române nu se scrie după bunul plac al unuia sau altuia. Ea se scrie așa cum este, fără omisiuni și fără aprecieri personale ale ce-lui care o scrie. Se consemnează viața, opera, evenimentele ce au influențat opera și se citează aprecierile criticilor din vremea sa, de toate orientările. Așa cum se procedează la scrierea istoriei neamului românesc.

Kogălniceanu scria: *Istoria trebuie să fie cartea de căpetenie a popoarelor*. Ca să paraframaz pe acesta, Al. Florin Țene întreabă *Istoria Literaturii Române* pe când va ajunge cartea de căpătâi a neamului nostru? Odată cu intrarea tancurilor rusești în țară, în august 1944, și eliminarea persoanelor competente din aparatul de stat și din întreprinderile economice, înlocuirea lor cu membrii P.C.R. sau simpatizanți (septembrie-octombrie 1944), formarea guvernului condus de dr. Petru Groza (6 martie 1945), votarea la 3 august 1948 de către Marea Adunare Națională a legii prin care întreg învățământul este unificat și laicizat, și transformarea Societății Scriitorilor Români în Uniunea Scriitorilor, literatura română de-vine o unealtă în propaganda de partid. Aceasta promovând realismul socialist al unui regim totalitar impus de sovietici. Sunt excluși din noua organizație scriitoricească scriitorii a căror operă nu se încadra în ideologia marxist-leninistă, cum ar fi: Radu Gyr, N. Crevedia, Lucian Blaga, Vasile Voiculescu și mulți alții. Sunt interzise operele lui Gib Mihăescu, Pillat, Arghezi, Nichifor Crainic, Octavian Goga, Mircea Vulcănescu, și chiar Eminescu etc. Din 1944 până în 1950 Mihai Eminescu a fost interzis datorită poeziei „*Doina*”. Din literatura universală sunt interziși: Platon, Spinoza, Nietzsche, Bergson, Edgar Poe, Gide. În total au fost interzise 8000 de cărți. În

această perioadă sunt impuse opere ce promovau realismul-socialist din URSS, cum ar fi Maiakovski, Șolohov, Esenin, Konstantin Fedin, Leonid Leonov, Andrei Jidanov, Ilia Ehrenburg, Aleksandr Fadeev cu „Tânăra gardă”, N. Ostrovski cu „Așa s-a călit oțelul”, Maxim Gorki care publicase în „Literaturna Gazeta” articolul „*Despre realismul socialist*” etc. Se înființează în București Editura Cartea Rusă, o facultate unde se învăța numai limba rusă, iar în marile orașe se deschid Librăriile „Cartea Rusă.” Imperiul Rus, botezat sovietic, continua politica de expansiune începută de țării acestuia, încercând să asimileze țările pe care le cucerise după cel de-Al Doilea Război Mondial.

La noi, mulți scriitori pactizează cu puterea comunistă și încep să publice cărți scrise în spiritual realismului-socialist, doctrină comunistă oficială proclamată în 1932 de Comitetul Central al Partidului Comunist al URSS, impusă tuturor țărilor care au fost ocupate de Armata Roșie. Debutul realismului socialist din România are loc în ianuarie 1948 când Sorin Toma, fiul poetului mediocru A. Toma, publică trei articole în *Scânteia*, intitulate „*Poezia putrefacției sau putrefacția poeziei*” despre opera poetică a lui Tudor Arghezi, în care se dă semnalul ruperii totale față de valorile naționale ale trecutului Într-u articol publicat în „*Viața Românească*”, nr. 3, din 1951, Mihai Beniuc, în calitate de președinte al Uniunii Scriitorilor, oferă definiția poetului realismului-socialist. Imediat criticii literari ca: Leonte Răutu, Ovid S. Crohmălniceanu, Mihai Gafița, Mihai Novicov, Traian Șelmaru, Ion Vitner publică articole în spiritul cerut de noua ideologie cultural-politică. Primul care a dat semnalul introducerii realismului-socialist la noi a fost Mihai Sadoveanu (cel care fiind președintele Marelui Adunări Naționale nu a vrut să grațieze condamnarea la moarte a unui țaran care nu a dorit să se înscrie în CAP), cu prozele: „*Fantezii răsăritene*” (1946), „*Păuna Mică*” (1948) și „*Mitrea Cocor*” (1950). A urmat Zaharia Stancu cu „*Desculț*”, Alexandru Jar cu „*Sfârșitul jalbe-lor*” (1950), Petru Dumitriu cu „*Drum fără pul-bere*” și „*Pasărea furtunii*”, Eusebiu Camilar cu romanul „*Negura*” (1949), Eugen Barbu cu „*Groapa*” și „*Șoseaua*

Nordului”, Aurel Baranga, Mihai Davidoglu, Lucia Demetrius, Alexandru Mirodan etc.

În perioada aceasta, scrie Al. Florin Țene, de după 1960, Nicolae Manolescu publică articole vădit propagandistic în favoarea realismului-socialist, cum ar fi: „*Tineri muncitori în creața literară contemporană*” și o serie de altele în „*Gazeta Literară*” și „*Contemporanul*” unde a publicat articolul „*Realism-realism socialist*”. La fel ca Manolescu, Alex Ștefănescu de când a început să publice, din 1970, cronici literare în „*Luceafărul*”, condus pe atunci de Ștefan Bănuțescu, a făcut apologia realismului-socialist și criticând fără milă lucrările care nu se încadrau în acest așa zis curent literar impus de PCR.

În a doua parte a secolului XX când în, aproape, jumătate din țările europene era impusă ideologia marxist-leninistă, în celelalte țări democratice, literatura, în general cultura și arta, cunoștea o înflorire democratică. Astfel în perioada de care facem vorbire prozatorul și dramaturgul francez Marcel Aymé își publică lucrările de dramaturgie și proză în care cultivă umorul suculent, cum ar fi: „*Clerambard*” (1950), „*Capul celorlalți*” (1952), Paul Eluard, poet francez, scrie și publică „*Poezie neîntre-ruptă*” (1953), folosind un limbaj poetic simplu și familiar, vizând un raport de reciprocitate între obiect și cuvânt. Englezul William Empson în 1951 și în 1961 „*Structura cuvintelor complexe*” și volumul de poezii „*Dumnezeul lui Milton*”, poetul, prozatorul și dramaturgul german (RFG) Hermann Kasack publica „*Orașul de dincolo de fluviu*” (1947), „*Năvodul cel mare*” (1952), poetul spaniel Moreno Villa publica în 1944 „*Viața dezvoltată*” (Memorii). De observat că în timp ce în țările democratice autorii își publicau din timpul vieții memoriile sau jurnalele, la noi nici-un scriitor nu a îndrăznit să le publice din timpul vieții.

În condițiile actuale, subliniază talentatul scriitor și filozof Al. Florin Țene, când integrarea europeană și tendința de globalizare cuprinde întreg mapamondul rolul intelectualului român este, în primul rând, acela de promovare a valorilor naționale. Acestea vor fi zestrea noastră care ne face să nu pierim ca neam. Răspândirea istorică a progreselor culturale, până când ele devin moștenire

comună a întregii omeniri, este mai mult decât diversitate culturală. Acest fenomen implică nu numai deosebiri de caracteristici culturale, ci și existența unor caracteristici culturale care sunt *superioare* altora. Însăși faptul că oamenii-toți oamenii, europenii, africanii, asiaticii sau alții-au decis în repetate rânduri să renunțe la o anumită caracteristică a propriei culturi și să o înlocuiască cu ceva aparținând unei alte culturi denotă că ceea ce era împrumutat de la alții funcționa mai bine; cifrele arabe, doar să dau un singur exemplu, nu sunt doar deosebite de cifrele romane-ele sunt superioare celor romane. Am dat acest exemplu, pentru a înțelege mai bine rolul intelectualului român în a promova idei, opere, descoperiri științifice, mai bune, mai superioare decât ale intelectualilor al-tor popoare. Numai astfel vom menține vie ființa națională.

Un rol important în acest sens îl are școala. Tineretul trebuie educat în spirit mesianic. De expansiune și promovare a culturii și științei românești, numai așa vom putea „cucerii” noi teritorii, fie ele și de cultură. Cu mentalitatea lui Mircea cel Bătrân din Scrisoarea III-eminesciană; *Eu? îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul!* Nu vom ajunge prea departe în timp și spațiu. Vom pierde și ce avem.

Mă întrebați, scrie Al. Florin Țene, printre altele, ce fac intelectualii în timp ce mulțimea de credincioși, *călăuziți de sentimente religioase, criteriu care șterge granițele pregătirii intelectuale*, merg în Casa Domnului sorbind din înțelepciunea lui Iisus. O parte din acești intelectuali, majoritatea venind din *România profundă*, lucrează și pun cu trudă „cărămidă”, peste „cărămidă”, construind edificiul culturii noastre, și... din când, în când se mai „înțeapă” unul pe altul de parcă nu ar fi pe lume, sau în lumea cultural-științifică, loc pentru fiecare. Tocmai această nemulțumire îl face pe creator să descopere *floarea rugini*, cum spune într-o poezie în tinerețe, marele scriitor Al. Florin Țene, care nu este altceva decât, rugina ce protejează metalul, adică arderea interioară, din miezul căruia țâșnește OPERA, sau IDEEA GENIALĂ.

Intelectualii din țara noastră, creatorii de frumos și de cultură, e necesar să înțeleagă că există un

proces dialectic în modificarea tradițiilor, a culturii noastre, subliniază autorul. De-a lungul anilor culturile renunță la ceea ce nu mai funcționează la fel de bine ca ceva împrumutat de la o altă cultură. Limbile împrumută cuvinte din alte limbi, tiparul a fost adus din altă parte, internetul din America. Ceea ce vor adepții conservatorismului, pe care-i numim naționaliști, pare să fie cu totul altceva. Ei doresc să păstreze culturile în stare pură, asemenea fluturilor dintr-un insectar. Dar nici o cultură nu a ajuns pe această cale în stadiul actual. Ele se interferează cu tradițiile și culturile țărilor vecine. Se influențează una pe alta, cum s-a întâmplat cu baladele noastre (*Vezi Meșterul Manole*, cu influență din sudul Dunării), cu cântecele bănățene care au melosul sârbesc etc. Indivizii din popor, mai târziu o parte din intelectuali, au fost cei care au decis singuri ce să păstreze din ceea ce era vechi și ce anume din ceea ce era nou se dovedea a fi util în viețile lor. Așa a fost introdus tiparul, care o perioadă a fost folosit paralel cu scrierea de mână a călugărilor din Mănăstiri, când s-a tipărit la 1561 *Evangheliarul românesc* al diaconului Coresi, s-au în Țara Românească, la 1508-1512, când ieromonahul Macarie a tipărit primele cărți, pe timpul domnitorilor Radu cel Mare, Mihnea cel Rău, Vlad cel Tânăr și Neagoe Basarab.

Cartea se încheie cu o indicație, pe bună dreptate scrisă de Al. Florin Țene, special adresată celor care au scris în spiritual realismului socialist și care prin operele lor au sprijinit un regim criminal cum a fost cel comunist din România: măcar în anii aceștia democrați scriitorii care prin operele lor au promovat realismul socialist și au susținut propaganda comunistă-criminală, lucrând în structurile PCR ca redactori, redactori șefi, tehnoredactori să facă un pas înapoi. Nicolae Steinhardt spunea: *„Răul poate să-l facă oricine, cât de nevolnic ar fi. Binele însă e numai pentru sufletele tari și firile călite.* „În concluzie: cei care au făcut rău neamului românesc în timpul comunismului, prin scrierile lor, prin activismul de partid, rămân la categoria *oricine*, un fel de „nimeni în drum” cum spunea țăranul celor care-și pierdeau vremea în birt.

**Al Florin Țene despre vol. „Desculț, pe cărări de lumină“, autor Ionel MARIN,
Editura Bogdania, 2023**

**Dorul ca sentiment universal în poezia lui
Ionel N. Marin**

Am primit de la scriitorul Ionel N. Marin, odată cu revista "Bogdania", pe care o editează, volumul de versuri intitulat "Desculț, pe cărări de lumină", volum prefăcut de Geo Călugăru, ce cuprinde 50 de poeme și o bogată biobibliografie pe măsura amplei activități ce o desfășoară ca scriitor, promotor cultural, ctitor de revistă, editor și îndrumător cultural.

Încă din titlu poetul ne pune în gardă că a fi desculți pe un drum este o realitate de a cunoaște realitatea, aspră, dură, sau catifelată precum este materialul pe care simte tălpile. În titlul poetului cărarea este de lumină, nu opusul întunericului, ci fiind vorba de înțelepciune, iubire, cultură, dragoste și înțelegere. Acestea sunt cărările luminii poetului, iar adjectival desculț definește simțămintele, sentimentele pe care le simte autorul înțelegând pe cele amintite mai înainte, frisonat de dorul de a înțelege toate aceste infinite caracteristici ale luminii culturii: "Omul, foșnet în labirintul vieții
Aprinde, reaprinde mereu...doruri.
Nu are margini, Dorul curge duios,
Prin fereastra fascinantă a timpului, "(Dor infinit).

Din poeziile lui Ionel N. Marin înțelegem că dorul pentru el este un mijloc de a atinge un țel propus. Practic un mijloc de promovare a progresului. Toate că în DEX se spune că Dorul este un sentiment care exprimă o dorință puternică de a revedea pe cineva sau ceva drag sau de a reveni la o stare emoțională

preferată. Cuvântul are origine în latină populară *dolus* - a dura. Poetul îi dă un alt sens acestui sentiment uman, o inovație îndrăzneată, pe măsura promotorului cultural. Dorul la Ionel N. Marin nu este ceva egoist, este unul de dăruire, de bunătate, de înțelegere, de bucurie: "Punțile umane se întăresc/ Și bucuria devine realitate..."

În căutarea bucuriei străbate vremea,/ Cutează! Fii nemuritor..." (În căutarea bucuriei).

Poetul ajunge la o trăire profundă a înțelegerii realității care nu e pe măsura speranțelor sale, înțelese ca doruri: "Izgonit de la Cina cea de Taină, Ești obligat să devii sclav liber și supus, Umil cerșetor de normalitate..." (Cerșetor de normalitate).

Poemele lui Ionel N. Marin, care pun erminia peste litografiile de viață, sunt de o adâncime și de o sensibilitate seismografică puternică a trăirilor poetului în societate. Au o vibrație a perspectivelor ontologice, exemplificând spiritualismul cu extazul și vibrațiile eului, au o strânsă omogenitate între ceea ce este *creat* și *trăit*, încât poetul întruchipează o drama universală cu răsunet filozofic, desprins de cazul particular și de sentimentele incomunicabile. Poemele lui Ionel N. Marin sunt vibrațiile ale iubirii de Om, ale pasiunii față de viața lui, chiar teologal-, izvorăsc dintr-o verificată expresie culturală: universalitatea dramei unui eu exponențial e sporită de inteligibilitatea modelelor culturale.

Volumul ne descoperă un poet ce trăiește vremurile țării sale, talentat, dăruit culturii naționale cu inima și sufletul.

Adrian SIMEANU despre volumul *Frumoasă era Sena pe sub florile mele*, autor Adrian Cioroianu, Ed. Curtea Veche Publishing

Cartea zilelor noastre

Niște ani la Paris

În deceniul trecut. Când olteanu` bucureștean **Adrian Mihai Cioroianu** este ambasador al României la UNESCO. Om de cultură incontestabil, el se arată, în timp, și un mânuitor de condei demn de citit. Anu` trecut apărându-i o carte* pe tema asta realmente de larg interes. Atât pentru compatrioți, cât și, y compris, pentru francezi. Adrian fiind un bun vorbitor al limbii acestora. Iubitor al capitalei franceze (chiar dacă nu mai este ea ca odinioară). Adaptat rapid la realitățile-i de azi. Aidoma integrat în misiunea și activitatea specifică. În proiectele pentru-a căror realizare-a depus apăsător eforturi benefice. Cultura și politica, familiare fiindu-i în egală măsură. La nivel înalt, neîndoios...

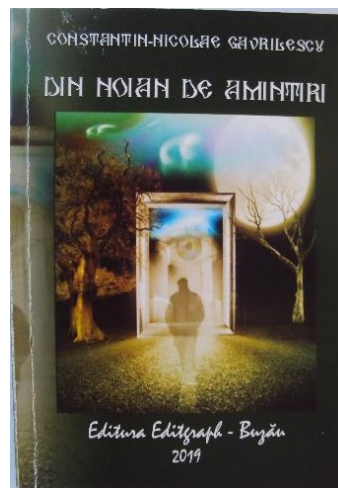
Povestea are un titlu poetic. Încât n-ai zice, la prima vedere, că adună peste două sute de file numai și numai în proză. Fie documentară preponderent, expunând (inattractiv nicidecum) date și fapte reale petrecute-n răstimpul menționat sau pe-aproape. Fie literară evident, pe alocuri. Într-un melanj sugestiv și îmbietor la lectură nespuse. Aducând sub ochi curioși informații multe și persoane varii din România, Franța și alte țări corelativ. Adrian dovedindu-se atât un specialist în istorie europeană (franceză-ndeosebi), cât și românească. Contemporană, în mod predilect. Asta fiind, cred eu, unul dintre atuurile incontestabile ce l-au condus util spre politica de vârf. Alături de acumulările culturale certe și de substanță. Ce-au făcut și fac dintr-însul interlocutor redutabil, când stă la catedră. Sau în conferințe deloc puține numeric...

Ei bine, tomu` (pe scurt semnalat în aste rânduri, ca să nu micșorez cumva curiozitatea) spune-atâtea despre el și despre alții, încât nu-ți vine nicicum să-l neglijezi. E un mix elegant și bogat în relatări, portrete și descrieri. Etalând eforturi, împliniri, neîmpliniri. În prim-plan dorința de a pune România, benefic, în atenția lumii civilizate și-n arealul` culturii mondiale de top. Chiar dacă azi Europa e frământată nefast de ce știm cu toții, din nefericire. Noi, autohtonii, deocamdată feriți fiind de răbufniri neocomuniste nimicitoare din Est, putem citi în tihnă despre Sena și frumusețile ei neprețuite. Mai cu seamă, cei neajungând s-o vadă-n

realitate vreodată pe la picioare curgând. Concluzia: Cioroianu-i istoric, politician (de dreapta, firesc) da` și scriitor clar promițător. Conținutistic, stilistic, volumu-i valoros, atractiv intens. Memorialistică și manual, deopotrivă. Folositor categoric. Îns-o corectură meticuloasă la ediție nouă nu i-ar strica. Ar fi păcat să nu se întâmple asta cât mai iute posibil...

***Adrian Cioroianu**, *Frumoasă era Sena pe sub florile mele*, Ed. Curtea Veche Publishing, anul 2023

Corneliu CRISTESCU despre vol. *Din noian de amintiri*, autor **Constantin-Nicolae GAVRILESCU**, Editura Editgraph, Buzău

Apariția volumului de poezii: *Din noian de amintiri*, surprinde nu numai prin conținut și calitatea demersului poetic al domnului **Constantin-Nicolae Gavrilescu**, dar, cel puțin pentru mine, și prin faptul că acesta este primul său volum, *volumul de debut* editorial! Prestația sa poetică anterioară, din cadrul *Cenaclului Literar Ing*, prin calitatea și tematica abordată, pune în evidență un poet cu o gândire matură, talent și experiență, departe de fi un debutant.

Cum am deschis cartea, am remarcat că volumul se bucură de o *Prefață* semnată de domnul **Victor Ghe. Stan**, o personalitate literată de anvegură națională foarte cunoscută, personalitate pe care o dorim mai des prezentă și mai apropiată de *Cenaclul Literar Ing*!

Ca să nu mai zic că, la această carte, domnul Gavrilescu, se bucură și de o *Postfață* semnată

de domnul prof. univ. dr. **Nicolae Vasile**, coordonatorul cenaclului nostru. Am citit acest volum, din *scoară-n scoarță*, chiar de **Ziua Culturii Române!**

Considerându-l de la început un prieten literar, colegi în *Cenaclul Literar Ing*, am citit cu deosebită atenție bucurându-mă din tot sufletul de reușitele sale poetice, pe unele, nu le credeam posibile din partea dânsului, ba chiar am mers până acolo că, pentru unele poezii, chiar l-am invidiat.

Temele principale pe care le abordează poetul sunt: iubirea, eterna iubire! (cca. 65 poezii), dragostea de natură, de tot ce ne înconjoară (cca. 50), și reflecții filosofice! (cca. 15).

Dacă este să ne referim la **tema dragostei, a iubirii**, ea este dominantă nu numai prin număr, dar și prin intensitatea simțămintelor, a mesajului sublim transmis, intrinsec ființei umane, care îl caracterizează în primul rând pe autor. Aș începe cu **prima iubire din viața noastră**, mă refer la iubirea de mamă, care ne-a dat viață, ne-a hrănit și ne-a ocrotit. Poezia **Gând pentru mama** (pag. 25) nu este o poezie bună, ci chiar mai mult decât foarte bună, poate spre genială!

Din punctul meu de vedere este cea mai bună poezie din acest volum!!

De câte ori, măicuță,/ la tine mă gândesc,/ mă prinde dimineața/ și-ncerc să-mi definesc,/ cum ai făcut tu viața/ să-ți fie minunată,/ și clipa fericită/ să vină deîndată? Sună superb!

Poezii de dragoste, de iubire, sunt foarte multe și foarte frumoase în acest volum.

Poezia: **Ai plecat de lângă mine** (pag. 51), spune ceva neștiut din viața poetului, căruia i-a plecat iubita: *Și de vrei acum la mine/ să te-ntorci din a ta cale (?)/ socotește că-i mai bine/ să fim singuri fiecare. // Orice rău este spre bine,/ Dumnezeu a vrut așa,/ soarta nu mi-era cu tine,/ m-aștepta altcineva.* Dar poetul nu disperă, doar vrea un concediu, o vacanță, pentru că: **Mi-e dor** (pag. 69), dar de ce? *Să simtă iubirea/ ce zace în mine,/ că iarna e vremea/când dragostea vine.*

Poetul a iubit toată viața, chiar și acum, la pensie, are parte de iubire; e vorba de:

O poveste-n toamna vieții (pag. 81): *O poveste de iubire/ spusă-n toamna vieții mele,/ a trezit în mine dorul/ cel înscris în mult în stele.* Frumos, nu? Aflat în plină poveste de iubire,

autorul este preocupat de ce va urma, de destinul pe care nu-l cunoaște, pentru că: **Atunci când ne vom ști destinul** (pag.90) */.../vom ști și calea de urmat,/ și vom lăsa în urmă gândul/ și freacățul cel disperat.*

Poetul are și momente de cădere, dar și de ridicare: **Azi, nu mai vreau nimic din viață** (pag. 91) */.../ Stau bine-n carapacea mea,/ Natura-mi spune că-ntr-o dimineață,/ În inimă, un alt om voi purta.*

Prins în suferința și bucuria iubirii, poetul se întrabă: **Ce e amorul??** (pag. 94):

Ce e amorul?/ e fericirea sufletului ce se-nalță/ Când e iubire pentru-o viață,/ Lăsând aprins în inimi dorul./...//Nimic nu este nou sub soare,/ De mii de ani e-n legea firii,/ Ca pradă să te dai iubirii,/ Cu patimă și cu ardoare. E pasional!

Amorul naște fericire, dar și suferințe, căci, vorba poetului: **Câte lacrimi** (pag. 100): *Câte lacrimi n-au fost strânse/ Noaptea-n perne și-n batiste,/ Câte lacrimi fost-au duse/ După nopți de dor, dar triste?* În plină fericire, gândul poetului este ocupat total de iubirea lui, cu speranță în viitor: **Petrec cu tine-n gând** (pag. 113), */...mereu așa va fi,/ venind în lumea vie, unde noi doi vom fi,/ și unde moartea sacră nu ne va despărți,/ căci dragostea curată ne va înlănțui.* Nu știu femeile cum sunt, dar bărbații cad repede victime ale: **Zeului dragostei, amor** (pag. 127): *Prin clepsidră, azi în viață,/.../ și privind-mă în față,/ zeul dragostei, Amor,/ trage arcul, și-o săgeată/ inima-mi umple de dor./...// Las nisipul lin să cadă/ din clepsidra vieții mele,/ și în soarele ce scaldă/ soarta-mi plină de mistere/ încerc iarăși să-i fac față/ unui dor ce mi-e venit,/ și pe-Amor ce mă învață/ cum să fiu din nou iubit.* Dar poetul a găsit soluția! Cine a scris aceste versuri, aflăm din poezia: **Un vers, o rimă, o poezie** (pag. 115), care sună ca un veritabil testament, prea timpuriu însă: *Un vers, o rimă, o poezie,/ se vor citi pline de dor,/ că totu-i scris cu fantezie/ de-un trubadur plin de Amor!*

Poezia despre natură este a doua temă majoră a poetului, cuprinzând cca. 50 de poezii.

Poetul abordează ca subiecte de meditație, despre natură, tot ce trăiește în mediul existențial uman, în jurul casei, în curtea casei, în toate anotimpurile. În acest sens, îl asemăn cu al prieten de-al meu, poetul **Dan Florică** din

Bolintin Vale, ambii lucrători prin curte, meditănd la stele și la fericire...**Câteva cuvinte despre poezia, să zicem, filosofică.**

Sunt destule poezii în care transpare gândirea preponderent filosofică a poetului, unele amintind chiar de Poetul Național. În poezia **Visele sunt vise** (pag. 78), poetul, suferind din dragoste, merge chiar prea departe cu meditația sa asupra vieții: *Totul în viață este trecător.. / Făr' de speranță, fără visul cel de taină, / Este păcat să treci prin viață fără dor, / Căci doamna cea cernită te va lua sub haină!* Poezia **Și dac-ar fi...** (pag. 79), care amintește cumva de Eminescu, este o poezie de dragoste, dar cu reflecții filosofice: *Și dac-ar fi să-mi dai ceva... / Dă-mi noaptea ce mi se cuvine, iar mai departe: / Dă-mi iar speranța care zace / în inima-mi căzută-n transă, / și la picioare-ți voi aduce, / Întreaga lume de amor aprinsă.*

Poezia: **De ce nu vrei...** (pag. 102), dar și poezia: **Din terestre anotimpuri** (pag. 116): *Din terestre anotimpuri, / care an de an sosesc..etc,* ne amintesc prin titlu și prin ritm de Eminescu, ceea ce nu este rău deloc.

Poezia: **Dilemă** (pag. 109) este un exemplu de meditație filosofică, de care poetul este cuprins: *Unde-i capătul de drum? / Unde zarea se sfârșește? / Sau se-ntinde, știu eu cum, / mintea nu mai definește. // Unde-i punctul lui final? / Unde-i limita vederii? / Sau se pierde-n alt liman / Într-o lume a tăcerii? / Sau mai departe: / Unde-i capătul de lume? / În mister de nepătruns, / Unde Biblia ne-o spune, / Și-unde nimeni n-a ajuns?*

În poezia: **Gând fugar** (pag. 121), poetul vrea să pătrundă adânc în cunoaștere:

Un gând fugar / îmi brăzdează cerul minții / cu strălucirea pătrunderii / universului stelar..

Am lăsat la urmă poezia: **Memento mori** (pag. 29), pe care o recomand a fi citită și căreia eu îi propun un adendo, un adaos, alt final, având în vedere evenimetul major din Crevedia. din 2023, prin care a trecut poetul și soția sa. Schimb doar un cuvânt (*șocul cu focul*) în strofa a treia:

După focul suferit / Sufletul în chin se zbate, / Tinzând către infinit / Unde nu există moarte. / Ca finalul poetului să fie: / Sar scânteii răvășitoare / explodează în eter, / nu-s ca razele de Soare / strălucind pe eșicher.

La care eu aș adăuga: Memento Mori!

DIN CREAȚIILE TINERILOR CREATORI PREMIAȚI LA FESTIVALUL - CONCURS DE CREAȚIE LITERARĂ BOGDANIA

STEINHAGEN CARMEN DORA

Data nașterii: 22.01.1958

Profesia: economist

Activitate literară:

A publicat în revistele: *Sintagme Codrene*, nr. 18/ianuarie, februarie, martie din Baia Mare, 3 poezii, paginile 41-42; *Portalul Măiastra*, nr 1/2023 și nr 2/2023;

Premiul al III-lea, Secțiunea Poezie la ediția a XII-a, Festivalul-concurs internațional de creație literară **Bogdania**, București, 16 august 2023.

RĂSPUNSURI NECITITE

Eu nu rog timpul să tacă;

Îl las doar să curgă

Pestru întrebările mele

Și-n carnea-mi săracă

Ca o palmă întinsă,

Nesăbuit dezlegată.

Fiara scăpată din labirint
A rupt paravanul de mucava

Și ruptă de foame
Lasă botnița la intrare
Să fie mai ușor de pătruns
În lazaretul de carne.

Pe mine și-n mine
Răspunsuri necitite
Clădesc bârne și trepte,
Ziduri sprijinitoare
Pentru clipa ce va să vină
Când legea primită
Cerc întreit de puteri
Se va-nchide în ieri.

VIETĂȚILE MĂRII

Ce spuneai aseară,
că timpul toarce pentru noi aceeași poveste,
cum fiecare val mângâie același țârm,
într-o rotire neîntreruptă de început și sfârșit?
Dar tu uiți că țârmul se schimbă cu valul ce
trece ...

Apar viețuitoarele mării,
sentimentele devin translucide
și rămân risipide în geometrii separate.

Nu vorbi încă!
Așteaptă să ne cheme!
Le vom regăsi domesticite și tandre, vietăți ale
mării.

URMĂ AMARĂ

Chiar și în vis
Ești departe de mine...
Jumătate întors spre tine,
Jumătate în altă privire.
Nu poate ploaia să spele
Visul rămas fără cheie,
Mugurii crescuți fără rod,
Necuvântul răscopt în tăcere.
Timpul nepetrecut
Nu poate să fie iubire,
Rămâne doar urma amară
Ruptă din mine.

UN FEL DE OGLINDĂ

Un fel de oglindă
Ca un cuib gol de aripă,
Fără povestea ultimului zbor

Când ai trântit toate ușile
Și te-ai aruncat în țipătul mut al lui Munch,
Cantr-o duminică nepetrecută.
Încă mai aud porumbeii
Cum se lovesc de fereastră.
Nicio întâmplare înaripată
Nu se mai petrece.
Ce caut eu aici?
E o liniște ca o renunțare la timpul de după
într-o oglindă mută...

ÎNTRE ANOTIMPURI

De-acum începe iarna pa'n la os,
Furiș se va încolăci încet pe sfere,
Ca albe străvezii cu fețe ca de ceară
Să strălucească-n galben, fără rost,
Stafii de vară-n bumerang de stele.

Vis înghețat de alb și alabastru,
Urmă în glas de șoapta ca de rouă,
Tăcere împietrită în a fost,
Dor fără drum, împletitură nouă,
De ce-ar mai fi veștmântul de folos?

Urme-nflorite în gheața de pe geam,
Păreri și amintiri de-o vară,
Speranța unui galben ce-l aștept
Să mă topească până la durere
Să pot simți că sunt ce am mai fost.

PICĂTURA INFAMĂ

Cum nu regreți nimic,
de ce ai regreta acea picătură infamă,
rămasă unică în insectarul tău consumat,
jumătate plânsset,
jumătate rictus,
completat cantr-o poezie avută pe clipe,
în amintirea întâlnirilor avute,
printre rânduri de trăiri
neeliberate de trecut... ?

LACĂT ÎNZIDIT

Se auzeau caii lovind în porțile zăvorâte,
Cu strigăte lungi, metalice,
Ca un zăngănit asurzitor de pumnale...

Și lacătele ruginite tot nu cădeau sub ploaia de
copite-nfierate.
Neclintite mușcau din lumină cu-n pas să
pătrundă-n afară,
Odată cu labirintul zădărnicit doar de-o cheie,

ce-n jocul de-a moartea își cerșea partea sa de
tărie.
Nepotolit încă răzbate până la noi zăngănitul de
arme,
Deși călăreții demult sunt vecie,
Zidul nu cade, poarta nu se clintește,
Până ce ruga întreită nu va răzbate
Și lacătul înzidit singur se va deschide.

ÎNSINGURATĂ PODOABĂ
Nu mi-e ușor să-ți scriu despre mine...
E ca o dezgolire în piatră, ratată.
Fără veșmintele acoperitoare,
Ochiul se usucă-n priveliștea brăzdată
Ca după o noapte de veghe,
Nesomn nesătul,
Silnică chemare, fără scăpare,
primejdioasă se-mpatimă.

Cine mă strigă în noapte?
Poate pasărea de fum,
Poate tulburătoarea ceață,
Poate duhul acestei primăveri,
Însingurată podoabă,
A feței de-acum.

URME ȘI SEMNE
Lăsa semne, omule, să-ți regăsești urmele,
altfel nu știi ce galerie viețuitoare de taină
ascunde,
cu glasuri primejdioase,
drumul spre casă să-l uiți ca rătăcitorul Ulise!

Nu toți avem o insulă și o Penelopă iubitoare.
Lăsa semne, îți zic, că vine o vreme
când nu te mai poți ajuta singur
și nu știi atunci dacă mai ai pe cineva lângă tine,
să-ți țină de veghe.

Umbra ascunde și noduri și spaima de sine,
amăgitoare șoapte de întuneric crescute,
plată la zaruri să fie în jocul de-a soarta,
pentru un blid sărac de merinde.

Loc de odihnă nu ții, nici pășune de rugăciune
dacă nu duci cu tine povara crucii de fapte,
să-nduplece prin rugă smerită de vorbe Tăria,
căci drumul iertării e până la capăt singura
cale...

RADU ADELA-ELENA

Data nașterii: 28.09.1984
Profesia: *profesor itinerant și de sprijin*
Premiul al II-lea, Secțiunea Proză scurtă la
ediția a XII-a, Festivalul-concurs internațional
de creație literară **Bogdania**, București, 16
august 2023

Deveniri

Comparativ cu alți băieți de aceeași
vârstă, Mihai este relativ mic de statură. Cu
limpezi ochi verzi, perpetuu prietenos, expansiv,
curios, îi place să deseneze de când se știe.

Chiar și pereții apartamentului în care
locuiește sunt vreme îndelungată o dovadă
grăitoare a creativității sale, fiind foarte
familiarizați cu diferite schițe, desene, culori.
Inspirat din cele văzute la TV, desenează păduri
cu iazuri fermecate, eroi în armuri gri sau cu
pelerine fluturând, cai grăbiți, mașini zburătoare
și câte și mai câte. Acestor creații le urmează
diverse recondiționări ale încăperilor, spre
„încântarea” mamei, ajunsă pe această cale
expert și în aplicarea lavabilei. Astfel, au loc
numeroase discuții ce urmează în linii mari
același scenariu:

– Mihăiță, ce-ai făcut? Iar ai desenat
pereții? întreabă mama oftând și gândindu-se la
reamenajări.

– Arată mai frumos așa! răspunde
nedisimulat copilul.

– Ți-am dat creioane să desenezi, să te
exprimi, dar nu pe pereți! Ai foi, ai și cărți de
colorat. Nu se poate așa ceva! Iar ești pedepsit
pentru o săptămână, să știi! răbufnește mama,
cu o voce implacabilă.

– Scuze, mamă! se căiește profund
Mihai că a cauzat supărare, continuând să nu
înțeleagă de ce nu-i plac femeii pereții colorați
cu atât de multă dedicare.

Băiatul pricepe în cele din... urmă, odată
cu părăsirea statutului de preșcolar.

Însă, cu toate că încă adoră să deseneze, pe Mihai începe să-l cuprindă tristețea din ce în ce mai des. Se simte confuz și descumpănit deoarece nu reușește să citească deloc bine conform vârstei de 11 ani pe care o are. Iar de-ar fi fost întreat, ar fi răspuns cu sinceritate că se străduie. Zi de zi încearcă, dar tot citește rar, silabisind.

La matematică nu întâmpină dificultăți, la desen este fără îndoială cel mai bun din clasă, realizează până și niște picturi grozave. Dar cititul? Off!

Zilnic, precum ceilalți colegi, are de lecturat cu voce tare la școală. Încremenește în timpul orelor de CLR când își aude numele:

- E rândul tău, Mihai. Citește!
- Priii-e-teeee-nuuul..
- Curaj! spune învățătorul.
- Laa ne-vooo-iee se cuu-noaaaș-tee...

Acasă urmează, bineînțeles, recitiri ale textului din clasă.

Sunt acumulate așadar o mulțime de momente în care își spune că nu-i capabil. Uneori și visează că nu poate citi. Ziua, noaptea, același coșmar.

Adulții, la recomandarea învățătorului, îl duc în cele din urmă la un specialist și urmează invariabil diagnosticul: dislexie. Înțelege ce înseamnă, dar faptul nu-l scutește de sentimentul că este inferior altora, prostuț chiar. Cu siguranță că lucrurile nu stau în acest fel, o știe și el, dar așa se simte. Însă lucrurile au darul de a se schimba.

Astfel, într-o însorită zi de toamnă, Mihai îl cunoaște pe Ștefan, un coleg nou de clasă. Înalt, slăbuț, cu ochi pătrunzători, în scaun cu rotile. Timid și singuratic, vorbește cu alții doar dacă este întreat ceva. Iubește în schimb lectura, fapt ce face ca Mihai să-l admire. Se vede treaba că noului coleg îi este ușor să citească, așa cum și el, băiatul dislexic, desenează cu o mare lejeritate.

Însă admirația se dovedește a fi reciprocă. Pe când Mihai comunică fără probleme, se împrietenește ușor, Ștefan (sau Ștef) nu are prieteni. Cu dizabilități din naștere, este mai mult evitat de alți copii.

Unii îi zâmbesc stânjeniți, alții se holbează la el, sau, mai rău, îl privesc cu o exagerată compătimire. Câțiva sunt de-a dreptul răutăcioși, nu de puține ori tachinându-l. Toate

acestea îl întristează, dar, vrând-nevrând, se obișnuiește cu situația.

Așadar, odată cu trecerea timpului, învață să ignore multe și să-și canalizeze atenția spre basme, povești, romane, care ajung să îl captiveze. Totuși, zilnic tânjește după prieteni.

Prima zi din clasa a IV-a îl găsește pe Ștefan într-o nouă școală, mai aproape de locul unde este așteptat la kinetoterapie. Având destule amintiri dureroase de la vechea instituție de învățământ, este destul de surprins de comportamentul lui Mihai. Acesta, fără să stea pe gânduri, vine în pauză și, foarte interesat, îl întreabă direct:

- Ce carte citești?
- „Micul Prinț”...
- Wow, nu am auzit până acum de ea.

Despre ce-i vorba?

Ștefan se trezește că începe să-i povestească noului coleg despre călătoria minunată a copilului bălai pe diverse planete. Vorbește cu sfială, dar pricepere despre unul din romanele sale favorite.

Mihai este transpus în ținuturi fantastice, alături de personajul principal. Rămâne impresionat. Până acum nu credea că în cărți se poate găsi atâta frumusețe și sens. Dintr-o dată, scrierile încetează a fi foarte înfricoșătoare. Încep să semene puțin, foarte puțin cu desenele făcute de el însuși.

A doua zi, Mihai se duce iar la noul lui coleg:

- Văd că ai mai adus o carte la școală.
- Da, e „Privighetoarea”, un basm scris de Andersen.

– Grozav! Mi-l poți povesti?

Și uite-așa prinde rădăcini un obicei: zilnic Mihai îl roagă pe colegul său să-i istorisească noi povești sau basme, iar Ștef acceptă cu drag.

Nu după mult timp, Mihai îndrăznește să i se destăinuie:

– Știi, și mie mi-ar plăcea să citesc mult, la fel ca tine. Dar vezi tu eu... eu nu pot. Mi s-a spus că am dislexie, te rog să nu le spui colegilor.

– Bine. N-am auzit de dislexie. Ce înseamnă asta?

Ștefan află ce înseamnă. Stă apoi întregul weekend informându-se suplimentar și gândindu-se la cum ar putea să-și ajute colegul.

În cele din urmă, personalizează un program care implică multă muncă, iar Mihai este de acord.

În fiecare după-masă urmează exerciții dedicate citirii, combinate cu încurajări și povești captivante spuse de Ștef. Ici-colo glume și zâmbete presărate. Și... rețeta are succes.

Nu, nu se întâmplă peste noapte, iar lui Mihai nu i se pare deloc ușor, în special la început. Dar băieții sunt perseverenți, atingându-și obiectivul până la începutul vacanței de vară.

În tot acest timp, Ștefan primește lecții despre cum să deseneze și este de-a dreptul încântat. Deși mult mai simple decât ale lui Mihai, propriile-i desene se dovedesc a fi ceva mai haioase. Cine știe? Poate aceasta constituie și o modalitate de a-l înveseli pe al său prieten.

– Asta e un urs, dar nu unul obișnuit. Este eroul pădurii, sperie toți dușmanii! spune Ștef, zâmbind încântat de noua lui operă.

– Ce amuzant! Are și-o pelerină verde.

– Dușmanii fug de mănâncă pământul, nimeni nu-l poate învinge! Dar se mai împiedică de pietroaie. Ha-ha!

– Ha-ha-ha! Foarte haios! râde și Mihai.

În ultimele zile, băieților le apare ideea de a scrie și a ilustra o poveste care să ajute la conștientizarea importanței protejării mediului înconjurător. Se gândesc și la un personaj: Ursulețul Verde, apărător nostim dar neînfricat al pădurii și protector al celor care iubesc natura.

Astăzi, într-o senină după-amiază de vară, povestea ursulețului își începe materializarea pe o primă pagină; se lucrează intens și la un desen detaliat al eroului.

În paralel, pagini nemuritoare ale prieteniei continuă să clădească. Lumină.

Ce este viața?

* *Viața este lucrul cel mai bun din câte s-au inventat vreodată.* – Gabriel Garcia Marquez

* *E mare lucru să știi să-ți trăiești viața.* – Oscar Wilde

* *Învață ca și cum ai trăi veșnic.* – Mahatma Gandhi

* *Fiecare om trebuie să-și inventeze propriul drum.* – Jean-Paul Sartre

TEATRU

AL. FLORIN ȚENE

Arca frumoaselor vise de vânzare (Piesă într-un act-farsă comică) -urmare din numărul anterior-

Personaje

Cocuța -secretară și vânzătoare în magazin

Arcadie Visescu - patronul magazinului în care se vând casete video, CD cu muzică, discuri.

Minodora, alias Mica Dora-soția patronului.

SCENA 5.

(În ușa biroului apare Arcadie Visescu).

SCENA 8.

(În oglindă se vede cum se întoarce Cocuța cu o femeie înaltă, bine făcută. Discută. Gesturi. Intră în scenă. Întâi Cocuța și apoi Mica Dora).

Mica Dora: (Zâmbitoare). Mă bucur că te-am cunoscut, Cocuța. Chiar așa cum ești, te imaginam.

Cocuța: Mă flatezi... Cum să-ți spun...? Mica Dora sau numai Dora?

Mica Dora: Pe numele mic, Dora! Doar suntem de-o seamă, sau pe aproape. După cum se vede. Dacă nu greșesc...

Cocuța: La treizeci ani femeia este în deplinătatea calităților sale.

Mica Dora: (Râzând în oglindă)... Și Balzac a abordat această temă într-un roman. **Cocuța:** Femeia de 30 de ani. Te rog așează-te pe scaun și să te faci comodă. Mai avem o oră până deschidem magazinul.

Mica Dora: (Se așează pe scaun. Pune geanta pe masă.). Femeia la 30 de ani am citito când aveam 18. Acum, la vârsta pe care o am, n-ași mai putea s-o citesc.

Cocuța: Întotdeauna există curiozitatea de a cunoaște vârsta prin care n-am trecut.

Mica Dora: Ne-am luat cu vorba și eu am venit pentru...interviu. Am adus și Curriculum vitae. (Scoate din geantă o hârtie pe care o înmânează Cocuței.).

Cocuța: (Uitându-se fugitiv peste hârtie.). Păi... tocmai această discuție face parte din interviu.

Mica Dora: (Mirată). Nu voi fi interviuată de... patron!? Cocuța: (Dându-și puțină importanță). M-a însărcinat pe mine. Mica Dora: (Glumind). La propriu sau la... figurat?

Cocuța: (Cu subînțeles). Poate... și una și alta.

Mica Dora: (Ațâțată de curiozitate). Ai atâtea calități, după cum se vede, pentru a îndeplini și una și... alta.

Cocuța: Să lăsăm gluma de-o parte. Șeful, după cum îl cunosc de doi ani, de când lucrez aici, este un om echilibrat și... serios. Drept să-ți spun, niciodată nu mi-a făcut un... avans. Cum mai procedează uni patroni. De hărțuire sexuală nici nu mai încap vorba.

Mica Dora: (Mai destinsă). Cu așa femeie lângă el...înseamnă că e un ...bleg.

Cocuța: Își iubește soția. Are... prințipii, cum ar spune Conul Caragiale și concepte morale sănătoase despre familie.

Mica Dora: Alții le numesc învechite.

Cocuța: Acesta este adevărul. Nevastă-sa, acum, este în America. Poate fi fericită și ... sigură că nu o înșeală. În acest sens te... avertizez, dacă ai un gând... necurat.

Mica Dora: (Zâmbind imperceptibil, subtil). Nu băga mâna în foc pentru nimeni. Poate te frigi.

Cocuța: ... Și asta e un adevăr. Dar, șeful, cred, se află în afara lui. (Mai sunt câteva minute și trebuie să deschid magazinul. Așa că, dacă ești de acord, dă-mi Curriculum vitae și ascultă câteva sfaturi.

Mica Dora: Este pe masă în fața ta.

Cocuța: Aaa... scuze... (Se uită fugitiv peste hârtie și o aruncă neglijent în sertarul biroului).

SCENA 9.

Povestitorul: (Arcadie Visescu). (În fața cortinei, pe fundalul căreia se află fațada magazinului. Se vede citeț firma acestuia, „Arca frumoaselor vise de vânzare”. A trecut o săptămână de când am angajat-o pe domnișoara Mica Dora. Așa cum vă spuneam la începutul povestirii noastre, noi vindem... vise. Acum, rafturile au început să se golească de aceste... vise. Sunt nevoit să alerg prin țară, la studiouri

și furnizori, să aduc noi și noi... vise. Chiar dacă ele se află imprimate pe bandă magnetică, celoid, DVD sau CD, ele rămân ... prelungirea viselor noastre, dacă nu, chiar visele însăși. Ele se armonizează cu speranțele fiecăruia. Cum vă spuneam, de când a venit această domnișoară, parcă ați înnebunit, dragii mei. (Adresându-se publicului). De cum deschidem magazinul dați buzna să vă cumpărați... visele care vi se potrivesc. Nu știu cum a reușit Mica Dora să vă facă să cumpărați atâtea vise. Un filosof de prin orașul nostru spunea: acestea sunt “proteze” pentru ...vise. Iar un economist, prieten cu mine, le definea a fi “droguri”, altul spunea că sunt... iluzii... efemeride. Adevărul este că visele se vând în beneficiul... dumneavoastră, al meu, dar și al artiștilor. Toți avem ceva de câștigat. Însă... , de multe ori mă gândesc că parcă o cunosc de undeva pe noua mea angajată. Are unele gesturi care îmi trezesc amintiri.

SCENA 10.

(Se ridică cortina. Mica Dora întredeschide ușa magazinului. Același decor, camera-birou din spatele magazinului.).

Micva Dora: Domnule patron, vă rog poftiți înăuntru. (Arcadie Visescu înainte de a intra în cameră adresează câteva cuvinte publicului din fața magazinului.).

Arcadie Visescu: Vă rog să mă iertați că nu mai continuăm dialogul nostru. Mă retrag în magazin. dar, ce v-am spus este purul adevăr. (Intră în camera-birou).

Mica Dora: Ce v-a găsit să vorbiți oamenilor din fața magazinului probleme legate de visele noastre? Poți deveni...

Arcadie Visescu: (Surprins) Caraghios. Cred că asta vroiai să spui.

Mica Dora: Nu am spus! Dar ați fi meritat.

Arcadie Visescu: Tu o spui?! Ce am făcut eu în stradă, o faci tu zilnic în magazin. Și, apoi, ei (arată spre public), nu sunt oricine. Sunt o parte din cumpărătorii viselor noastre. Au dreptul să afle și unele intimități ale salariaților magazinului, ale magazinului nostru.

Numai așa, ne mai existând bariere între vânzător și cumpărătorul de vise, putem să ne vindem marfa. Căci, până la urmă și visele devin marfă când le cumpărăm pe bani. Tocmai acest schimb, felul și modul cum îl facem, se

numește comerț. Astfel, s-ar fi numit, ca în epoca primitivă, troc.

Mica Dora: (Ironică). Ia, uite! Te pomenești că toate acestea le aflu pentru prima oară de la dumneata!? Acum...le aflu prima oară!? Pe deasupra, să știți, m-ați supărat. Ce trebuia să spuneți virtualilor noștri cumpărători de...vise povești despre mine. (Îmbufnată). Cum o să scot eu capul în lume, când ați spus că eu i-am... înnebunit!? O să mă privească cu suspiciune pentru faptul că îi amăgesc cu vorbe bine ticluite. Asta o spun între patru ochi, bine că ei nu ne aud.

Arcadie Visescu: (Autoritar). Domnișoară Mica ... Dora!

Mica Dora: Altă dată îmi spuneți mai pe... scurt, Dora.

Arcadie Visescu: Nicio... Doră! Trebuie să înțelegeți că nu numai marfa noastră conține în ea o fărâmbă de... vis. Așa că , să nu-ți arogi... ”patentul”asupra felului cum vinzi... visele noastre. Și alte vânzătoare de la magazinele de pretutindeni vând tot... vise. Practic, orice marfă dorită și cumpărată, conține în ea un... vis. O speranță, după ce este cumpărată, devine realitate. Visul, nu mai este vis, este o realitate palpabilă. Dar, în locul visului realizat apare un alt vis. Așa omul trăiește numai din vise. Unele se realizează, altele rămân... vise. Până când...

Mica Dora: Tot ce spuneți dumneavoastră, noi vânzătoarele, le cunoaștem. Și... nu numai atât, le punem în aplicare.

Arcadie Visescu: (Zâmbind). Noi, suntem buni la ... teorie. Dar... praftica ne omoară.

Mica Dora: În cazul nostru este... invers.

Arcadie Visescu: Văd că tragi... turta pe cenușa ta.

Mica Dora: Nu! Beneficiul este al dumneavoastră, domnule... patron.

Arcadie Visescu: Ai luat destui bani, din procentele vânzărilor, peste salariu.

Mica Dora: De aici se vede că dumneavoastră, ca patron, vă gândiți numai la bani. Nu la asta mă refeream. .

Arcadie Visescu: (Mirat). Dar la ce!?

Mica Dora: La faptul că dumneavoastră ca proprietar al acestui magazin, inclusiv proprietar de... vise, ați devenit foarte cunoscut, prin diversitatea mărfurilor noastre, să nu zic... vise, prin felul cum noi, adică eu și Cocuța, știm să le facem cunoscute clienților. Acest fapt s-a

concretizat prin ”Cupa” și “Diploma” primită ieri de la Asociația Patronilor și Micilor Meseriași. Când vi s-au înmănat aceste distincții, o vorbă n-ați spus despre noi. Și noi am avut un rol în succesul firmei dumneavoastră... ce cu onoare o dețineți și o... păstoriți. De ce ați tăcut?

Va urma

Florentin SMARANDACHE

Vacanță în Aruba, pe vreme de covid

Mă tot întrebam, la sfârșitul anului 2020, în miezul pandemiei, dacă să merg în vacanță pe undeva, cum obișnuiam la fiecare sfârșit de an, sau nu?

Cu virușii ăștia reali și ideologici peste tot... Și mi-am luat, totuși, pe ultima sută de metri, un bilet de avion pentru Aruba.

Ce-o fi — o fi!

O planetă de oameni mascați. Ce bizaaar... ca-n filme științifico-fantastice!

În martie anul de dinainte rămăsesem blocat în Chile... tot din cauza pandemiei. Mi se anulasă și biletul de întoarcere în State! Am cumpărat altul... prin Brazilia (Rio de Janeiro) și de acolo în Atlanta.

Însă Delta, compania aeriană cu care venisem în Santiago de Chile, mi-a acordat un eCredit – tot costul biletului. Am crezut că e doar formal... Am crezut că banii-s pierduți...

Creditul electronic văd că e valabil. Din 978,86\$ eCredit am folosit 854,15\$ să-mi cumpăr bilet de avion, dus-întors, Albuquerque – Aruba.

Restul de 124,71\$ eCredit trebuie să-l folosesc până pe 30 septembrie 2022. Am o grămadă de opțiuni...

.....

Mă simt ca o baltă stătută dacă rămân în același loc.

Să văd atmosfera asta de oameni distanțați și mascați în aeroport. Ce lume stranie! N-am crezut în viața mea că o să ajungem așa...

Călătorie imposibilă pe vreme pandemică. În Aeroportul Sunport din Albuquerque sunt obligat să fac un PCR-Test, de urgență (rezultatul în 24 de ore prin email), \$302,04 (taxele incluse), chiar în incinta aeroportului.

Văd că mai sunt de-ai ca mine!

Apoi să completez online forma medicală www.edcardaruba.aw pentru arubieni, că nu-s bolnav de Covid-19... covidul cel mititel...

Am plecat pentru liniște, dar am parte mai mult de neliniște!

Fără internet, fără telefon, fără televizor, fără radio te simți liber. Nu te deranjează nimeni. Ești în afara timpului oficial, ești în timpul tău intim.

Acasă, mereu cu nasu-n laptop, în articole și formule, în tumultul virtual - parcă-i o luptă permanentă într-o lume inexistentă, imaginară...

M-aș muta la tropice... E cald, moale... atmosferă de relaxare și te poți odihni.

La trecerea prin Security mi-a cerut ofițera... să-mi dau jos masca!

Albuquerque-Atlanta, zborul 955 cu Delta, 2h 45min.

Pe locul 29A stau, scaunul vecin 29B e liber (distanțarea socială), iar pe 29C stă o fetișcană. Toți pasagerii și echipajul poartă mască (acoperind gura și nasul până la ochi). Avionul zboară cu 2/3 din capacitatea sa, iar 1/3 scaune goale.

În Atlanta, înoptat la Hotel Marriott, \$119,59. Au oprit și \$50,00 ca garanție, pe care au zis că mi-i restituie la plecare. Camerele sunt din ce în ce mai scumpe și oferă din ce în ce mai puțin.

Seara am completat online Ed card-ul cerut de autoritățile din Aruba, alți \$105,00. Mi se cere să fac alt test de Covid-19 la sosire în Aruba, dacă nu am primit rezultatul de la testul din Albuquerque.

Trei-patru sute de dolari de persoană, înmulțite cu sute de milioane de testați... este un business uriaș datorită acestui virus invizibil...

Testul în Albuquerque a durat câteva minute, m-a frecat asistenta în ambele nări cu un bețișor de vată să-mi ia probe, apoi le-a trimis la laborator.

Pe ruta Atlanta-Aruba, cu un Boeing B 757-306, 3h 46min. De la altitudinea de 10.000 de metri, cu temperatura de -22°C, pe măsură ce avionul coboară, temperatura crește câte puțin până la 29°C la aterizare în Oranjestad.

Bon Bini! (Bine ați venit!)

Menajera mi-a cerut \$90 pe noapte, dar am tocmnit la ...\$50 pentru ca stau 11 nopți.

Cazat la Camacuri, ce arată ca un sat de vacanță, în capitala Oranjestad, mic orașel.

În aeroportul International Regina Beatrix din Oranjestad m-au testat iar de coronavirus:

aceeași procedură: cu un bețișor, având un șomoltoc de vată în vârf, m-a frecat prin gură și printr-o nare. Și m-a pus 24h la carantină în hotel! Rezultatul îl voi primi prin email.

Aeroportul e denumit după Regina Beatrix a Olandei, care a domnit între 1980-2013.

La Restaurantul Ganikome, care e deschis în ajunul Crăciunului, unde petrec. Totul părea închis. Sushi și bere caraibeana locală (Magic Mango, Chill, Bright), sticle mici, 22 cl. fiecare. Apoi *aroz frito* (orez prăjit) *con camaron* (cu raci).

I-aud spunând Boa noite (Noapte bună, în portugheză), dar se înțelege, ca în spaniolă Buena noche.

Există un Supermarket Feng Wei, lângă hotelul meu rustic. Vânzătoarea e din Hong Kong. Vorbește cantoneză și spaniolă.

Am cumpărat ziarul local *Diario* cu 175 florini.

Îmi place că moneda arubiană se cheamă Florin! (Abreviată AWG sau AUA). De la prenumele meu; un florin, doi florini!

Peste tot plătesc direct în dolari – nu mai trebuie să schimb, dar restul mi se dă în florini: 1US\$ = 1,75 florini. Fac și colecție de monede din țările prin care circul. (*Decembrie 2020*)

Traduceri

Ionel MARIN- tradus în limba italiană de poeta Maria Relly Niculescu

Bădia EMINESCU

Bădia Eminescu, candelă a sufletului,
Luceafăr nestins, cu ardere sfântă,
Prinț al Poeziei, al limbii române.
Ecou inegalabil al neamului românesc,
A dat strălucire României, aripi spre zbor,
Respirație inegalabilă, suavă veacurilor...
Pe bădia Eminescu îl simt viu, aproape,
Izvor nesecat de demnitate și iubire.
Rămâne Luceafărul de zi al românilor!

Il Fratello Eminescu

Il Fratello Eminescu, candela dell'anima,
Stella inestinguibile, con santo fuoco,
Principe della Poesia, della lingua rumena.
Eco incomparabile della nazione romana,
Ha dato splendore alla Romania, ali per volare,
Respiro incomparabile, soave, dei secoli...
Sento il mio Fratello Eminescu vivo,
vicino,
Una fonte inesauribile di dignità e di amore.
Resta la Stella diurna dei romeni!

Regăsire

Fiecare Om poartă o poveste,
Cu amintiri, trăiri, speranțe,
Cu urcușuri și coborâșuri...
Zilnic ne risipim prin nimicuri,
În spurcăciuni, răutăți, în loc

Să ne îmbogățim prin fapte bune...
Alegem calea cea bună?
De căutăm și găsim drumul
Către lumină și omenie, onestitate,
Vom fi liberi, călători fericiți,
Către Rai și Împărăția cerească!

Ritrovare

Ogni uomo porta con sé una storia,
Con ricordi, sentimenti, speranze,
Con scalate e discese...
Ogni giorno ci sprechiamo nelle nullità,
Nelle contaminazioni, i misfatti, invece,
Di arricchirci attraverso le buone azioni...
Stiamo scegliendo la strada giusta?
Se cercheremo e troveremo la strada
Verso luce e all'umanità, all'onestà,
Saremo viaggiatori liberi e felici,
Verso il Paradiso e il Regno dei Cieli!

Poetul

Aluat stelar, Poetul,
Suflet ales al lumii
Adună de pe acoperișul anilor,
Gânduri, doruri, taine,
Ni le dăruiește cu drag,
Ca să rămână în oglinda vremii
Și în inimile noastre să-nflorească...
Poetul, făclier al clipelor,
Luminează potecile iubirii,
Dă strălucire și ecou nestins,
Cuvintelor și...veșniciei.

Il poeta

Impasto stellare, Il Poeta,
Anima eletta del mondo
Lui raccoglie dal tetto degli anni,
Pensieri, aneliti, segreti,
Ce li dona con amore,
Per restare nello specchio del tempo
E nei nostri cuori, fiorendo...
Il poeta, il portatore di torcia dei momenti
Illumina i sentieri dell'amore,
Dona lucentezza ed eco non spento,
Delle Parole e... dell'eternità.

PROIECTE BOGDANIA

ÎN ATENȚIA CONCURRENTILOR ÎNSCRIȘI la Ediția a XIII-a a Festivalul - Concurs internațional de creație literară „BOGDANIA”

Asociația Cultural-umanitară „BOGDANIA” și revista de creație și cultură „BOGDANIA” din municipiul Focșani, Str. Contemporanul, Nr. 28, în parteneriat cu **UZPR, Filiala Cronica Timpului** organizează: Festivalul - Concurs internațional de creație literară „BOGDANIA”, ediția a XIII-a, 2024, în derulare.

Parteneri:

AGIR-Cenaclul „Literar ing.”, București, președinte Nicolae VASILE
Liga Scriitorilor din România, președinte național scriitorul Al Florin ȚENE;
Filiala Vrancea a UZPR; președinte Petrică BUTUC
Societatea pentru Cultură și Literatură Română în Bucovina, președinte Prof. univ. Liviu-George MAHA

Invitați speciali:

1. Florian Laurențiu Stoica, director revista „Independența Română-Independența prin cultură”.
2. Stelian Titus Gomboș, Consilier superior la Secretariatul de Stat pentru Culte din cadrul Guvernului României.

Evaluarea textelor se realizează de către juriul format din următorii scriitori:

- Nicolae VASILE, președintele juriului
- Al. Florin ȚENE
- Doina BÂRCĂ
- Victoria SOREA
- Ionel MARIN

Premianții vor fi anunțați în ziua de 10 iunie 2024, prin e-mail și telefonic.

Se vor acorda **Premii pentru fiecare secțiune** și în funcție de calitatea textelor, diplome speciale din partea revistei de cultură Bogdania și a partenerilor. Persoana care va întruni cel mai mare punctaj, indiferent de secțiunea la care a participat i se va acorda „**TROFEUL BOGDANIA**”, 2024.

Festivitatea de premiere se va ține pe data de **19 iunie 2024**, începând cu ora **14.00** la sediul **AGIR** din **București**, B-dul Dacia, nr.26, etaj 1. (zona Piața Romană, stația Acad. de științe economice).

Gala premiilor Bogdania va cuprinde și un regal de muzică și poezie. Invităm pe scriitori, oameni de cultură, artă, pe cei ce iubesc limba română să fie alături de premianții ediției a XIII-a a Festivalului Bogdania.

Vă așteptăm cu mult drag!

Ionel MARIN, președinte Asociația Bogdania

Premiile concursului literar pentru elevi „Bogdania”, ediția a VI-a, anul 2024

Asociația cultural-umanitară Bogdania din Focșani a organizat ediția a VI-a, a Concursului de creație literară pentru elevi „BOGDANIA”, 2024. Parteneri în acest an sunt: Revista de creație și cultură „BOGDANIA”, redactor șef, Ionel Marin și Biblioteca municipală „Elena Lahovary” din Adjud, manager Prof. Tatiana Valea. De la o ediție la alta a crescut calitatea textelor trimise. Dragostea pentru lectură, față de cartea românească este unul dintre marile daruri pe care un profesor, un scriitor le poate oferi unui elev de Școală gimnazială.

Juriul format din scriitorii:

1. Vasile GROZA, scriitor din București, membru USR
2. Prof. dtd. Tatiana VALEA
3. Ionel MARIN, scriitor, membru LSR, UZPR, președintele Asociației Bogdania și redactorul șef al revistei Bogdania.

În urma evaluării creațiilor fiecărui concurent, sunt premiați următorii elevi:

Secțiunea Poezie

Premiul I: Iancu Mălina Rianna, cls. a VIII-a, Școala generală „Martin Suboni”, Jebel-Timiș

Premiul II: Burtea Răzvan Mihai, cls. a V-a, C.N.P. „D.P. Perpessicius”, Brăila

Premiul III: Popescu Andreea, cls. V-a, C.N.P. „D.P. Perpessicius”, Brăila

Secțiunea Proză scurtă

Premiul I: Marin Sara Andreea, cls. a IV-a, Școala Gimnazială Nr. 29 Galați

Premiul I: Constantin Maria Teodora, cls. a VII-a, C.N.P. „D.P. Perpessicius”, Brăila

Premiul II: Cioroianu Maria Elena, cls. a VII-a, C.N.P. „D.P. Perpessicius”, Brăila

Premiul III: Burtea Victor Ștefan, cls. a V-a, C.N.P. „D.P. Perpessicius”, Brăila

Mențiune: Eleva Dima Sara, cls. a V-a, C.N.P. „D.P. Perpessicius”, Brăila

Consider și această ediție reușită. Au fost înscriși elevi din diferite zone ale țării, excelând județul Brăila. Creațiile literare ale elevilor ne întăresc convingerea că avem elevi talentați, cu sufletul frumos și că aceștia vor contribui la promovarea culturii românești, la schimbarea și făurirea unei lumi mai bune și mai sigure.

Este firesc și nobil să iubim limba și neamul românesc. Revista de creație și cultură Bogdania va face cunoscut prin rubrica „Debut literar” și rubrica „Creații literare scrise de elevi”, textele literare premiate. Desigur fiecare elev participant este un învingător și are în continuare posibilități de afirmare și de a urca pe noi trepte ale creației literare.

Mulțumesc membrilor juriului, colaboratorilor, profesorilor, învățătorilor îndrumători, părinților și în ultimul rând doamnei Prof. Vasile Florentina Gabriela din Brăila care se ocupă la nivel superior pentru cultivarea dragostei față de Limba Română.

Felicitări premianților și tuturor concurenților. Multă sănătate, succese la învățătură, spor în realizarea viselor și numai bine!

Scriitor Ionel MARIN

Limba română la sine acasă e o împărăție bogată, căreia multe popoare i-au plătit banii în aur. A o dezbrăca de averile pe care ea le-a adunat în mai bine de 1000 de ani, înseamnă a o face din împărăteasă cerșetoare...

-Mihai Eminescu-

NOUTĂȚI EDITORIALE

**Volumul „Rolul culturii în ciocnirea civilizațiilor și a războaielor din prezent”,
Autor Al. Florin ȚENE, Editura
Napoca star, Cluj, 2024**

Domnul **Al. Florin ȚENE**, președintele național al Ligii Scriitorilor Români, personalitate plurivalentă, autor a peste 100 de cărți de poezie, proză, eseuri, romane, filozofie, critică literară, de teatru, etc., susține și desfășoară numeroase evenimente prin care dovedește că „limba română reprezintă fundamentul identității naționale, un punct deosebit de important pentru consolidarea unei societăți puternice și unite”. De curând am primit patru cărți de dimensiuni mici, ediție de buzunar care dovedesc spiritul creator și dorința de a face cunoscut aspecte privind caracterul poporului nostru. Deși sunt mici cărțile prezintă mari adevăruri din istoria țării. În colecția „Cărți de buzunar” la Editura Napoca Star din Cluj au apărut următoarele cărți:

* „Fenomenul globalizării-pericolul dispariției neamurilor. Articole și studii esențializate”

* „Am fost prizonier de conștiință în România din perioada dictaturii ideologiei comuniste sovietice-Rusești, și după... “

* „Minciuna la români. Selecții esențializate de articole și studii”

* „Rolul culturii în ciocnirea civilizațiilor și a războaielor din prezent” (Tradiții, obiceiuri, cultură, literatură) și seria lor va continua.

Însăși titlul acestora definește temele majore puse pe tapet.

În vol. „**Rolul culturii în ciocnirea civilizațiilor și a războaielor din prezent**”, Acad. Al. Florin ȚENE, prezintă strălucitor rolul culturii în societatea contemporană, „cultura este și expresia războinică a unui popor”. Confucius spunea „Înlăuntru nostru suntem la fel, cultura e singura care face diferență”.

Și cultura română interferează cu tradițiile și culturile țărilor vecine.

Autorul studiind îndelung culturile creștine, iudaice și musulmane, consideră că în lupta dintre civilizații, prin războaie, un rol nefast l-a avut cultura, tradițiile și chiar religiile. În „Coran” sunt versete clare care îndeamnă credincioșii la luptă, confruntare și război. Exemple sunt și în Biblia creștinilor. Musulmanii cred în Allah (Dumnezeu) cel Unic și îl recunosc pe Profetul Muhammad ca trimis a lui Allah.

Astăzi peste jumătate din populația lumii este sau musulmană sau creștină, având două cărți de învățătură religioasă și două credințe separate, dar care învață că într-o zi toți oamenii vor sta înaintea lui Dumnezeu pentru a fi judecați. Fiecare dintre acestea pretind că ei și doar ei au adevăratul mesaj de la Dumnezeu. Satan este falsul Dumnezeu al acestei lumi, cel ce vrea să stăpânească lumea.

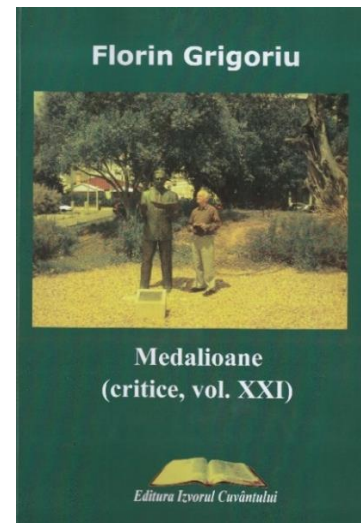
Isus Hristos a murit pentru noi ca să ne răscumpere, pe tine și pe mine, pentru El.

Ne îndeamnă să citim Biblia, cartea cărților pentru a căuta și găsi calea cea îngustă spre mântuirea sufletului.

Intellectualii, creatorii de frumos și de cultură înțeleg că există un proces dialectic în modificarea tradițiilor, a culturii noastre. Scriitorii în special în romane au propovăduit războiul în numele unei ideologii criminale și imperialiste. Cu certitudine „**VIATA** este mai presus de toate și de ideologii, teritorii, credință și cultură. Ea este unică și irepetabilă”.

Mulțumiri și felicitări domnului Țene pentru cărți și lumina înțelepciunii pe care ne-o dăruiește cu fiecare nouă carte.

Vol. „Medalioane (critice, vol. III), autor Florin GRIGORIU, Editura Izvorul Cuvântului, anul 2024

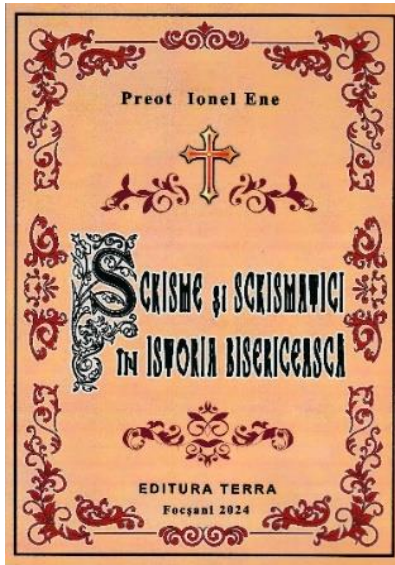
Domnul **Florin Grigoriu**, poet, prozator, cronicar, critic, istoric literar și de artă, publicist renumit promotor cultural din București, la începutul lunii aprilie 2024, mi-a trimis o bijuterie culturală, de critică și istorie literară, numită sugestiv „**Medalioane (critice, vol. III)**”, editată impecabil de Editura Izvorul Cuvântului la începutul acestui an.

Cartea putea fi numită și „Abecedar critic” sau „Cronici-Haiku”, cronici în 3-17 etaje, însoțite de comentarii critice și dicționar de scriitori. Unele descrieri critice au apărut pe Net și în diverse reviste literare din țară.

În capitolul II. Medalioane-Alfabetar critic III sunt trecuți poeți, scriitori de toate genurile, valoroși, cunoșcuți mai mult sau mai puțin și care contribuie la înălțarea edificiului Limbii Române contemporane. În carte se regăsesc scriitori din toate zonele României dar și din diaspora românească. Sunt de asemeni și mari scriitoare din București uitate sau necunoscute; „Ingineri scriitori și publiciști”; evenimente culturale, cenacluri, despre reviste, lansări, dezbateri, merite literare, etc. E atât de plăcut să citești într-o singură carte despre opera a peste 300 de scriitori români. Munca titanică, efortul imens de informare și prezentare obiectivă face din domnul Florin Grigoriu un model de a realiza o antologie de critică literară. Vă îndemn să procurați cartea (270 pagini A.4) - „Medalioane (critice, vol. III), autor Florin

GRIGORIU, Editura Izvorul Cuvântului, anul 2024.

Vol. „Schisme și schismatici în istoria bisericească”, autor Pr. Ionel ENE, Editura Terra, 2024

Prof. univ. dr. în teologie, **Pr. Ionel ENE** mi-a dăruit de curând două cărți interesante și anume:

-„Martiri și martirologi în istoria bisericească. Martiri străromâni. Martirologiul Ieronimian și martirologiul lui Achery”, Editura Terra, 2023 – O incursiune detaliată și convingătoare în Istoria Bisericească Creștină. În anul 1054 Biserica s-a despărțit în două comunități creștine, în *De Apus* și *de Răsărit*, sau în Catolici sau Ortodocși. Este important să reținem că: „Creștinismul nu este filozofie de viață, nu este ideologie, ci un mod de a fi sau nu cu și în Dumnezeu! Părintele Ionel ENE ne invită să redevenim Fiii Lui Dumnezeu, prin Fiul Său, Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul lumii.

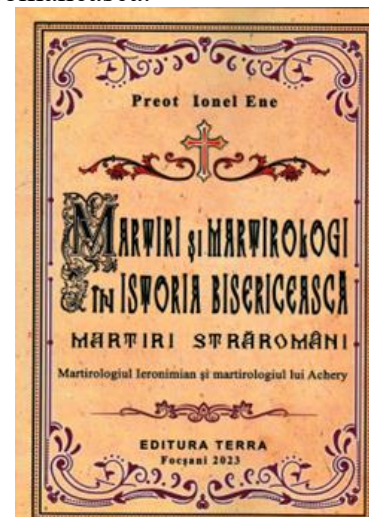
-„Schisme și schismatici în istoria bisericească” tot la Editura Terra însă în anul 2024. Este interesantă și foarte utilă această carte pornind de la faptul că și astăzi, datorită orgoliilor, trufiei și calculelor seculare, creștinii sunt încă separați...Indiferent ce vor spune necredincioșii, „creștinii sunt invitați la redescoperirea sensului primar al unității și iubirii creștine, la trăirea testamentului iubirii dusă până la jertfă, în locul testamentului

document, carte tălmăcită și răstălmăcită de fiecare. Cât de greu este astăzi omului să înțeleagă că Noul Testament nu este o carte, ci este legea iubirii Jertfite a lui Dumnezeu, în Iisus Hristos-Domnul nostru”...

Cuvântul grecesc Schismă (shismi) înseamnă discordie, divorț, separare, dezbinare, ruptură. Schisma a fost generată de persoane vanitoase, trufașe din fruntea Bisericii, inclusiv la Biserica noastră ortodoxă română, legată de calendar, cunoscută sub numele de stiliști, sau *stil vechi* și *stil nou*, adică sărbătoarea Paștelui nu cade în aceeași zi pentru toți creștinii. „Dumnezeu voiește ca toți oamenii să se mântuiască și să vină la cunoștința Adevărului”.

În carte sunt amintite schismele lui: Ipolit, Novat și Novațian, schisma meletiană, antiohiană, donatistă, schisma dintre Roma și Constantinopol, schisma acachiană, fotiană și Marea Schismă. Schisma cea mare de la 1054 nu ar fi avut loc „dacă în locul orgoliilor ar fi operat smerenia și iubirea, Cămașa lui Hristos nu s-ar fi rupt în două. Credem că unirea ar fi posibilă, atunci când se vor naște doi episcopi (patriarhul ecumenic și papa), smeriți și iubitori, unul la Roma și altul la Constantinopol, care-și vor cere și da iertare reciproc, iar teologii, ambelor biserici, vor căuta și adânci punctele de învățătură comune, surmontându-le sau îndulcindu-le pe cele diferite”. Sunt enumerate cauzele religioase, politice, culturale care au dus la Schisma cea Mare.

Cartea este foarte utilă slujitorilor Bisericii, studenților de la Teologie și creștinilor care vor să cunoască adevărul. Felicitări autorului pentru harul deosebit și dragostea față de Biserica creștină românească.

EVENIMENTE CULTURALE

SALONUL CULTURAL 2024 EVENIMENT CULTURAL-EDUCATIV DE EXCEPȚIE

Evenimentul la care ne referim, în această consemnare, a devenit o tradiție la Palatul Brătianu, situat pe Strada Visarion, nr. 4-6, București. Creat din dragostea pentru frumos și adevăr de ultimul descendent în viață al Dinastiei Brătienilor, proiectul inițial, datorat Excelenței Sale Ion I. Brătianu, în timp, a dobândit amploare, devenind un autentic SALON CULTURAL.

Așa cum a ținut să precizeze amfitrionul evenimentului, în cuvântul deschiderii acestuia, „avem datoria morală, dar mai ales, avem nevoie să privim vizionarismul politic al lui Ion C. Brătianu, statornicia lui Ionel Brătianu ori martiriile din temnițele comuniste ale lui Gheorghe Brătianu, Constantin Dinu Brătianu, Constantin Bebe Brătianu, ca pe niște modele demne de urmat de către fiecare dintre noi în momentele de grea încercare, la care, realitățile vieții ne supun”.

Impunătorul edificiu al Fundației din strada Visarion este un spațiu, cât se poate de adecvat, unde se desfășoară memorabile evenimente cultural-educative, expoziții, lansări de carte, având colaborări cu Institutul francez, Institutul Goethe, Fundația Culturală Meta și Centrul Cultural Român din Paris.

În prezent, din inițiativa domnului Ion I. Brătianu, imobilul este sediul Fundației Culturale „Ion I. Brătianu”, fiind pusă la

dispoziția publicului larg și a specialiștilor o bogată și interesantă colecție de tablouri, fotografii, documente și corespondență de epocă ale familiei generalului academician Constantin I. Brătianu, a fiului său, Constantin (Bebe) C. Brătianu, dar și artizanul genial al Unirii celei Mari, al cărei rezultat a însemnat constituirea României Mari. M-a impresionat modul inteligent, în care distinsul domn Ion I. Brătianu a valorificat, prin modul de expunere al acestora, dublul lor potențial: cultural și educativ, încât să sporească în mintea și sufletul privitorului, cele două pârgii - cultură și educație atât de necesare acestui timp istoric, pentru a nu mai fi, cum zicea cronicarul „sub vremi ci, nevoile să fie sub noi”.

Salonul cultural 2024 a fost marcat de elemente, ce țin de factorii importanți, în cultivarea și sporirea cantitativă și calitativă a celor interesați, a cunoștințelor intelectuale și, totodată, importanța factorului educativ, decisiv, în cultivarea și formarea adevăratelor caractere: *pictură, sculptură, carte, poezie și muzică*. Evenimentul a fost organizat în colaborare cu Liga Navală Română- Filiala București în intervalul 22-28 februarie 2024, la Palatul Brătianu București - strada Visarion, nr. 4-6.

Salonul de carte a fost onorat de prezența participativă a generalului erou și renumitul scriitor, RADU THEODORU, a cărui aniversare a vârstei de platină de 100 de ani a fost împlinită în luna ianuarie a acestui an, fiind prezent pe întreaga desfășurare a evenimentului.

Acest Salon a mai cuprins două momente deosebite: Vernisajul expoziției de pictură a Grupului Flotila Albastră, reprezentând Liga Navală Română - București, în Galeriile Fundației, între orele 14⁰⁰-16⁰⁰, expoziția rămânând deschisă pe perioada 22-28 februarie 2024. Lansarea, la ora 16¹⁵, în Salonul Paul Everac, a volumului semnat de scriitorul GEO CĂLUGĂRU – „Ion I. Brătianu - Din stejar,

stejar răsare”, apărut la Editura Fundației Culturale „Ion I. Brătianu”.

Partea finală a Salonului Cultural a cuprins, într-o interpretare de excepție, momente muzicale cu artiștii Adrian Naidin și Corina Diaconescu.

Primul moment, prima surpriză, care a încălzit numerosul public care a umplut sala, a fost duetul, pe versurile poeziei „Într-o zi”, scrise de Ion I. Brătianu, prezentată în proprie rostire, marcată de o interpretare încărcată de o trăire emoțională copleșitoare, pe un fond muzical incredibil de potrivit cu tonul rostirii. În final fiind răsplătite de aplauze prelungite.

Luările de cuvânt au fost deschise de generalul erou de aviație, scriitor de elită al literaturii contemporane, Radu Theodoru, apărut prompt în Revista „Certitudinea” consemnat de scriitoarea GABRIELA STANCIU PĂȘĂRIN. Probând un patriotism de o sinceritate a cărei unică și supremă iubire, se numește ROMÂNIA, patria, ce vine din moși-strămoși, continuându-se în eternitate.

Pentru aceste valențe, îmi îngădui, a-l reproduce, cu sinceră plecăciune în fața autorului erou, menționând că a prefațat verbal, admirabil cartea, ce s-a lansat în cadrul memorabilului eveniment.

General RADU THEODORU – „VĂ ATRAG ATENȚIA CĂ NU SUNTEM PE MARGINEA PRĂPASTIEI. SUNTEM MAI VII DECÂT ORICÂND!”

„Istoria o începem noi, cu domnul Brătianu și, uitați-l acolo (arătând spre tabloul din perete, opera pictorului Paul Mecet) pe cel, pe care, la trecerea Tisei, Regele Ferdinand I-a chemat și i-a spus: „Antonescu, numai Regele tău știe cât îți datorează România Mare”. A scos Ordinul Mihai Viteazul de la piept și l-a prins pe pieptul Generalului, general care a lucrat cu strămoșul Dumnealui și cu tatăl lui (Ion I. Brătianu – de față) la întemeierea României

Mari. Domnul Brătianu m-a surprins, m-a invitat și nu știam despre ce e vorba. Elogiul nu este numai elogiul lui Ion I. Brătianu, prezent aici, acesta a înfruntat vremurile cele mai crâncene postbelice însă și-a păstrat demnitatea, și-a păstrat românitatea și iată-ne aici, în acest ansamblu brătienist, istorie, istorie, istorie! Nu numai istorie, contemporaneitate și viitor! Se vorbește mereu și se aruncă mereu cu pietre în prezentul acesta, neglijând ceea ce facem noi toți aici.

Dacă mă uit, uite, de la flancul drept, Ilie Neacșu „Europa” 400000 de exemplare, imediat după lovitura de stat – asta nu e istorie?

Cine a ținut trează conștiința noastră românească?

Noi, toți cei de aici, cei care contribuim la făurirea viitorului.

Vă atrag atenția că nu suntem pe marginea prăpastiei, că suntem mai vii decât oricând. Vă rog să luați cunoștință că armata română nu a pus armele la picior, că există conștiința națională care ne pregătește viitorul. Trebuie să fim demni, curajoși și să stăm, nu drepti cum stau eu, că sunt puțin cocoșat, dar stăm, într-adevăr, așa cum este istoria românilor.

Eu vă mulțumesc, îi mulțumesc confratelui meu că mi-a făcut o deosebită plăcere – și nu doar plăcere, ci o deosebită emoție profundă. Felul cum m-ai primit aici, dar nu uita – și n-ai uitat că ești un Brătianu și că prezentul vine de acolo (arătând spre tablourile înaintașilor de pe perete) vine d-acolo. De la această colaborare superbă între soldați și politicieni, nu „politichia”, asta care se face acum și care e jalnică, e penibilă, e dizgrațioasă! Acolo, noi suntem cei care reprezentăm românitatea în esența ei benefică.

Vă salut, vă urez toate cele bune și (aplauze). Scumpii mei, mai lăsați aplauzele și puneți umărul cu curaj la făurirea zilei de mâine!

Încă o dată, Doamnelor, sărut mâna, sunteți emblematice pentru istoria contemporană a românilor!

Au mai luat cuvântul, pentru a-și exprima opiniile despre cartea lansată, următorii scriitori: Mihai Popescu, Florentin Popescu, George Corbu, Eugenia Duță, Paula Romanescu și Doina Bârcă și Victor Gh. Stan. Scriitorul

Mihai Popescu a ținut să sublinieze atenția cu care autorul cărții a zăbovit asupra nedreptăților pe care a fost nevoit să le îndure sau să le constate, Ion I. Brătianu, ca apoi, să le exprime așa cum erau ele în realitate. Născut înaintea celui de al Doilea Război Mondial, în familia unui ofițer al Armatei Române, domnul Ion I. Brătianu a rămas orfan de tată încât, copil fiind, a trecut prin toate necazurile provocate de naționalizare și de marginalizarea elitelor în regimul comunist. Obstrucționat să-și termine studiile potrivit tradițiilor familiale, a luat totuși parte la Cenaclul revistei „Luceafărul” patronat de Uniunea Scriitorilor, descoperind în cultură, singura salvare.

A izbutit să plece din țară și să-și continue studiile, în Canada și a revenit, imediat în România după „Revoluția de glas-papir”, cum numește el, cu o ironie amară, ceea ce s-a petrecut la noi, în decembrie 1989. S-a întors în țară, decis să pună umărul la reconstrucția societății românești. A înființat „Uniunea Liberală Brătianu” și fost ales deputat în Parlamentul României pe listele acestui partid. Dezgustat de cum se face politică în România a renunțat la aceasta și, în mai 1990 a creat Fundația Culturală „Ion I. Brătianu” pentru a promova adevăratele valori ale culturii și artei românești. Participând aproape la toate manifestările patronate de Fundația Culturală „Ion I. Brătianu”, Geo Călugăru – observă Mihai Popescu - a alcătuit un adevărat Caleidoscop, în care a pus în valoare multiplele valențe ale personalității omului politic și omului de cultură Ion I. Brătianu. Ultimul capitol al cărții, la care mă refer, prezintă cărțile publicate de Fundația Culturală „Ion I. Brătianu”, în semn de prețuire a generalului erou Constantin I. Brătianu, membru corespondent al Academiei Române, bunicul după tată al domnului Ion I. Brătianu.

Aproape în unanimitate, cei care au vorbit despre Cartea – „Ion I. Brătianu - Din stejar stejar răsare” de scriitorul Geo Călugăru, au remarcat caracterul elevat al exprimării conținutului cărții, realizând un adevărat caleidoscop, în care a pus în valoare multiplele valențe ale personalității omului politic și omului de cultură Ion I. Brătianu, volumul constituindu-se într-o deplină reușită scriitoricească. (Prof. Gh. GORJEANUL)

CRONICA LITERAR ING.- 15 mai 2024

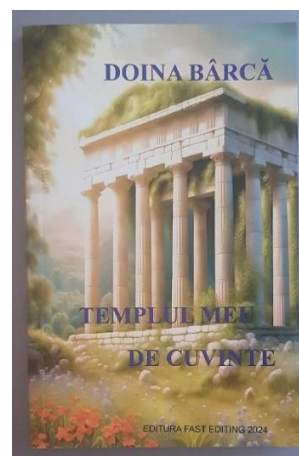
Cenaclul "Literar ing"

CERCUL SCRITORILOR INGINERI DIN AGIR
Întâlnirea din 15 Mai 2024

Lansare de carte	
	Vorbitori: Nicolae VASILE Geni DUȚĂ (editor) Ionel MARIN Doina BĂRCĂ
16 ⁰⁰ - 18 ⁰⁰	și cine mai dorește
Invitați: GENI DUȚĂ, OVIDIU CUREA, IAIANA RĂDULESCU, HORATIU MĂNDEȘESCU, ADRIANA APOSTOL, GRIGORE CURCANU, MAGDA CLOPOTARU, VIOREL MARIIN, PETRICA PANĂ, VALENTIN TĂNASE, PAUL MFCETE, SORIN MIHAI PESCUS, VALENTIN UBAN, LIȚĂ PAVEL, CATALIN PYLLI, CORINA DIACONESCU, ILEANA GATAȘ, GHE. MIHAIL NICOLEȚA TUDOR, ION PURCOȘ, GEORGE TERZIU, ANA și MIHAI IACOB, ELENA RĂCĂREANU, ELIAN BĂCILĂ, NICOLAE ANDREI, PĂUN ȘTEFAN, FLORENTIN STRECHE, MIOARA VOICU, DINU ALEXANDRINA, GABRIEL VULPOIU, Sculptorul SINESCU, CORNELIU NEAGU, GHEORGHE GHEORGHIU, ANTONIETA RĂDOȘ, NICOLAE ANDREI DE DANILESCU, IOANA ȘTIPIARU, GEO CĂLUGĂRU, GABRIELA COSTESCU, CLAUDIU TĂNĂȘESCU, ACULIN TĂNASE, COJOCARU VERGIL, PAPADOPULU V., JABER(ȘIRI), JABER RANDA, MIN DRĂGHICI, Profesor VINTILĂȘCU, LUCINȘCII DORINA, DANIELA COROVALĂ, MARILENA DUMITRESCU, DAN ȘTEFAN, CORNELIA GHEORGHE, VIOREL ȘTEFANU, DANIEL NEGUȚ, HORIA CRIOȘ, DOINA GHÎȘESCU, DUMITRU BĂDIȚĂ, CORNELIU CRISTESCU, GABRIELA DANCU	
18 ⁰⁰	Socializare Toți participanții

Moderator: **Nicolae VASILE**
 Sala Mare AGIR, Bd. Dacia, Nr. 26. (Piața Romană)
Vi așteptăm cu drag!

În ziua de 15 mai 2024, în sala mare a AGIR, din b-dul Dacia, nr. 26, din București, s-a desfășurat ședința curentă/lunară a *Cercului Scriitorilor Ingineri, Cenaclul Literar-Ing*, care a avut la ordinea de zi o lansare de carte. Este vorba despre cartea doamnei **Doina Bărcă**, intitulată *Templul meu de cuvinte*, apărută în *Editura Fast Editing*, condusă de doamna **Eugenia Duță**, membră UZPR, care a scris și prefața cărții.

Ședința a fost deschisă de domnul prof. dr. ing. **Nicolae Vasile**, președintele cenaclului, care

începe ședința prezentând pe autoarea cărții și citind două poezii din carte: *Plouă la Telega* și *Viață*, după care oferă conducerea manifestării de azi autoarei, doamna Doina Bârcă, membră a Cenaclului.

Doamna Doina Bârcă începe prin a saluta pe cei prezenți, mulțumindu-le pentru participare, declarând că îi iubește și că se consideră mai bogată având atâți prieteni în sală, și spune că scrie poezie pentru că iubește poezia. Apoi amintește că volumul acesta a fost prezentat și în satul natal, **Cervenia** din județul Teleorman, fapt așteptat de foarte mulți ani, considerându-l o mare bucurie a vieții sale. După ce salută prezența în sală a marelui artist plastic contemporan **Valentin Tănase**, face prezentarea membrilor prezidiului, format din: Eugenia Duță, editoarea cărții, Nicolae Vasile, președintele Cenaclului Literar Ing, Geo Călugăru, membru al Cenaclului, dar și membru în redacția revistei *Independența română-Independența prin Cultură*, și Tatiana Rădulescu, de asemenea membră în redacția revistei.

În cuvântul său, **doamna Eugenia Duță** spune că autoarea este un autor complex și o poetă de o sensibilitate deosebită, care, în eu-l său o face vulnerabilă.

În partea întâi a cărții, se prezintă o serie de noi poezii, unde se vede că poeta duce o viață normală, reală, că nu este o poetă sofisticată, ci directă, sinceră, dar, deși obsedată de trecerea timpului, îl sfidează totuși. Poeta construiește o lume după propriile-i calități, jertfindu-se pe altarul iubirii.

Este o persoană puternică, dar sensibilă, și organizează evenimente literare și sociale deosebite. Se luptă cu obstacolele, se dedică poeziei, urcând o adevărată *Golgotă a creației!*

Talentul este de la Dumnezeu, dar pe hârtie apar bijuterii șlefuite cu un efort deosebit.

Cartea este un pas înainte în creația sa, chiar o filosofie a vieții. Trecerea timpului o tulbură.

În partea a doua a cărții, sunt prezentate câteva zeci de comentarii despre cărțile citite, mult mai multe decât în volumul anterior, când a publicat doar cincizeci, ceea ce ilustrează un efort și o voință deosebită, dar și o dragoste, prietenie și apreciere față de toți acești autori. La evenimentele literare, Doina Bârcă se exprimă fluent, direct și concis, fiind apreciată de auditori. O felicită din inimă pe Doina Bârcă pentru carte și pentru dragostea cu care își îmbrățișează confrății și își încheie prezentarea recitând un fragment dintr-o poezie anterioară a autoarei.

Ia cuvântul **domnul Ionel Marin**, președintele *Asociației Cultural Umanitară Bogdania* și redactor-șef al revistei cu același nume din Focșani, care mulțumește doamnei Doina Bârcă pentru invitație și apreciază că dânsa are un suflet sensibil, suflet de poet, în care dragostea, iubirea sunt pe primul loc. Este o femeie puternică, care face ca astăzi să fie o adevărată sărbătoare a poeziei.

Lasă un gest de frățietate, nu numai de prietenie. Dovedește o dragoste profundă față de Limba română și de România. Are dor de familie, de țară, ca ideal de trăire zilnică. Are un suflet pe care merită să-l iubim și să-l aplaudăm. Și-a creat un *Templu de cuvinte* pentru eternitate...

Este membră a colectivului de redacție al revistei *Bogdania* și colaborator frecvent al acesteia.

Domnul Nicolae Vasile, mare iubitor de cultură, ne adună în jurul dumnealui, precum cloșca puii! Am venit aici cu tot dragul și fericit din toată inima pe doamna Doina Bârcă pentru această carte.

Domnul Grigore Curcanu spune că a vorbi despre Doina Bârcă este a vorbi despre dragoste și despre iubire înscrise în poezie. Am fost primit cu brațele deschise atunci când am apelat la dânsa. Poezia dumneaei este o poezie simplă, care curge limpede, plină de dragoste. De unde are atâta putere, energie, să participe activ la atâtea evenimente, dovedindu-se o foarte bună organizatoare. Am venit aici ca la un adevărat Templu al poeziei! O felicit din toată inima.

A urmat un moment muzical cu solistul **Horia Vlădan**, aplaudat de cei prezenți, din care am reținut: *Cred în tine, cred în Dumnezeu./ Tu ești femeia sufletului meu.*

A luat cuvântul **doamna Tatiana Rădulescu**, avocat și membru în redacția revistei *Independența Română-Independența prin Cultură*, prietenă cu autoare, fiind din același județ. Se simte onorată să o cunoască pe Doina Bârcă și citește o poezie, din care reiese că autoarea are un caracter frumos.

Domnul Florentin Streche, coleg de redacție la *Independența...*, apreciază că sala aproape plină dovedește *universul Doinei Bârcă*, faptul că este iubită și apreciată. Lucian Blaga are un volum de piese cu titlul asemănător, numită *Templul meu!* Volumul doamnei Doina pare a fi o antologie, dar nu este. Din volum, se vede energia dumneaei și iubirea pentru prietenii ei. Se pare că timpul e prea mic/scurt pentru autoare; după care citește poezia *Fiilor mei*, de pe coperta a patra, din care citez: *Aș vrea să fiu cu voi o veșnicie./ Spre a mă minuna cum înfloriți!*

Domnul prof. univ. Ștefan Păun, directorul revistei *Vașca*, în cuvântul său, spune că a scris despre Doina Bârcă, că a vorbit despre dânsa și în satele din județul Giurgiu. Poezia sa are mesaje. Este apropiată de oameni și de copii și a scris despre ei. Este o bună organizatoare și o bună colegă la redacția revistei *Independența română-independența prin cultură*.

O felicită pentru ce face și îi urează multă sănătate!

Domnul Vergil Cojocaru, profesor universitar de arte plastice, membru în redacția revistei *Independența română-independența prin cultură*, spune că doamna Doina Bârcă are un caracter frumos care o leagă de oameni, iar aceștia îi devin prieteni adevărați. A cunoscut-o acum zece ani și de atunci, în fiecare miercuri, se întâlnesc la redacția revistei.

Doamna Adriana Apostol spune că este foarte bucurată că se află aici, pentru că cei prezenți sunt prieteni ai Doinei. Are numai cuvinte frumoase despre *Templul ei de cuvinte*, că sunt cuvinte care pot construi și cuvinte care pot distruge. Volumul cuprinde poezii despre familie, natură și iubire. Versurile par a fi flori

din natură. Volumul cuprinde și dedicații/comentarii ale autoarei pentru prietenii ei, dar și comentarii ale altora oferite Doinei, care este un om empatic, bun mentor pentru tineri și foarte talentat. Apreciez foarte mult acțiunile ei de voluntariat și o felicit pentru tot ce face.

Domnul Valentin Tănase, artist plastic de mare talent, citează din *Evanghelia lui Ioan: La început a fost cuvântul, și cuvântul era la Dumnezeu, și toate care s-au făcut, prin Dumnezeu s-au făcut...*

Aceasta pornind de la titlul volumului lansat astăzi. Spune că a trăit în lumea *creatorilor de cuvinte*, iar dânsul, cu priceperea sa, a încercat să le transforme în imagini și chiar a reușit. De când a cunoscut-o pe Doina Bârcă, s-a simțit legat de dânsa și a urmărit cu plăcere evoluția ei. O felicită pentru ce a făcut și-i urează sănătate și noi succese!

Doamna Mariana Birică a dat glas unei melodii populare primită de asistență cu multe aplauze.

Domnul Nicolae Vasile intervine și face mențiunea că a ajuns la revista *Cronica Timpului* prin doamna Doina Bârcă, iar acum a devenit directorul general al revistei.

Doamna Doina Bârcă recită poezia *Om bun*, din care am reținut: „*La braț cu viața am dansat...*”

Domnul Ion Forcoș face constatarea: cultura poporului român se află pe mâini bune și menționează că doamna Doina Bârcă este un exponent de calitate, caracterizată de modestie, verticalitate, dăruire și dărnicie. Este un promotor cultural care se implică foarte mult, inclusiv în activități filantropice. Este o bună organizatoare, iubește florile, poezia, muzica. În final, domnul Forcoș citește o poezie intitulată: *Omagiu Doinei Bârcă*, apreciată de cei prezenți. A urmat **doamna Mioara Voicu**, care menționează că au fost colege și foarte multe ar avea de spus. Are o poveste frumoasă de viață și face acte de caritate. Este un om de cultură și o ajută la diferite evenimente. O admiră din tot sufletul pentru energia de care dă dovadă și pentru faptul că nu uită rădăcinile, satul natal Cervenia. În final, invită pe toți să scrie poezii pentru că avem compozitori capabili care pot

face cântece frumoase din ele.

Domnul Nicolae Maxim, membru al *Orchestrai Simfonice*, cântă la flaut o doină, foarte apreciată de public.

Domnul Dumitru Bădiță prezintă o poezie în acrostih intitulată *Templu de cuvinte*.

Doamna Doina Bârcă prezintă asistenței pe nepoții săi, ambii talentați. Iulian recită o poezie despre cal (*Trece calul tropa-trop,/ Când la trap, când la galop..*), iar Maria, de 14 ani, recită poezia: *Bunica mea este frumoasă...* Asistența aplaudă frenetic.

Domnul Florin Grigoriu salută asistența cu salutul creștin: *Hristos a Înviat!*, iar sala răspunde în cor cu: *Adevărat a Înviat!*. Afirmă că fără iubire, chiar dacă la un moment dat ne e bine, nu va fi bine! Doina, o femeie a pământului, se înzidește singură într-un *Templu al cuvintelor*. Apoi zice că adevărata industrie a românilor este industria pentru cultură. Aici avem prezente: *Cronica Timpului* și *Bogdania*. *Pasul dulce al iubirii și pasul nemuririi*, dar și *Tăcerea pietrei, grăitoare este!* Costel Păun și-a pus piatra să cânte..

Cunoscutul solist **Vasile Topârceanu**, care a adus la București *Crizantema de Aur* de la Târgoviște, cântă o melodie cunoscută, din care am reținut: *Când vei pleca,/ Eu voi păstra din tot ce-a fost/ Doar amintirile senine,/.../ Dar voi trăi cu speranța revederii....* Sala aplaudă frenetic!

În scurta sa intervenție, **domnul Liviu Zănefirescu** citește o *...Meditație*, prin care spune: *A vrut Dumnezeu să înalți un Templu de cuvinte...*

Distinsa **doamnă Corina Vlad Diaconescu** cântă la pian, odată cu sala, cunoscuta melodie: *Ciobănaș cu cinci sute de oi...*, răsplătită cu îndelungi aplauze.

Doamna Elena Matei vorbește despre omul suferind și despre femeia iubitoare, care este Doina și care i-a spus pe față: *te iubesc!*

Domnul colonel în retragere Gheorghe Matei, cunoscut cu originalele sale postere scrise prin tehnica numită: *săritura calului*, prezintă două asemenea lucrări, una pentru doamna Doina, intitulată: *Comori de suflet*, iar

alta pentru nepoata dânssei: *Mamaia mea*.

În încheiere, a luat cuvântul și **domnul Corneliu Cristescu** care a amintit de începuturile literare ale doamnei Doina Bârcă, de acum 11 ani, când lua ființă *Cenaclul Literar Ing*, când, împreună și cu doamna Mihaela-Mariana Cazimirovici formau un grup care încă nu publicaseră nici o poezie. Acum, dânsul privește cu admirație activitatea și performanțele celor două doamne. Doamna Doina Bârcă are o mulțime de cărți publicate. Are o activitate culturală impresionantă, mai ales ca *vector de imagine* al revistei *Independența Română-Independența prin Cultură*, pe care a făcut-o cunoscută și dorită în toată țara. De asemenea, are o *activitate filantropică* de tot respectul. Iar doamna Mihaela-Mariana Cazimirovici, pe lângă multele cărți publicate, are și o *activitate publicistică* deosebită la mai multe reviste. Nu în ultimul rând, curând va deveni *doctor în filologie!*

În final, soliștii invitați: Mariana Birică, Vasile Topârceanu, Horia Vlădan și Nicolae Maxim au mai cânta câte o melodie, în aplauzele tuturor.

PARTEA A DOUA

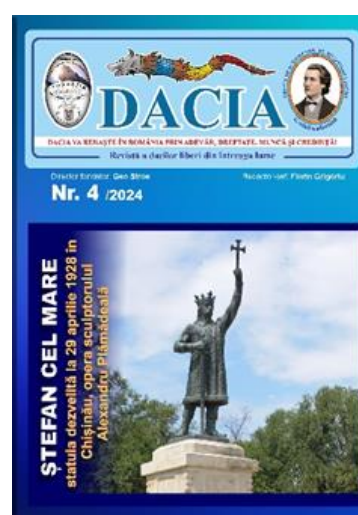
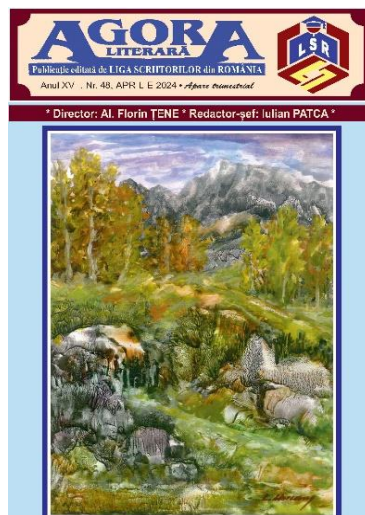
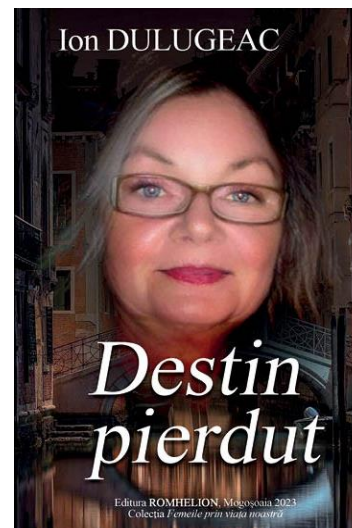
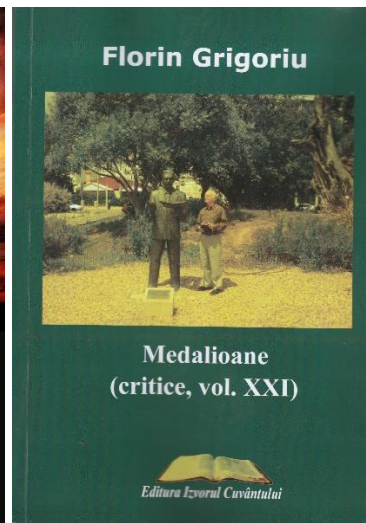
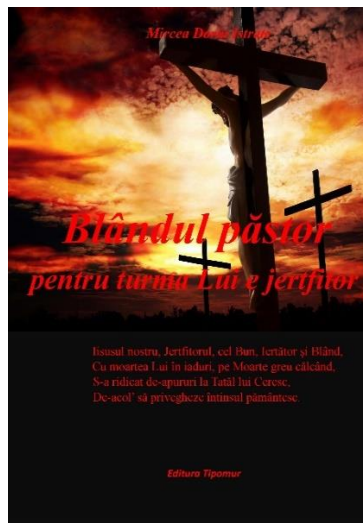
În partea a doua a ședinței, a fost omagiat **scriitorul Nicolae Rotaru**, „dispărut” de curând dintre noi, un scriitor prolific, care a scris numeroase cărți, pentru care s-a ținut un moment de reculegere.

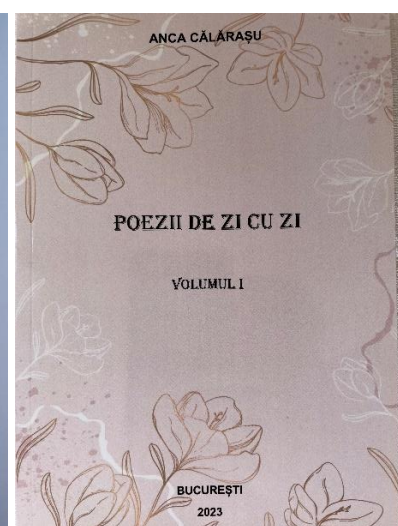
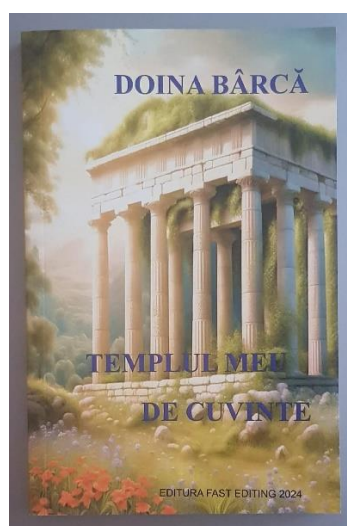
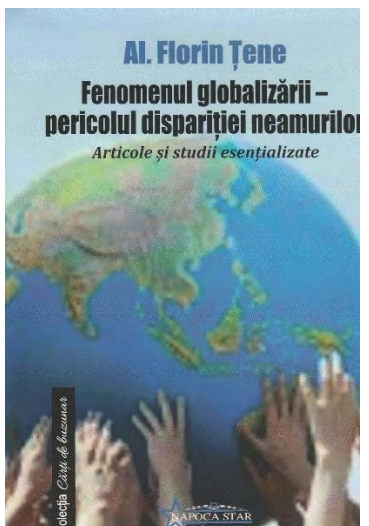
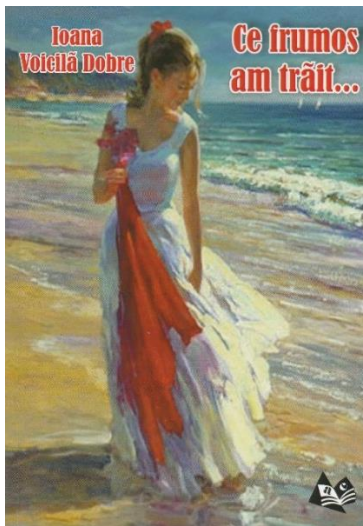
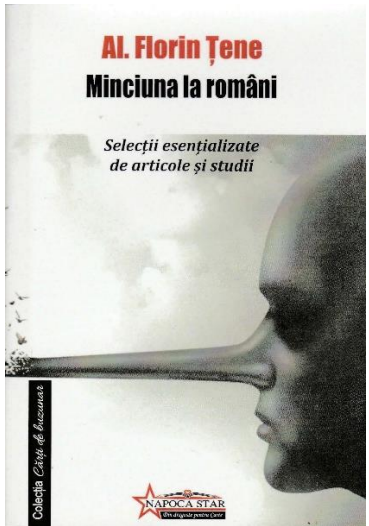
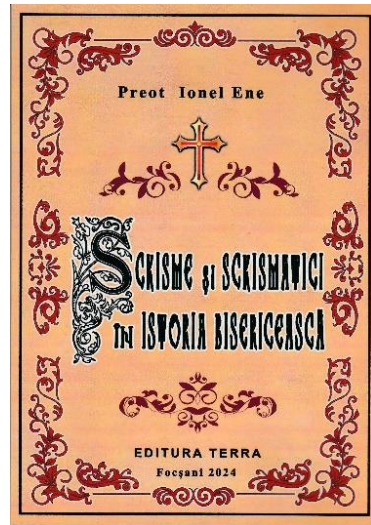
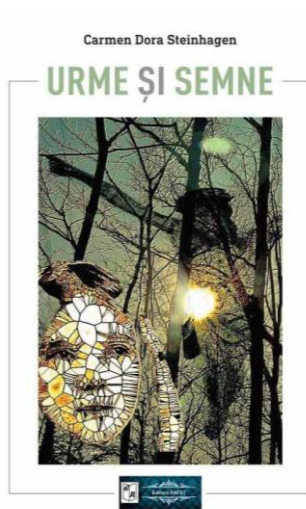
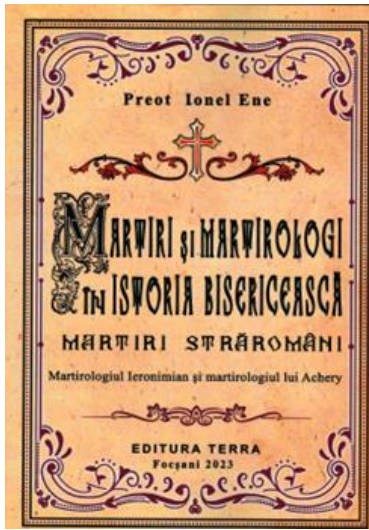
A fost director și redactor-șef la cunoscuta *revistă Pentru Patrie*, din anii de dinaintea Revoluției.

Domnul Geo Călugăru, care a lucrat sub conducerea acestuia, luând cuvântul, a spus că la *Ministerul de Interne* s-au prezentat **11 cărți** publicate postmortem, prin grija doamnei editor Eugenia Duță. Mai spune că a fost un șef capabil, harnic și talentat și au lucrat ani de zile împreună. La fiecare carte, se simțea ca un *meșter Manole*, care zidise ceva în Argeșul său natal. Apoi, face o *ultimă închinare autorului ultimei fapte lirice*, poezia: *Ei bine, să credeți voi că am aruncat stiloul*. Domnul Geo Călugăru prezintă propria poezie omagială, intitulată: *Amară, dulcea răstăgnire*, dedicată celui care a fost scriitorul Nicolae Rotaru. Dumnezeu să-l odihnească!

Scriitor Corneliu Cristescu

Semnal editorial

ISSN 2343-8061
ISSN-L 2343-8061